

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย. วรรณไวทยาการ : ชุมชนบทความทางวิชาการถวายพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปกพงศ์ประพันธ์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. นวนิยายกับสังคมไทย (2475-2500). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. คำมีคม: ว่าด้วยภาษา วัฒนธรรม และอำนาจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน, 2545.
- พวงคราม พันธุ์บุรณะ. แนวเขียนเชิงอัตชีวประวัติในผลงานของโกแฉัต. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ศิริรัตน์ ทวีเลิศนิธิ. การศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมสตรีของเยอรมันกับไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- อัสวิทย์ ปัทมทะเล. ตามรอยน้ำตาล. กรุงเทพฯ: ที.พี.พรินท์, 2539.
- แอลเลน เนวินส์ และเฮนรี สตีล คอมเมเจอร์. ประวัติศาสตร์สังเขปของสหรัฐอเมริกา (ตอน 1). แปลโดย ไพฑูรย์ พงศบุตร และวิลาสวงศ์ นพรัตน์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2519.

ภาษาอังกฤษ

- Bell, B. W. The Afro-American novel and its tradition. Massachusetts: University of Massachusetts Press, 1989.
- Crafts, H. The bondwoman's narrative. New York: Warner Book, 2002.
- Franklin, J. H., and Moss, A. Jr., From slavery to freedom: A history of Negro American. 6th ed. New York: Mc Graw-Hill, 1988.
- Hill, H., ed. Introduction. Anger and beyond: The Negro writer in the United States. New York: Harper & Row, Publishers, Incorporated, 1968.
- Hooks, B. Feminist theory: From margin to center. London: Pluto Press, 2000.
- Jacobs, H. Incidents in the life of a slave girl. New York: Signet Classic, 2000.
- Katz, W. L. Eyewitness: The Negro in American history. New York: Pitman Publishing Corporation, 1968
- Knight, F. W. Slavery. The Encyclopedia Americana 25 (1988): 19-22.

- Kreyling, M. Figures of the hero in Southern narrative. London: Louisiana State University Press, 1987.
- Mackethan, L. Genres of Southern literature [Online]. North Carolina State University: 2004. Available from: <http://www.southernspaces.org/contents/2004/mackethan/5b.v2.htm> [2006, January 12]
- Morrison, T. Beloved. London: Vintage, 1997.
- Ploski, H. A. Chronology: A historical review. The Negro Almanac: A reference work on the Afro American. 3rd ed., New York: Bellwether, 1976.
- Robinson, L. C. Slave Religion. Africana: The Encyclopedia of the African and American experience. New York: Basic Civitas Books, 1999.
- Rutledge, D. Magical Realism [Online]. (n.d.). Available from: www.springfield.k12.il.us [2005, June 30]
- Satterwhite, T. Margaret Garner a Boone County. Kentucky Slave - her tragic story [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.rootsweb.com/~kypendle/slavemargaretgarner.htm> [2005, August 15]
- Wilson, H. E. Our Nig. New York: Vintage Books, 2002.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ฌ็อง-ปีแยร์ โกลเด็นชไตน์. การอ่านนวนิยาย. พิมพ์ครั้งที่ 3. แปลโดย วลัยยา วิวัฒน์ศร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. คนดำกับมนุษยภาพในสังคมอเมริกัน. เนชั่นสุดสัปดาห์ 10/523 (10-16 มิถุนายน 2545): 29.
- ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. จากไพร่-ทาสมาเป็นพลเมือง. เนชั่นสุดสัปดาห์ 10/492 (5-11 พฤศจิกายน 2544): 24.
- ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. ปัญหาใจกลางของความเป็นคนผิวดำในสหรัฐ. เนชั่นสุดสัปดาห์ 11/526 (1-7 กรกฎาคม 2545): 30.
- ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. วิจัยเรื่อง การไถ่ตัวเองของทาสนิโกร. วารสารประวัติศาสตร์ 2538: 26-42.
- ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ. Black and Blue. เนชั่นสุดสัปดาห์ 10/524 (17-23 มิถุนายน 2545): 29
- ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี. บรรณาธิการ. อัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ และความเป็นชายขอบ. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน), 2546.
- อเล็กซ์ ฮาลีย์. รูลส์. 2 เล่ม. พิมพ์ครั้งที่ 2. แปลโดย ปราณี้ วงษ์เทศ และคนอื่นๆ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การเวก, 2521.

ภาษาอังกฤษ

- Davis, D. B. The problem of slavery in Western culture. New York: Cornell University Press, 1966.
- Dorson, R. M. American folklore: The Chicago history of American Civilization. London: University of Chicago Press, 1959.
- Douglass, F. What is slavery?. Black on black: Commentaries by black Americans. New York: Collier Books, 1968.
- Foucault, M. The archaeology of knowledge. Translated by A. M. Sheridan Smith. London: Tavistock Publication, 1972.
- Gates, H. L. Jr. ed. Black literature and literary theory. New York: Methuen, 1984.
- Gates, H. L. Jr. The signifying monkey: A thory of African-American literart Criticism. New York: Oxford University Press, 1988.

- Harris, T. Saints, sinner, saviors: Strong black women in African American literature. New York: Galgrave, 2001.
- Holden-Kirwan, J. L. Looking into the self that is no self: an examination of subjectivity in 'Beloved' [Online]. 1998. Available from:
http://www.findarticles.com/cf_0/m2838/n3_v32/21232162/p1/article.jhtml?term=Toni+Morrison [2003, August 10]
- Jesser, N. Violence, home, and community in Toni Morrison's 'Beloved' [Online]. 1999. Available from:
http://www.findarticles.com/cf_0/m2838/2_33/55577123/p1/article.jhtml?term=Toni+Morrison [2003, August 10]
- Keizer, A. R. 'Beloved': ideologies in conflict, improvised subjects [Online]. 1999. Available from:
http://www.findarticles.com/cf_0/m2838/1_33/54421534/p1/article.jhtml?term=Toni+Morrison [2003, August 10]
- Mintz, S. W. Slavery and the Afro-American world. In Szwed J. F. ed. Black American. Washinton, D.C.: United States Information Agency, 1970.
- Morrison, T. Special issue: The new face of America on the backs of Blacks [Online]. 1993. Available from: <http://www.time.com/time/community/morrisonessay.html> [2003, August 10]
- Muckley, Peter A. To Garner Stories : A Note on Margaret and Sethe in and out of History, and Toni Morrison's Beloved [Online]. 2002. Available from:
<http://www.luminarium.org/contemporary/tonimorrison/muckley.htm> [2003, August 10]
- Onesto, L. A ghost story for today [Online]. 1998. Available from: <http://rwor.org/a/v20/980-89/982/beloved.html> [2004, November 15]
- Phelan, J. Sethe's choice: 'Beloved' and the ethics of reading [Online]. 1998. Available from:
http://www.findarticles.com/cf_0/m2342/2_32/54637198/p1/article.jhtml?term=Toni+Morrison [2003, August 10]

ภาคผนวก

เรื่องย่อ - Incidents in the Life of a Slave Girl

นวนิยายเรื่องนี้สัมพันธ์กับชีวิตของผู้ประพันธ์คือแฮเรียต จาคอปส์ ผู้เขียนเขียนเรื่องนี้ขณะที่เธอมีอายุ 40 ปี กล่าวถึงตนเองในอดีตที่เคยเป็นทาส โดยสร้างตัวละครหลักคือ Linda Brent เพื่อเป็นตัวแทนตนเองในการเล่าย้อนไปถึงอารมณ์ และความรู้สึกในอดีต

โครงสร้างสังคมของอเมริกันในช่วงศตวรรษที่ 19 อันเป็นช่วงที่ แฮเรียตมีชีวิตอยู่ เป็นโครงสร้างที่เชื่อมโยงอยู่กับประเด็นอิสราภาพกับความเป็นทาส คนขาวกับคนดำ และบุรุษกับสตรี ซึ่งล้วนแต่เป็นประเด็นที่เป็นเป้าหมายของ แฮเรียตในการดิ้นรนต่อสู้เพื่อค้นหาตัวตน เพื่อปกป้องตนเอง และเพื่ออิสราภาพ เธอพยายามที่จะปลดปล่อยตนเองจากนายทาสผิวขาวที่โหดร้าย ขอบใจใช้ความรุนแรง และเธอก็ปรารถนาที่จะได้รับเกียรติยศเช่นเดียวกับประชาชนอเมริกันอื่นๆ นอกจากนี้เธอยังฝันที่จะเป็นผู้หญิงที่มีสิทธิ์ที่จะรักและได้รับความรักจากชายที่เธอเลือก เช่นเดียวกันกับที่ต้องการเป็นมารดาผู้สามารถเลี้ยงลูกได้ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและอบอุ่น

จากความต้องการในชีวิตเหล่านี้ของผู้ประพันธ์จึงถ่ายทอดมาสู่แก่นเรื่องของนวนิยายที่เกี่ยวกับ การดิ้นรนต่อสู้เพื่ออิสราภาพ การรักษาป้องกันครอบครัว และเสนอภาพสตรีผิวดำชาวเอมิกันที่เป็นทาส เอกลักษณะของวรรณกรรมเรื่องนี้คือ ผู้แต่งมิได้แสดงให้เห็นถึงการถูกทารุณร่างกายอย่างที่วรรณกรรมเกี่ยวกับทาสเรื่องอื่นๆ กล่าวถึง หากแต่เธอได้ชี้ให้ผู้อ่านเห็นถึงสภาวะจิตใจที่ได้รับการทำทารุณ และนำเสนอความสัมพันธ์อันขัดแย้งระหว่างทาสกับนายทาส ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เธอหนีไปสู่อิสราภาพ

เรื่องราวในตอนต้นของนวนิยายกล่าวถึงความบริสุทธิ์ที่สุดในวัยเด็กของ Linda เป็นชีวิตอันแสนเรียบง่ายที่เกิดมาโดยไม่รู้กฎเกณฑ์ของสังคม ไม่รู้ถึงเรื่องเชื้อชาติและสถานภาพในสังคม ชีวิตในวัยเด็กของเธอเป็นเหมือนเด็กทั่วๆ ไป เธอคิดว่าทุกๆ คนเหมือนกัน ไม่มีข้อแตกต่างใดๆ โดยไม่ได้รู้ว่าสังคมนั้นได้กำหนดชีวิตของเธอไว้แล้วในฐานะที่เป็น ทาส

เมื่อสังเกตถึงความสัมพันธ์ระหว่างลินดากับเครือญาติของเธอ จะพบว่าครอบครัวไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ จนกระทั่งแม่ของเธอเสียชีวิต ความตายของแม่ได้ก่อให้เกิดความยุ่งยากต่างๆ ในครอบครัวตามมา สมาชิกต้องพลัดพรากจากกัน

ยายของลินดา เป็นหญิงชราผิวดำที่ได้รับความเคารพจากทั้งคนดำและคนขาวในชุมชน เธอเลี้ยงชีพด้วยการอบขนมขาย และเก็บเงินจากอาชีพนี้เพื่อปลดปล่อยฟิลลิป ลูกชายของตน อย่างไรก็ตาม

ตามเธอไม่สามารถที่จะซื้ออิสรภาพให้กับตนเองได้ จนกระทั่งอายุ 50 ปี จึงได้รับอิสรภาพจากหญิงชรา
 ฆราวาสของนายทาส หญิงผู้นี้แม้จะเขียนและอ่านหนังสือไม่ออกเลย แต่ก็มีคุณสมบัติที่ช่วยให้
 ให้ได้รับอิสรภาพ ยายเขียนเครื่องหมายกากบาทแทนการเซ็นชื่อในใบเสร็จเพื่อซื้อตัวสู่อิสรภาพ
 เครื่องหมายนี้เป็นตัวแทนที่บ่งบอกถึงการปฏิเสธการเป็นทาสอีกต่อไป

พ่อของลินดา เป็นช่างไม้ฝีมือเยี่ยม เขาได้รับอนุญาตให้ใช้ชีวิตอย่างคนที่มี อิสรภาพ แต่
 ก็ต้องแลกกับการจ่ายเงินให้นายจ้างเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของรายได้ในแต่ละปีที่เขาหาได้ ตลอดชีวิต
 ของพ่อ เขาพยายามที่จะซื้ออิสรภาพให้แก่ลูกๆ แต่ก็ไม่สามารถทำได้เนื่องจากมีเงินไม่พอ ครอบครัว
 ของลินดาอยู่กันอย่างมีพ่อเป็นผู้นำครอบครัว ให้ความดูแลเอาใจใส่ และเป็นใหญ่ที่สุดในบ้าน แต่
 หลังจากที่แม่เสียชีวิต พ่อก็แทบจะหมดความสำคัญลงไปจากชีวิตลูกๆ ครอบครัวของเขาจะจัด
 กระจาย ลูกๆ ตกอยู่ใต้การดูแลของนายทาสแทน

นอกจากพ่อจะไม่ได้เลี้ยงดูลูกๆ อย่างเต็มที่แล้ว ในฐานะทาสตามมุมมองของนายทาสคนใหม่
 เขาก็ยังไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะอบรมสั่งสอนลูกๆ อีกด้วย ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะแสดงความเป็นพ่อ
 ทุกครั้งที่มีโอกาส และใช้ตามขอบเขตเท่าที่จะสามารถทำได้เท่านั้น เหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่เป็นบทเรียน
 ย้ำเตือนความเป็นทาสของทั้งพ่อและลูกให้รู้ถึงสถานภาพความเป็นทาสของตนนั้น คือเหตุการณ์ที่พ่อ
 ร้องเรียกลูกชายให้มาพบ แต่ในขณะที่เดียวกัน นายหญิงก็เรียกวิลเลียมขึ้นมาพร้อมกัน เขาเกิดความ
 ลังเลว่าใครเป็นผู้มีอำนาจที่เขาจะต้องทำตามคำสั่ง เขาควรจะเชื่อฟังพ่อผู้ให้กำเนิดเขา หรือทำตาม
 คำสั่งของนายทาสกันแน่ และในที่สุดเขาก็เลือกที่จะไปหานายหญิง พ่อของเขาจึงตระหนักดีว่าคำสั่ง
 ของนายทาสมีอิทธิพลและมีอำนาจต่อลูกมากกว่าคำสั่งของพ่อ เขาจึงตำหนิลูกชายว่า ลูกเป็นลูกของ
 พ่อ เมื่อพ่อเรียก ลูกควรจะมาหาพ่อทันที ไม่ว่าจะลูกจะต้องเดินฝ่าไฟหรือน้ำมากก็ตามที นี่เป็นคำพูด
 เตือนสติที่ออกมาจากใจของชายผู้เป็นทาสผู้ไม่สามารถหยิบบ่อนอิสรภาพให้กับตนเองและลูกชาย หรือ
 แม้กระทั่งจะปกป้องลูกก็ไม่สามารถทำได้

แม้ความตายของแม่จะนำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ครอบครัว แต่ลินดาก็มีชีวิตอยู่อย่างปกติ
 ต่อไปอีก 2-3 ปี กับนายหญิงที่ดูแลเธอเหมือนลูก เนื่องจากนายหญิงโตขึ้นมาพร้อมกับแม่ และตั้งนาม
 ยายของลินดามาพร้อมกับแม่ เธอสอนให้ลินดาได้อ่านเขียน และเย็บปักถักร้อย ต่อมาเมื่อ Linda อายุ
 ได้ 12 ปี นายหญิงเสียชีวิต ข้อผูกมัดและความเป็นทาสก็ปรากฏเป็นความจริงขึ้นมา เมื่อเธอและน้องๆ
 ต้องกลายเป็นวัตถุที่เป็นมรดกตกทอดจากนายทาสคนหนึ่งสู่อีกคนหนึ่ง

ตั้งแต่เด็กจนโตลินดาได้รับการปลูกฝังในเรื่องศาสนาและพระเจ้า เธอถูกสอนให้มองตนเอง
 และผู้อื่นตามสายตาของพระเจ้า เธออ่านและทำความเข้าใจกับพระคัมภีร์ไบเบิลซึ่งคนขาวก็ใช้ไปเปิด

เป็นคัมภีร์ที่สร้างหลักศีลธรรมข้อปฏิบัติให้กับเจ้าของทาสชาวคริสต์เช่นกัน แต่ทาสจะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไร ในเมื่อพระเจ้าบัญญัติว่า จงรักเพื่อนบ้านของท่านเหมือนที่ท่านรักตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันทาสกลับไม่เคยพิจารณาว่าเป็นมนุษย์เลย ความขัดแย้งอันแสนเจ็บปวดนี้เป็นปมอยู่ในใจของลินดา เธอยังยึดมั่นอยู่กับคำสอนและศีลธรรม แต่ขณะเดียวกันก็ต้องต่อสู้กับความโหดร้ายของนายทาสอย่างด็อกเตอร์ฟลินท์

Linda ตกมาเป็นกรรมสิทธิ์ของหลานสาววัย 5 ขวบของนายหญิงของเธอ ซึ่งเป็นลูกสาวของด็อกเตอร์ฟลินท์ ครอบครัวฟลินท์อาศัยอยู่ในเขตปกครองอีเดนตันซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านยายของลินดา นายที่มีอายุน้อยเพียง 5 ปีนั้น ยังไม่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะจัดการกับของขวัญที่ตกทอดชิ้นนี้ได้ ดังนั้น Linda จึงต้องอยู่ภายใต้การดูแลของด็อกเตอร์ฟลินท์ ผู้ที่ต่อไปจะเป็นคนกุมชะตาชีวิตของเธอ

เมื่อลินดาอายุ 15 ปี ย่างเข้าสู่วัยรุ่น ด็อกเตอร์ฟลินท์ก็เริ่มจะจับตาดูเธอและพยายามนำเธอมาเป็นภรรยาไม่ให้ได้ ความรู้สึกที่ได้รับการปลุกฝังว่าทาสเกิดมาเพื่อประโยชน์ของนายทาส ดังนั้นจึงต้องเชื่อฟังคำสั่งทุกอย่างค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในจิตใจของลินดาทีละน้อยๆ มีทาสสตรีอีกหลายคน que เชื่อว่าการก้าวไปสู่การมีความสัมพันธ์กับนายทาสจะช่วยยกสถานภาพของตนได้ แต่หากต่อสู้หรือขัดขืนกับนายทาส ย่อมหมายถึงการที่ทาสจะถูกลงโทษ รวมทั้งครอบครัวของทาสก็อาจจะถูกข่มเหงรังแกด้วย จึงเหมือนกับสถานการณ์ของการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เพราะหากจะเลือกที่จะยอมมีสัมพันธ์กับนายทาส แม้จะทรมาณกายใจและความรู้สึกแต่ก็สามารถยกระดับหรือเป็นโอกาสที่ดีให้กับชีวิตทาสได้ แต่หากปฏิเสธไม่ยอมมีความสัมพันธ์ด้วย แม้จะได้ทำตามหัวใจของตน หากแต่ร่างกายรวมทั้งครอบครัวหรือคนที่รักก็จะถูกนายทาสรุกรานเป็นการแก้แค้น แต่สำหรับลินดาแล้ว เธอเลือกที่จะเป็นในอย่างหลัง เลือกที่จะทำตามหัวใจตนเอง

ลักษณะที่แสดงถึงจิตใจอันเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังและความแน่วแน่ รวมทั้งยึดมั่นในศีลธรรมของลินดาปรากฏอย่างเด่นชัดตลอดทั้งเรื่อง การพยายามแสวงหาอิสรภาพกลายเป็นความต้องการอย่างไม่ย่อท้อ เธอได้คิดวางแผนต่างๆ เพื่อปกป้องสิทธิความเป็นมนุษย์และป้องกันการถูกคุกคามทางเพศจากนาย

สำหรับสังคมอเมริกันในยุคนั้น เป็นที่แน่นอนว่าภรรยาไม่มีสิทธิที่จะยับยั้งความมักมากในราคะของบุรุษและไม่มีสิทธิห้ามปรามเมื่อสามีต้องการจะครอบครองร่างกายของทาสสตรี อย่างไรก็ตามทาสเหล่านี้ก็ยังมีความเป็นมนุษย์ มีความรู้สึก และจิตใจ ดังนั้นผลที่ตามมาคือเหตุการณ์เหล่านี้มักจะทำให้นายหญิงที่เข้าใจอยู่เสมอว่าตนเองเหนือกว่าทาสผิวดำต้องรู้สึกเสียหน้าและเสียเกียรติ เมื่อ

ต้องไปเทียบกับทาสหญิงที่จะถูกยกฐานะให้เท่ากันในสถานภาพเมีย ไม่ว่าจะเป็นนายหญิงหรือทาสหญิง ล้วนถูกประเมินค่าว่าต่ำต้อยกว่าผู้ชาย

ถึงแม้ลินดาจะตระหนักดีว่าแม้ภาพลักษณ์ภายนอกของด็อกเตอร์ฟลินท์และภรรยาจะดูดี และดูมีศีลธรรมสักเพียงใด แต่เธอก็ไม่มีวันที่จะได้รับอิสรภาพ เธอจึงเลือกเส้นทางชีวิตให้กับตนเอง โดยเลือกจะมีความสัมพันธ์กับทนายความโสัดผิวขาวผู้ที่ดูแลเธออย่างดีและสัญญาว่าจะมอบอิสรภาพให้กับเธอ

การแอบพบกันของลินดากับทนายหนุ่มอย่างลับๆ ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งสอง และเกิดลูกชายและลูกสาวตามมาอย่างละ 1 คน แม้ว่าพ่อของเด็กๆ จะเป็นชายผิวขาว แต่ลูกของทาสก็ต้องสืบทอดโชคชะตาจากแม่ ดังนั้นบุรุษผิวขาวผู้นี้ ผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมเท่าเทียมกับด็อกเตอร์ฟลินท์ก็ไม่สามารถจะสร้างศักดิ์ศรีให้กับทายาทของเขาได้ รวมทั้งไม่สามารถจะซื้อทาสที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นได้ถ้าเจ้าของไม่ประกาศขาย หากทาสผู้ชายจะได้รับความลำบากทางร่างกายและจิตใจ ทาสผู้หญิงก็ต้องตกอยู่ในสภาพเศษมนุษย์อย่างมีอาจทานทนได้ ทาสผู้ชายที่มีร่างกายแข็งแรงสามารถหารายได้ให้กับนายทาสได้ แต่สำหรับทาสที่เกิดมาเป็นผู้หญิง ไม่ว่าจะแข็งแรงหรือไม่ นอกจากทำงานให้นายทาสแล้ว เธอยังต้องอุ้มท้องให้กับนายทาสอีกด้วย

ลินดาถูกส่งไปอยู่กับลูกชายของด็อกเตอร์ฟลินท์เมื่อไปอยู่ที่นั่น โอกาสที่เธอจะได้หลบหนีก็มีมากขึ้น ลูกๆ ของเธออยู่ในเมืองภายใต้ความดูแลของยายทวด เหตุการณ์ในการหลบหนีนั้น ทำให้เราได้ตระหนักถึงจิตใจอันมุ่งมั่นของลินดา และทำให้ผู้อ่านช่วยลุ้นให้เธอสามารถหนีได้สำเร็จ แต่ผลที่ได้คือความผิดพลาดที่เธอถูกจับได้ ทำให้ถูกลงโทษ

หลังจากผิดหวังจากการพยายามหลบหนีไปทางเหนืออยู่หลายครั้ง ลินดาได้พบที่ซ่อนตัวที่ปลอดภัย โดยซ่อนตัวอยู่ในช่องเล็กๆ คล้ายโรงศพที่อยู่ใต้หลังคาติดกับกระเบื้องบ้านของยาย ช่องนี้ยาว 9 ฟุต กว้าง 7 ฟุต และมีความสูงเพียง 3 ฟุต อาหารถูกส่งมาให้ผ่านทางประตูเล็กๆ มีแสงลอดเข้ามาได้ทางรูเล็กๆ ที่ลินดาพยายามอย่างยิ่งที่จะเจาะขึ้นเอง

ในปีที่เธอหนีมาซ่อนตัวในช่องนี้ ปีที่ 3 ของการซ่อนตัว ตรงกับที่พระนางวิกตอเรียแห่งอังกฤษได้รับการสถาปนาให้เป็นราชินี ปีที่ 4 ตรงกับการสร้าง Underground Railroad ส่วนในปีที่ 5 กลุ่มทาสก็ลุกฮือขึ้นมาและก่อตั้ง Amistad Ship และปีที่ 6 มีการรวมตัวกันของสตรีอเมริกันในการประชุม Worldwide Anti-Slavery Convention ในกรุงลอนดอน เนื่องจากสตรีไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมการประชุมดังกล่าว และระยะเวลาในปีที่ 7 ที่เธอซ่อนตัวอยู่ หลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ในอเมริกาก็อนุญาตให้ผู้หญิงเข้าเรียนได้เป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เธอสามารถหนีไปทางเหนือได้พอดี

ตลอดระยะเวลาในการหลบหนีของลินดา นั้น เธอมีโอกาสแค่ครั้งเดียวในการพบหน้าลูกๆ และพูดคุยกับพวกเขา อันเป็นช่วงสุดท้ายของการซ่อนตัวและเตรียมตัวที่จะหนีไปทางเหนือ ส่วนด็อกเตอร์ฟลินท์ก็ยื่นกรานที่จะตามหาลินดาให้พบไม่ว่าก็ปีจะผ่านไป โดยใช้ลูกๆ ของเธอเป็นเหยื่อล่อ ต่ความตั้งใจอันมุ่งมั่นที่จะหนีไปสู่อิสรภาพทำให้เธอสามารถผ่านพ้นเล่ห์กลนี้ไปได้ ลูกๆ ของเธอทั้งสองมีความเข้มแข็งทางจิตใจ และมีจิตวิญญาณอันมุ่งมั่นเช่นเดียวกันกับเธอ ดังเช่นหนูม่น้อยเบนนี่ที่กล่าวกับด็อกเตอร์ฟลินท์ว่า นายไม่สามารถจะจับเขาเข้าคุกได้อีก เพราะตอนนี้ชีวิตเขาไม่ได้เป็นของด็อกเตอร์ฟลินท์อีกแล้ว ด็อกเตอร์ฟลินท์เคยส่งเบนนี่ เอลเลน และลุงของเด็กน้อยเข้าคุก เพื่อสกัดต้นลินดาให้ออกมาจากการซ่อนตัว เอลเลนลูกสาวของเธอซึ่งขณะนั้นอายุได้เพียง 2 ขวบป่วยเป็นโรคหัดขณะที่ถูกกักตัวในคุก และต้องถูกส่งตัวออกมาที่บ้านด็อกเตอร์ฟลินท์เพื่อรับการรักษา แต่เธอเกลียดชังด็อกเตอร์ฟลินท์มากถึงขั้นร้องไห้ให้น้ำตัวกลับไปขังคุกอีก และนี่คือเด็กหญิงที่ปรารถนาจะถูกชังอิสรภาพในคุกมากกว่าจะถูกชังอิสรภาพอยู่ภายนอกกับนายทาสผู้โหดร้าย

ขณะที่ลินดาซ่อนตัวอยู่ เป็นช่วงที่ด็อกเตอร์ฟลินท์ลงทุนติดตามข่าวการหลบหนีของเธอทางตอนเหนือ แต่ก็คว้าน้ำเหลว ส่งผลให้ฐานะการเงินของเขาตกต่ำลง ซึ่งนับเป็นช่วงเวลาที่ดีของพ่อผู้มีผิวขาวของเด็กๆ ที่จะขอความยินยอมจากด็อกเตอร์ฟลินท์เพื่อซื้ออิสรภาพให้กับลูกๆ เขาเสนอเงินจำนวน 800 ดอลลาร์ เพื่อไถ่ตัวลูกๆ ทั้ง 2 คน แต่เนื่องจากความต้องการของด็อกเตอร์ ฟลินท์ที่จะแก้แค้น Linda มีอยู่มาก เขาจึงปฏิเสธและหาวิธีกลั่นแกล้งโดยเรียกเรื่องค่าปรับจากการที่ต้องเสียประโยชน์ในกรณีที่ลินดาหลบหนีไป ซึ่งก็เป็นเพียงวิธีเดียวที่ด็อกเตอร์ฟลินท์จะใช้อำนาจเหนือเธอได้ แม้ว่าด็อกเตอร์ฟลินท์จะเคยเห็นความอดทนและความแน่วแน่ที่จะได้รับอิสรภาพของ ลินดา แต่เขาก็ไม่เคยประจักษ์ถึงความเข้มแข็งทางจิตใจและพลังทางจิตวิญญาณที่ช่วยให้เธอผ่านพ้นความยากลำบากเหล่านี้ไปได้ จิตใจอันไม่เคยเหน็ดเหนื่อยของผู้หญิงคนหนึ่งที่จะเลือกจะใช้ชีวิตอย่างหลบซ่อนในช่องเล็กๆ คล้ายโรงศพเพื่อให้ตายไปจากระบบทาส แต่มีชีวิตอยู่สำหรับไขว่คว้าอิสรภาพ เธอเลือกที่จะลำบากดีกว่ามีชีวิตที่ดีในกำมือของนายทาส

ในที่สุดลินดาก็เป็นอิสระ เมื่อเจ้านายใหม่ผู้มีใจเมตตาและเพื่อนของเธอช่วยกันซื้ออิสรภาพให้กับเธอเป็นจำนวนเงิน 300 ดอลลาร์ แต่อันที่จริงแล้วเธอได้รับอิสรภาพมาหลายปีก่อนหน้านี้ เมื่อเธอเลือกที่จะควบคุมชีวิตของเธอและขีดเส้นทางให้กับชีวิตด้วยตนเอง เงินจำนวน 300 ดอลลาร์ที่จ่ายไปก็เพียงเพื่อแลกกับหลักฐานที่เป็นกระดาษเพียงแผ่นเดียวเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น

เรื่องย่อ - *The Bondwoman's Narrative*

นวนิยายเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* เขียนขึ้นในปี 1850 โดยทาสสตรีผิวดำชื่อ แอนนา คราฟส์ นวนิยายเล่มนี้เพิ่งได้รับการค้นพบโดยเฮนรี หลุยส์ เกทส์ จูเนียร์ ในปี 2001 หลังจากที่เขาได้ประมวลต้นฉบับจากการประมวลของเก่าของคนผิวดำประจำปี เฮนรีได้พิสูจน์หลักฐานต้นฉบับชิ้นนี้จากหลายกระบวนการด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการสืบหาที่มาของต้นฉบับ ศึกษาด้านประวัติศาสตร์ รวมทั้งใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์หมึกและกระดาษ จนได้ข้อสรุปออกมาว่านวนิยายเล่มนี้เป็นนวนิยายเล่มแรกที่เขียนโดยทาสสตรีผิวดำ และเป็นนวนิยายเล่มแรกที่เขียนโดยสตรีผิวดำคนแรกเช่นกัน

The Bondwoman's Narrative ได้รับการถ่ายทอดผ่านสายตาและน้ำเสียงของแอนนา คราฟส์ ทาสสตรีผิวดำลูกผสม (Mulatto) ชาวเวอร์จิเนีย แอนนาบอกเล่าถึงภาวะความยากลำบากของทาส ความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวดทรมาน และความโคกเคี้ยวที่ทาสได้รับ รวมทั้งตีแผ่ความทารุณโหดร้ายของนายทาส เสียตสีคนขาว และเหยียดถึงความเห็นอกเห็นใจและการให้ความช่วยเหลือระหว่างทาสสตรีด้วยกัน

1. Childhood

แอนนาเล่าเรื่องโดยลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เปิดเรื่องจากการกล่าวถึงวัยเด็กของตนเองว่าเติบโตขึ้นมาจากสภาพสังคมของทาสที่ได้รับการกดขี่ และถูกดูแลมาตั้งแต่เกิด เพราะเชื้อสายแอฟริกันเป็นตัวกำหนดและแบ่งแยกเธอออกจากโอกาสชีวิตที่ดี เธอไม่เคยได้รับการอบรมสั่งสอนและเลี้ยงดู ไม่รู้ที่มาของตนว่าใครเป็นผู้ให้กำเนิด ชีวิตในวัยเด็กไม่มีค่าไม่มีความหมายใดๆ จนกระทั่งเมื่อเติบโตขึ้นและเริ่มมีคนเรียกใช้งานจากเธอ ทำให้เธอพยายามมองโลกในแง่ดีว่าแม้เธอจะถูกใช้ให้ทำงานหนักเมื่อเติบโตขึ้น แต่เธอก็สามารถทำประโยชน์ให้กับคนอื่นๆ และเป็นที่ต้องการของคนอื่น

เจกเช่นทาสผิวดำทั่วๆ ไปที่ถูกนายทาสปฏิเสธในการให้การศึกษา นายคนแรกของ Hannah มีความคิดว่าหากทาสได้รับการศึกษาหรือมีความรู้ อาจทำให้ทาสแข็งข้อตั้งตนเป็นใหญ่ ไม่ยอมเชื่อฟังนาย จึงได้สร้างมายาคติขึ้นมาว่าคนผิวดำเป็นพวกที่ด้อยปัญญา ไม่สามารถเรียนรู้และรับรู้อะไรต่างๆ ของคนขาวที่มีความเจริญกว่าได้ ดังนั้นจึงเสียเวลาและไร้ประโยชน์ที่จะปลูกฝังความรู้ให้กับคนดำ อย่างไรก็ตามแอนนาก็ได้แอบไปเรียนหนังสือรวมทั้งเรียนศาสนา กับ ป้าเฮ็ดดี และ ลุงเซี่ย สองสามีภรรยาผิวดำผู้ใจดีที่มาจากทางตอนเหนือของอเมริกาและต่อต้านระบบทาส

แต่แล้วผู้คุมงานก็จับได้ว่าแอนนา แอบมาเรียนหนังสือที่บ้านลุงและป้า เธอถูกไล่ให้กลับไปที่บ้าน แต่โชคยังเข้าข้างเธอที่นายทาสไม่อยู่ แอนนาจึงไม่ถูกลงโทษ แต่ลุงและป้ากลับได้รับโทษแทนฐานที่สอนหนังสือให้ทาส และเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างกับคนขาวคนอื่นๆ ลุงและป้าถูกลงโทษให้ย้ายบ้านออกไปโดยที่แอนนาก็ไม่ทราบว่าย้ายไปอยู่ที่ใด

บ้านที่แอนนาทำงานอยู่ คือคฤหาสน์ลินเดนเดลซึ่งในขณะนั้นนายทาสของเธอซึ่งเป็นเจ้าของคฤหาสน์ จะจัดงานต้อนรับนายหญิงที่จะมาอยู่กับเขา แอนนาเล่าถึงความเป็นมาของนายทาสแต่ละคนที่เป็นอดีตเจ้าของคฤหาสน์ แต่สำหรับตัวเธอแล้วเธอเองกลับไม่รู้เรื่องราวความเป็นมาของชีวิตเธอเลย ไม่รู้ว่าใครคือพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด แอนนามองดูความงดงามหรูหราของคฤหาสน์และตั้งคำถามว่า ความร่ำรวยของนายทาสได้มาจากความเหน็ดเหนื่อยและเลือดเนื้อของใคร ซึ่งคนที่เสียสละให้กับเจ้าของคฤหาสน์รุ่นแล้วรุ่นเล่าเหล่านี้ก็ไม่เคยได้รับค่าตอบแทนเลยตลอดทั้งชีวิต

2. The Bride and the Bridal Company

ขณะที่แอนนา และบรรดาทาสกำลังทำความสะอาดคฤหาสน์เพื่อต้อนรับนายหญิงคนใหม่ ก็เกิดฝนตกลมกรรโชกแรง ต้น Linden ที่เป็นสัญลักษณ์และอยู่คู่กับคฤหาสน์หลังนี้มาช้านานถูกลมพัดใบร่วงกรู กิ่งก้านส่งเสียงเอี้ยดอาดน่ากลัว แอนนาเล่าถึงตำนานของต้น Linden ว่าเซอร์ คลิฟฟอร์ด อดีตนายทาสผู้ร่ำรวยมากเป็นผู้ปลูก เขาใช้ต้นไม้ต้นนี้เป็นที่ลงโทษและทรมานทาสในอดีต หลายครั้งที่เลือดของทาสรินรดที่รากกลายเป็นปุ๋ยให้กับต้นไม้ และเขาก็ใช้กิ่งของต้น Linden เฝียนทาส และหลายครั้งที่เขานั่งจับไวน์อยู่ในห้องและฟังเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของทาสที่ถูกทรมานอยู่ที่ต้นไม้ แอนนาเล่าถึงเหตุการณ์อันน่าสลดหดหู่ของทาสหญิงชื่อโรส และสุนัขของลูกสาวที่ฝากให้โรสเลี้ยงก่อนที่เธอจะสิ้นลมเพราะทนความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานในไร่ไม่ไหว เซอร์ คลิฟฟอร์ด สั่งให้โรสจับสุนัขตัวนี้ไปถ่วงน้ำ โรสอ่อนวอนขอร้องความเมตตาจากนายทาส แต่เขากลับสั่งให้นายทาสนำตัวโรสและสุนัขไปแขวนคูกันที่ต้น Linden ทั้งวันทั้งคืนโดยห้ามไม่ให้ดื่มน้ำและกินอาหาร แอนนาบรรยายถึงภาพความน่ากลัวของโรสและสุนัขที่ถูกแขวนอยู่นั้นตลอด 6 วัน และก่อนที่โรสจะเสียชีวิต เธอได้สาปแช่งขอให้ครอบครัวของเซอร์ คลิฟฟอร์ดและผู้ครอบครองมรดกคฤหาสน์หลังนี้ในรุ่นต่อๆ ไปได้รับความทุกข์ยากและหายนะ

ในวันงานเลี้ยงเพื่อการต้อนรับการมาของนายหญิง แอนนาได้รับหน้าที่ให้ดูแลนายหญิง เธอกล่าวถึงลักษณะของนายหญิงว่าเป็นลูกผสม (Mulatto) ดูท่าทางใจดีแต่มีสายตาวาดกิ้วอะไรบางอย่าง แอนนารู้สึกถึงกลางสังหรณ์บางอย่างที่มีต่อนายหญิง และรู้สึกเหมือนว่าเธอกำลังถูกเงาดำหรือปีศาจร้ายตามหลอกหลอนอยู่

แฮนนาสังเกตเห็นชายวัยกลางคนผู้หนึ่งในงานเลี้ยงมีลักษณะท่าทางและแววตาน่ากลัว มีกริยาที่ดูไม่นอบน้อมหรือเกรงกลัวต่อนายหญิงเลย ข้ากลับยังดูเหมือนว่านายหญิงกลับเป็นฝ่ายเกรงกลัวชายผู้นี้เสียเอง และคล้ายว่าชายผู้นำให้ความสำคัญของนายหญิงบางอย่างไว้

ขณะที่งานเลี้ยงกำลังดำเนินไป อากาศภายนอกก็เปลี่ยนแปลงอีกครั้ง ฝนตก มีพายุแรงและเกิดเสียงประหลาดขึ้น ซึ่งต่อมาทราบว่าเป็นเสียงของกิ่งก้านต้น Linden ที่กระทบฝ่าผ่น

3. Progress In Discovery

งานเลี้ยงจบลงแล้ว แยกทุกคนแยกย้ายกันกลับ เหลือเพียงแต่ชายวัยกลางคนที่แฮนนา Hannah ฝ้าเห็นความผิดปกติระหว่างงานเลี้ยง เขาคือมิสเตอร์แทรปซึ่งอ้างว่าตนมีหน้าที่ดูแลนายหญิงในช่วงระหว่างการแต่งงาน แฮนนาสังเกตเห็นว่าสีหน้าของนายหญิงไม่มีความสุข มีอาการเศร้า โดยเฉพาะเมื่ออยู่ใกล้มิสเตอร์แทรป

ลิซซีเป็นคนรับใช้ของนายหญิงที่ถูกส่งมาดูแลเธอในวันถัดมา ลิซซีเป็นลูกผสมระหว่าง Mulatto กับคนผิวขาว (นิโกร 25% ผสม ผิวขาว 75%) เธอมีการศึกษาที่ดีกว่าแฮนนาและเธอมักกล่าวว่าเธอมาจากครอบครัวที่ดี และขอบคุณว่าเธอมีความเกี่ยวพัน รู้จักกับพวกชนชั้นสูงคนโน้นคนนี้ แต่แฮนนาก็คิดว่า แม้ลิซซีจะอยู่ในสภาพที่สูงกว่าเธอ แต่ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้จากการถูกประมุข ชื่อชายในตลาดทาส ถูกส่งผ่านจากนายคนนี้สู่อีกคน เป็นสัตว์เลี้ยงของครอบครัวคนผิวขาวที่ร่ำรวย ต้องเผชิญกับความโหดของนายทาส ผจญกับความอิจฉาของนายทาสหญิง และความเกลียดชังจากลูกนายทาส ซึ่งล้วนแต่เป็นชีวิตของทาสที่แม้แต่ลิซซีเองก็หนีไม่พ้น

ลิซซีเล่าให้แฮนนาฟังว่า เธออยู่กับนายหญิงมา 1 ปี อยู่ในเหตุการณ์ที่พ่อของเธอเสียชีวิต ขณะที่ตอนนั้นมิสเตอร์แทรปอยู่ในเหตุการณ์เช่นกัน เมื่อพ่อของนายหญิงเสียชีวิต เขาก็นำกระดาษแผ่นหนึ่งออกไปจากห้องของพ่อนายหญิง เธอเชื่อว่าเขาจะต้องค้นพบความลับอะไรบางอย่างในกระดาษแผ่นนั้น และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา มิสเตอร์แทรปก็กลายเป็นเงามืดที่น่ากลัว คอยติดตามนายหญิงตลอดมา นายหญิงต้องการหนีจากเขาจึงมาแต่งงาน และลิซซีก็หลุดปากออกมาว่าบางทีมิสเตอร์แทรปอาจต้องการจับนายหญิงไปขาย แต่ Hannah แย้งว่า นายหญิงไม่ใช่ทาสผิวดำจะถูกนำไปขายได้อย่างไรลิซซีล่าวเป็นนัยๆ ว่าเธอก็หวังว่านายหญิงคงจะไม่ได้เป็นทาส

วันหนึ่งแฮนนาเห็นมิสเตอร์แทรปเข้าไปเจรจาอะไรบางอย่างกับนายหญิงในห้องที่เธอทำความสะอาดอยู่ เธอจึงแอบฟังบทสนทนาของทั้งคู่

4. A Mystery Unrevealed

เมื่อมิสเตอร์แทรปออกไปจากห้อง นายหญิงทรุดลงกับพื้น แฮนนาจึงเข้าไปช่วยและได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมดจากคำบอกเล่าของนายหญิงว่า แม่ของนายหญิงเป็นทาสผิวดำชื่อซูซาน และเมื่อคลอดเธอออกมา ลูกของเลดี้ที่เป็นนายเสียชีวิต ทาสที่ช่วยทำคลอดจึงนำลูกของซูซานซึ่งก็คือตัวนายหญิงเองมาเปลี่ยนให้เป็นลูกของเลดี้ ความลับนี้ถูกบันทึกไว้ในกระดาษซึ่งมีใครรู้เรื่องอยู่เพียงไม่กี่คน แม้กระทั่งตัวนายหญิงเองก็ไม่รู้ เข้าใจว่าตนเองเป็นลูกของเลดี้ และมีพ่อเป็นคนผิวขาวเจ้าของที่ดินผู้ร่ำรวยมาตลอด กระทั่งเมื่อเธอเติบโตขึ้น มิสเตอร์แทรปซึ่งเป็นทนายความประจำครอบครัวผู้อาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกัน มาขออนายหญิงแต่งงาน แต่ถูกปฏิเสธ เขารู้สึกเสียหน้าและพยายามแก้แค้น จนกระทั่งไปพบหลักฐานการเกิดของเธอที่ซ่อนอยู่

แฮนนาวางแผนให้นายหญิงหลบหนี โดยเธอจะหนีไปด้วย

5. Lost, Lost, Lost

แฮนนาเล่าถึงเส้นทางการหลบหนี และสภาพร่างกายจิตใจที่อ่อนแอของนายหญิง โดยมีเธอคอยปลอบโยนและช่วยเหลือ

ระหว่างการหลบหนีพวกเขาได้ไปขออาศัยค้างคืนที่บ้านหลังหนึ่ง และพบกับมิสเตอร์แทรปเข้า โดยบังเอิญที่บ้านหลังนั้น ซึ่งทั้งสองคนไม่แน่ใจว่ามิสเตอร์แทรปเห็นเธอทั้งคู่หรือไม่ พอตกติกทั้งคู่จึงหนีออกมาและใช้ชีวิตอยู่ในกระท่อมร้างกลางป่าตลอดฤดูใบไม้ผลิ

แต่แล้ว Hannah และนายหญิงก็ถูกจับได้โดยชายผิวขาว 3 คน หนึ่งในนั้นแจ้งว่าสามีของนายหญิงเสียชีวิตแล้ว หลังจากที่มีมิสเตอร์แทรปไปหาและได้มีการคุยอะไรบางอย่างกัน เมื่อ มิสเตอร์แทรปกลับไป ทาสที่ชื่อมิสซิสบรายก็พบศพของนายนอนจมกองเลือดเพราะเชือดคอตนเอง

6. New Places

แฮนนาและนายหญิงถูกนำตัวมาขังไว้ในคุก เพื่อรอเจ้าของทาสที่ติดประกาศนำจับเธอทั้งคู่มารับตัวไป คุกที่เธออยู่มีสภาพเป็นห้องขังเล็กๆ แคบ มีด แฮนนาารู้สึกหวาดกลัว ห่อหุ้มเมื่ออยู่ในคุก แต่

เมื่อเธอนึกถึงพระเจ้า ความศรัทธาเหล่านี้ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น ซึ่งต่างกับนายหญิงที่นับวันจะมีแต่
อ่อนแอลง โดยเฉพาะทางจิตใจ

วันต่อมาผู้คุมนำหญิงชราชื่อ มิสซิสไรท์มาอยู่ร่วมกับพวกเธอ มิสซิสไรท์เป็นเหยื่อของระบบ
ทาส ในอดีตเธอเคยพาทาสชื่อเอเลนซึ่งเป็นทาสที่กำลังย่างเข้าสู่วัยทำงานหลบหนี แต่ถูกจับได้ เธอจึง
ถูกลงโทษนำมาขังเดี่ยวไว้ที่นี่ ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน ในโทษฐานข้อหาลักพาตัวทาส เธอถูกลงโทษ
และทรมานด้วยวิธีต่างๆ จนประสาทหลอนและเป็นบ้ามาถึงตอนนี้

มิสซิสไรท์ ได้รับบทเรียนจากการช่วยเหลือทาสที่เธอต่อต้าน และทำทนายละเมิดกฎหมายข้อห้าม
ต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องทาส เธอจึงถูกลงโทษ จับมาอยู่ในคุกเพื่อรัฐจะได้กลายเป็นผู้กำหนดความคิดและ
ควบคุมพฤติกรรมของคนที่ต่อต้านรัฐและระบบทาส

7. Mr. Trappe

แฮนนากล่าวถึงสภาพคุก และพยายามมองสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้เป็นไปในแง่ที่งดงาม ไม่ว่าจะ
เป็นแสงดาวหรือสายลมที่รอดผ่านเข้ามาเป็นของขวัญให้กับเธอในยามทุกข์

แม้ว่าทั้งสองจะไม่ได้ยินข่าวของมิสเตอร์แทรปเลย แต่ก็มีเสื้อผ้าและอาหารดีๆ ส่งมาให้เธอทั้ง
สองอยู่เสมอโดยไม่รู้ว่าจะมาจากที่ใด แฮนนาพยายามหลอกถามผู้คุมและจึงทราบวาทังหมดมาจาก
คำสั่งของมิสเตอร์แทรปซึ่งจะมาที่นี้อาทิตย์ละ 1 ครั้ง และสั่งให้ผู้คุมดูแลเธอทั้ง 2 ให้ดี ให้คุ้มค่างับ
เงินทุน 2,000 ดอลลาร์ ที่เขาจ่ายไป เขากลัวว่าหากนายหญิงของแฮนนาป่วยจะทำให้ความสวยของเธอ
ลดลง อันส่งผลให้ค่าตัวลดตามไปด้วย

หลังจากอยู่ที่คุกแห่งนี้ได้ระยะหนึ่ง ก็มีชายชื่อฮาเยส มารับตัวไปอยู่ในที่แห่งใหม่ซึ่งเป็นบ้านที่
สบายขึ้นแต่ก็ไม่ได้พบเจอผู้คนและไม่ได้เห็นโลกภายนอก ทั้งสองคนได้รับการดูแลอย่างดี ได้
รับประทานอาหารดีๆ มีหนังสือให้อ่าน ได้ทำงานเย็บปักถักร้อย ซึ่งเป็นสิ่งที่นายทาสคิดว่าจะทำให้พวก
เธอมีความสุขได้ หากแต่การทำเช่นนี้เป็นความคิดของคนที่มีมองเพียงว่าความทุกข์ยากของทาสอยู่ที่
การถูกควบคุมทางร่างกาย แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือหัวใจที่ฝืนถึงอิสรภาพมากกว่า

มิสเตอร์แทรปมาบ้านหลังนี้และแสดงตัวว่าเขาคือนายทาสคนใหม่ และจะขายเธอทั้ง
สองต่อไปอีกทอดหนึ่ง แฮนนาารู้สึกว่าตนเองเป็นเหมือนวัตถุชิ้นหนึ่งที่เป็นสินค้าให้กับคนผิวขาวที่หา
เงินกับชีวิตของคนดำ เมื่อนายหญิงรู้ว่าตนเองตกเป็นทาสและจะถูกขาย จิตใจของเธออยู่ในสภาพ

ย่ำแย่จนเกือบเสียดสี และตัดสินใจฆ่าตัวตายต่อหน้าต่อตามิสเตอร์แทรป เขาตกใจเมื่อเห็นสถานการณ์กลายเป็นเช่นนั้น แชนนาเสียดสีว่าที่เขาตกใจคงเป็นเพราะขาดทุนจากเงินก้อนโตที่ลงทุนไป และยังไม่ได้อดออมเงินจากการขายทาสที่เขาจะได้รับต่อไปอีก แชนนามองศพของนายหญิงและคิดว่าในที่สุดนายหญิงก็ได้รับอิสรภาพ

8. A New Master

พ่อค้าทาสชื่อแซดเดอเลอร์มาดูตัวแชนนา ธุรกิจของเขาคือรับทาสหญิงสาวสวยไปขายต่ออีกทอดหนึ่ง เขาบอกว่าธุรกิจนี้ขาดทุนได้ง่ายกว่าการหาทาสขายไปขาย เพราะผู้หญิงตกใจง่าย ต้องดูแลพวกเธออย่างดี เพราะหากเป็นอะไรไปก็อาจจะฆ่าตัวตายทำให้เขาขาดทุน และบางครั้งเขาก็จับผู้หญิงที่มีลูกเล็กๆ ติดมาด้วยไปขาย หากนายทาสต้องการเพียงผู้หญิงอย่างเดียว เขาต้องแยกเด็กออกจากแม่ แล้วอาจจะนำเด็กนั้นไปขายต่อหรือหากเล็กมากก็อาจจะฆ่าทิ้งก็ได้เพราะยากต่อการเลี้ยงดูและไม่ค่อยมีคนซื้อเท่ากับทาสที่อยู่ในวัยทำงานได้

ขณะที่มีคนมาดูตัวแชนนา เธอคิดว่ามันนายทาสเหล่านี้จะจัดการกับร่างกายของเธอได้ แต่ไม่มีวันที่พวกเขาจะมาคว้าเอาจิตวิญญาณของเธอได้ และไม่มีใครจะมาสันคลอนความศรัทธาที่เธอมีต่อพระเจ้าซึ่งทำให้เธอสามารถมีลมหายใจอยู่ในทุกวันนี้ได้

แซดเดอเลอร์บอกความต้องการของทาสที่เขาจะซื้อว่าไม่จำเป็นต้องเป็นพวกที่มีศาสนา เขาคิดว่าการมีศาสนาไม่ได้เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางการตลาดของเขา เขาต้องการเพียงทาสที่แข็งแรง ยังไม่แก่ และสามารถทำประโยชน์ได้ก็พอ เพราะทาสก็คือสินค้า ไม่จำเป็นต้องมีความคิดจิตใจ

9. The Slave Trader

แชนนาถูกจับขึ้นเกวียนไปกับมิสเตอร์แทรป และ พ่อค้าแซดเดอเลอร์ เพื่อไปยังตลาดขายทาส แต่เกิดอุบัติเหตุขึ้นระหว่างทางทำให้เกวียนพลิกคว่ำ เมื่อเธอฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตนนอนอยู่บนเตียงอย่างดี มีคนที่เธอไม่รู้จักมาคอยดูแล มีอาหารดีๆ ให้กิน ซึ่งคนที่ช่วยเหลือเธอไว้คือ มิสซิสเฮนรีสตรีผู้ดีผิวขาว แชนนาเล่าเรื่องราวต่างๆ ของเธอให้มิสซิสเฮนรีฟัง

แชนนาคิดว่ามิสซิสเฮนรี เป็นคนชาวที่ใจดี มีเมตตาต่อเธอ เธอทราบเรื่องที่มีสซิสเฮนรี จะจัดงานแต่งงานให้กับทาสหญิงคนโปรดของเธอ ซึ่งแต่งงานกับทาสชายของเพื่อนบ้านไร่ข้างๆ กัน แชนนา

ตั้งคำถามว่า คู่แต่งงานคู่นี้จะมีความสุขจริงหรือ และคำสาบานตอนแต่งงานว่าจะรับผิดชอบชีวิตของกันและกันดูเหมือนแทบจะเป็นไปไม่ได้สำหรับผู้มีสถานภาพเป็นเพียงทาส เนื่องจากชีวิตของพวกเขาเป็นของนายทาส เมื่อสามีไม่มีเสรีภาพเพียงพอที่จะสร้างครอบครัว ส่วนภรรยาก็ต้องได้รับอนุญาตจากนายทาสก่อนจึงจะไปพบกันได้ ชีวิตของทั้งคู่ถูกแบ่งกันด้วยรั้วแบ่งเขตแดน และหากวันหนึ่งข้างหน้า นายทาสสั่งห้ามมิให้พบกันอีก ชีวิตของทั้งคู่จะเป็นอย่างไร

10. The Henry Family

มิสซิสเฮนรี บอกแชนนาว่าทายาทของเจ้านายคนเก่าของเธอจะมารับตัวกลับไปอยู่ด้วย เพราะแชนนากลายเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดกที่เขาต้องได้ แชนนาอ่อนวอนขอให้ มิสซิสเฮนรี ไม่ส่งตัวเธอกลับไป เพราะครอบครัวของ มิสซิสเฮนรีดีต่อเธอมาก และเธอก็อยากมีชีวิตที่เหมือนมนุษย์ มีคนรัก คนดูแล ไม่ใช่เป็นวัตถุที่ใครจะยืมให้ใครก็ได้ แต่มิสซิสเฮนรีจำต้องปฏิเสธเนื่องจากคำสัญญาที่เคยให้ไว้กับพ่อที่เคยเป็นพ่อค้าทาส ก่อนตายเขารู้สึกผิดกับสิ่งที่ทำกับคนดำมาตลอดชีวิต จึงขอให้ลูกสาวไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องการค้าทาสอีกต่อไป แต่เธอก็หาทางช่วยแชนนาโดยหากว่านายทาสไม่คิดจะนำตัวเธอกลับคืน เธอก็จะส่งแชนนาไปอยู่กับเพื่อนของเธอคือครอบครัววิลเลอร์ที่ North Carolina ซึ่งกำลังจะมาเยี่ยม

แชนนาพรรณนาถึงความรู้สึกเมื่อรู้ว่าไม่สามารถอยู่กับครอบครัวเฮนรีได้ เธอหมดหวัง ไม่รู้อนาคตและชะตาชีวิตของตน และไม่สามารถเลือกทางเดินให้กับตนเองได้เลย

11. An Elopement

ชาร์ลีสทาสคนโปรดของมิสซิสเฮนรี ที่แต่งงานไปกับบิลซึ่งเป็นทาสอยู่ฟาร์มข้างๆ กัน ตัดสินใจจะหลบหนีไปด้วยกัน เมื่อได้ยินข่าวว่ามิสเตอร์ครอบครัวของบิล จะขายเขาและส่งตัวไปอยู่ทางใต้ ทั้งสองจึงชวนแชนนาให้หนีไปด้วยกัน แต่แชนนาจำความรู้สึกของการหลบหนีในครั้งก่อนได้ว่าทรมานทั้งร่างกายและจิตใจเพียงใดที่ต้องหลบซ่อนและหวาดกลัวการถูกจับอยู่ตลอดเวลา เธอจึงปฏิเสธที่จะหนีไปด้วย และเฝ้าดูคู่รักหนีไปอย่างเงียบๆ ในยามค่ำคืน

เมื่อมิสเตอร์ครอบครัวทราบดีว่าทาสของตนหนีไป จึงใช้สุนัขล่าเนื้อของน้องชายที่อยู่ห่างออกไปอีกตั้ง 50 ไมล์มาช่วยตามหา และระดมกำลังคนช่วยกันค้นหาทาส เขาจะปล่อยให้ทาสหลบหนีไปไม่ได้ เพราะจะกลายเป็นตัวอย่างทาสคนอื่น เขายอมจ่ายเงินค่าสุนัขล่าเนื้อเป็นจำนวนมากเพื่อตามตัวทาสกลับมา

12. A New Mistress

การตามหาทาสของมิสเตอร์ครอปยังคงดำเนินต่อไปตลอดช่วงเวลาสองวัน มิสซิสเฮนรีได้แต่ภาวนาขอให้ทาสทั้งสองหนีไปได้อย่างปลอดภัย และในวันที่สามของการตามล่า ก็มีข่าวออกมาว่าทั้งคู่หลบหนีไปทางเหนือได้อย่างปลอดภัย สร้างความหวัหวัเสียให้กับมิสเตอร์ครอปอย่างมาก เพราะเขาต้องเสียเงินค่าสุนัขล่าเนื้อและอดเงินค่าตัวของบิลที่เขากำลังจะได้จากการขายทาสด้วย

นายทาสของแชนนามีจดหมายมาถึงครอบครัวเฮนรี แจ้งข่าวอาการป่วยของคนในบ้าน จึงขอให้ครอบครัวเฮนรีดูแลแชนนาไปก่อน ส่วนมิสซิสเฮนรีที่กำลังรอการมาพักผอนของเพื่อนเธอซึ่งเธอจะให้แชนนาไปอยู่ด้วย

เมื่อมิสซิสวิลเลอร์มาถึง เธออยู่ในสภาพอ่อนแรง และไม่สบายอย่างที่สตรีผิวขาวชั้นสูงในยุคนั้นเป็น มิสซิสวิลเลอร์เป็นหญิงวัยกลางคน จู้จี้ ขี้บ่น หงุดหงิดง่าย และเพิ่งจะเสียทาสไปสองคน ทั้งสองหนีไปทางเหนือและได้รับการช่วยเหลือจากสมาชิกวุฒิสภาไอไอไอ ซึ่งเป็นขบวนการที่ให้ความช่วยเหลือกับทาสที่หลบหนี และมีทาสจำนวนมากที่ได้รับอิสรภาพจากขบวนการนี้

มิสซิสเฮนรีและ มิสซิสวิลเลอร์ ออกอุบายร่างจดหมายถึงนายทาสของแชนนาว่าเธอเกียจคร้าน ไร้ ทุกอย่างในตัวแชนนามีแต่ข้อเสีย ทั้งนี้เมื่อนายทาสอ่านแล้วก็จะไม่ยากได้ทาสที่มีลักษณะเช่นนี้กลับคืน ซึ่งก็เป็นดังที่คาดหวังที่นายทาสของแชนนาไม่ขอรับตัวเธอคืน

13. Turn of Wheel

ในที่สุดแชนนาก็ย้ายมาอยู่กับมิสซิสวิลเลอร์ และกลายเป็นทาสของเธอ วันหนึ่งขณะที่ฝนตก พื้นดินนองไปด้วยแอ่งน้ำและโคลน แต่มิสซิสวิลเลอร์ ก็ยังสั่งให้แชนนาตากฝนออกไปซื้อแป้งตลับใหม่ล่าสุดที่กำลังได้รับความนิยมว่าใช้แล้วจะขาวสวยและเหลือไม่ก่ตลับ ขณะที่แชนนาอยู่ที่ร้าน เธอเผชิญเห็นชายคนหนึ่งคล้ายมิสเตอร์แทรป เธอเหลียวมองจนทลุ่ม และชายผู้นั้นก็วิ่งเข้ามาช่วยเธอไว้ แชนนารู้สึกถึงความน่าสะพรึงกลัวของปีศาจเมื่อพบเขาอีกครั้ง

ส่วนมิสซิสวิลเลอร์ ก็พยายามวิ่งเต้นช่วยเหลือสามีให้ได้ตำแหน่งในกรมต่างๆ ซึ่งต่างก็มีคนผิวขาวแย่งชิงกันอยู่ สามีของเธอเล่าให้ฟังว่าวันหนึ่งเขาถูกคัดค้านจากลูกชายตระกูลแบล็คสมิธ ซึ่งเป็น

พวกต่อต้านระบบทาส (Abolitionist) เขาสอบออกมาว่าครอบครัวนี้ต้องการตะผืนกฎธรรมชาติโดยจะยกพวกชนชั้นล่างของสังคมอย่างพวกผิวดำให้ขึ้นมาเป็นคนชั้นสูงแทนที่คนขาว

มิสเตอร์วิลเลอร์ จึงคิดแผนที่จะได้ตำแหน่ง โดยขอความช่วยเหลือจากภรรยาให้ไปพบกับรัฐมนตรีเพื่อขอร้องให้ช่วยสามีของตนให้ได้รับตำแหน่งทางการเมือง แต่เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาก่อนก็เกิดขึ้นกับเธอ แป้งทาน้ำราคาแพงตลับใหม่ที่เธอเพิ่งซื้อมาและทาไปวันนั้นใช้ทำปฏิกิริยากับน้ำหอม ทำให้ผิวน้ำให้เปลี่ยนเป็นสีดำ ส่งผลให้เธอกลายเป็นตัวตลกของคนอื่นๆ พร้อมทั้งถูกเยาะเย้ยเหมือนที่เธอและสามีชอบกล่าวเสียดสีครอบครัวแบล็คสมิธว่ารัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ว่าตำแหน่งทางการเมืองไม่ได้มีไว้สำหรับพวกผิวดำ

แชนนาออกไปซื้อของและเจอกับลิซซี ทาสรับใช้ประจำคฤหาสน์ลินเดนเดล เธอบอกว่าทาสเด็กๆ ที่แชนนาเคยสอนหนังสือและกล่อมเกลาคิดใจให้เป็นคนดีด้วยศาสนานั้น ทุกวันนี้ทุกคนยังพูดถึงแชนนาถึงน้ำใจอันดีที่เธอมีให้ และลิซซีก็เล่าให้เธอฟังถึงเรื่องมิสเตอร์วินเซนต์นายทาสคนเดิมของแชนนา เล่าเรื่องมิสเตอร์ทรอปและมิสเตอร์คอสกรูฟนายทาสเจ้าของคฤหาสน์ลินเดนเดล คนปัจจุบัน

14. Lizzy's Story

ลิซซีเล่าเรื่องราวของมิสเตอร์คอสกรูฟนายทาสคนปัจจุบันของลินเดนเดล เขาเป็นนายทาสที่เต็มไปด้วยความใคร่ กิเลส ตัณหา มักแอบไปมีความสัมพันธ์อย่างลับๆ กับทาสผู้หญิงผิวดำภายในบ้าน และมีลูกที่เกิดขึ้นกับทาสเหล่านี้หลายคน

ส่วนมิสซิสคอสกรูฟ นายหญิงของบ้านเป็นสตรีผู้สูงส่งชาวอังกฤษ ที่มีนิสัยระวางพฤติกรรมเจ้าชู้ของสามี ส่งผลให้เธอหวาดระแวงทาสที่หน้าตาดี และมักลงโทษพวกเธอด้วย

วันหนึ่งนายหญิงเห็นลิลลี่ทาสรับใช้ของบ้านที่เลี้ยงไว้ตั้งแต่เล็ก เริ่มโตเป็นสาวและหน้าตาดีด้วยความระวาง เธอจึงสั่งให้ลิซซี มาเป็นทาสรับใช้ประจำตัวเธอ เพื่อจะได้ดูแลไม่ให้คลาดสายตาไปได้

ความเจ้าชู้สำส่อนของมิสเตอร์คอสกรูฟเป็นต้นตอก่อให้เกิดปัญหาตามมากับผู้หญิงที่เป็นทั้งภรรยา และพวกทาสรับใช้ นายหญิงเกิดความระแวง หึงหวง ไม่มีความสุข และเมื่อเธอจับได้ว่าทาสคนใดมีสัมพันธ์หรือมีลูกที่เกิดกับมิสเตอร์คอสกรูฟ เธอก็จะลงโทษ ทำทารุณ และขายทาสหญิงเหล่านั้นไป หากทาสคนใดมีลูกเธอก็จะขายทั้งแม่และลูก นายหญิงตัดสินใจแก้ปัญหาโดยขายทาสเหล่านี้

พร้อมลูกๆ ของเธอไป แต่สำหรับพ่อค้าทาสบางรายที่ไม่ต้องการเด็กทารก ก็จะไปเฉอะทาสที่เป็นแม่ ทำให้เกิดปัญหาการพลัดพรากระหว่างแม่และลูกที่เป็นทาส ทาสบางคนถึงกับยอมไม่ได้ที่จะต้องจากลูก เธอจึงยอมฆ่าลูกและฆ่าตัวตายเพื่อเป็นทางรอดไปสู่อิสรภาพ ดังที่ทาสสาวคนหนึ่งในเรื่องฆ่าตัวตายพร้อมลูกน้อยเพราะไม่อยากถูกแยกจากกัน

15. Lizzy's Story Continued

แสนนาฟังเรื่องราวที่ลิซซี่เล่า ทำให้เธอคิดว่าคนที่ได้ผลประโยชน์จากเรื่องเหล่านี้ก็คือตัวนายทาส แม้ว่าเขาจะเสียทาสสาว ๆ ที่เขารักและเคยมีสัมพันธ์ไป แต่เมื่อขายทาสไปแล้ว นายทาสก็ได้ทองเป็นผลกำไรตอบแทน หากแต่ฝ่ายที่เจ็บปวดก็คือบรรดาทาสหญิงที่ถูกขายไปอย่างไม่มีทางเลือก เลือกไม่ได้ตั้งแต่จะปฏิเสธไม่มีสัมพันธ์กับนาย และเมื่อถูกจับได้ก็ถูกขาย ต้องพลัดพรากจากลูก แต่ละคนมีชีวิตที่ไม่อาจกำหนดเส้นทางให้กับตนเองได้ นอกจากก้มหน้ายอมรับในชะตากรรมและสิ่งที่ตนถูกกระทำ

แม้จะขายทาสหญิงสาวสวยไปแล้ว แต่แรงเหวี่ยงของนายหญิงกลับมีเพิ่มมากขึ้น แม้แต่การที่มิสเตอร์คอสกรูฟพูดคุยกับทาสผู้หญิง หรือแสดงความรักใคร่เอ็นดู หรือให้ขนมกับเด็กๆ ที่เป็นทาส ก็สร้างความไม่พอใจให้กับมิสเตอร์คอสกรูฟจนถึงขั้นเดินสำรวจห้องต่างๆ ของบ้าน และเธอก็พบห้องๆ หนึ่งที่น่าสงสัย จึงสั่งให้คนใช้มาเปิด และเธอก็พบกับเอเวอลินทาสหญิงสาวหน้าตาดี ใส่ชื่อคนหนึ่งพร้อมกับทารกน้อยฝาแฝด มิสเตอร์คอสกรูฟเดือดดาลกับภาพที่พบเห็นเนื่องจากเธอไม่สามารถที่จะมีบุตรให้กับสามีของเธอได้ ทำให้ยิ่งเกิดความอิจฉา และมุ่งตรงไปยังเอเวอลินผู้ให้กำเนิดทารกน้อยน่ารัก แทนที่จะโกรธสามีผู้ที่เป็นคนก่อปัญหาขึ้น มิสเตอร์คอสกรูฟตัดสินใจไล่ เอเวอลินและทารกฝาแฝดออกจากบ้านไปในตอนนั้น เธอกล่าวว่า การที่เธอมอบอิสรภาพให้ เอเวอลินและลูกๆ เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และมีมนุษยธรรมแล้ว เพราะแม่กับลูกจะได้ไม่ถูกขายและพรากจากกัน แต่สำหรับแสนนาแล้ว ภาพของหญิงสาวมิด้าอายุน้อยที่เพิ่งจะคลอดลูก ต้องเดินระแหร่ร้อนหอบลูกไปตามทางอย่างน่าสงสาร ไร้ที่พักพิงและต้องเผชิญกับอันตรายใดๆ อีกบ้างก็ไม่รู้

หลังจากเหตุการณ์นี้ผ่านพ้นไปมิสเตอร์คอสกรูฟก็มักจะหายไปจากบ้านหลายๆ วัน และไม่พูดคุยกับภรรยาของตน วันหนึ่งมิสซิสคอสกรูฟเผชิญได้ยืนผู้คุมงานคุยกับสามีของเธอ และหลุดคำว่า Rock Glen ออกมา เธอจึงสั่งให้คนใช้ไปสืบหาที่แห่งนี้ ได้ความว่าเป็นสถานที่ๆ อยู่ไม่ไกลจากคฤหาสน์ ผู้ที่ผ่านไปมามักจะได้ยินเสียงหญิงสาวร้องเพลงกล่อมเด็ก มิสซิสคอสกรูฟ ซึ่มาเพื่อที่จะไปดูแต่ระหว่างทางได้พบกับมิสเตอร์คอสกรูฟ เขาห้ามไม่ให้เธอไปยังที่นั่น และทั้งคู่ก็ทะเลาะมีปากเสียงกันเกิดขึ้น มิสซิสคอสกรูฟ ตกจากม้าและบาดเจ็บ ต้องมานอนพักรักษาตัวที่บ้านโดยไร้ที่แววของสามีมา

คอยดูแล เธออยู่ในอาการเศร้า หมดหวัง อ่อนแอ และเปลี่ยนจากหญิงสูงศักดิ์ ผู้ทรงง กลายเป็น คนป่วยทั้งทางกายและใจนอนจมอยู่บนเตียง กระทั่งสามีของเธอกลับมา และเธอขอโทษกับสิ่งที่เธอ ทำลงไปทั้งหมด ทั้งคู่ปรับความเข้าใจกัน และมีช่วงเวลาอันเป็นสุขหลังจากแต่งงาน ได้อยู่เคียงข้างกัน ก่อนที่ มิสซิสคอสกรูฟสิ้นใจในเวลาต่อมาอีกไม่นาน

เมื่อนายหญิงสิ้นลมหายใจไปแล้ว ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงอีกหลายอย่างที่คฤหาสน์ มิสซิสบ ราย ทาสคนเก่าคนแก่ที่เป็นแม่บ้านก็ย้ายไปอยู่กับครอบครัวของลูกชายที่รัฐอื่น ต้น Linden ที่เป็น ต้นไม้อาถรรพ์คู่คฤหาสน์ก็ถูกตัดโค่นลง ภาพเขียนของบรรพบุรุษรุ่นต่างๆ ถูกนำมาประมูลขาย และ ความรุ่งเรืองที่เคยมีในคฤหาสน์หลังนี้ก็หมดไป

16. In North Carolina

ครอบครัววิลเลอร์ รวมทั้งแอนนา ย้ายมาตั้งรกราก ทำไร่อยู่ที่นอร์ท แคโรไลนา แอนนา บรรยายสภาพบ้านหลังใหม่ของ ครอบครัววิลเลอร์ ที่สวยงาม หรูหรา มีต้นไม้ ดอกไม้ และเต็มไปด้วย ความอุดมสมบูรณ์ ต่างกับที่พักของทาสในไร่ฝ้ายและนาข้าวอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ Hannah ถึงกับ เสียดสีว่า เมื่อพวกคนขาวซึ่งเป็นชนชั้นที่ยิ่งใหญ่จาม โลกก็สิ้นไปกับการจามนั้น แต่ถ้าชนชั้นต่ำหรือคน จนๆ อย่างพวกทาสตาย ก็ไม่มีใครจะมาสนใจหรือเหลียวแล

แอนนากล่าวถึงภาระการงานที่หนักและลำบากอันเปรียบเสมือนคำสาปสำหรับทาส และทาส ทุกคนก็มีมรดกทั้งไว้ให้เช่นกัน หากมรดกชิ้นนี้ก็คืองานหนัก ความทุกข์ยาก ที่พักอาศัยขมข่อที่ตก ทอดจากทาสรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง เมื่อทาสมีชีวิตที่จมจมอยู่กับการทำงานหนัก ก็ทำให้พวกเขา รู้สึก หดหู่ มีชีวิตอยู่อย่างอยู่ไปวันๆ อย่างมองไม่เห็นอนาคตของตนเอง และการทำงานนี้ก็ได้อผลตอบแทนเป็น เพียงอาหารแหย่ๆ ปริมาณน้อยพอประทังชีวิต และแลกกับเศษเสื้อผ้าคุณภาพเลวๆ เพื่อปกปิดร่างกาย แต่ใครจะแก้ไขอะไรได้ เพราะสิ่งเหล่านี้ก็เป็นความคิดที่สังคมตราไว้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว สำหรับทาส

แอนนาดูชีวิตของทาสที่ทำงานในไร่ เห็นถึงความลำบากที่หนักหนาและแตกต่างจากทาสที่ ทำงานในบ้านอย่างเธอ แต่แล้วใครจะคิดว่าแอนนาจะถูกกลั่นแกล้งจากมาเรียทาสที่ทำงานในบ้าน ด้วยกันไปฟ้องนายหญิงว่าแอนนานำเหตุการณ์อันน่าอัปยศที่สุดของนายหญิงคือเรื่องที่น่าหญิง หน้าดำไปเล่าให้คนอื่นฯ ฟัง นายหญิงได้ยินดังนั้นก็โกรธและลดชั้นของแอนนาให้มาทำงานในไร่แทน อีกทั้ง บังคับให้เธอแต่งงานกับบิล ทาสที่ทำงานในไร่ด้วยกัน

17. Escape

แสนนายอมให้นายทาสนำเธอไปขายในตลาดค้าทาสดีกว่าที่จะมาบังคับให้เธอแต่งงานกับทาสชายที่เธอไม่รู้จัก การแต่งงานในความคิดของเธอนั้น เป็นเรื่องของคนที่มียศรภาพ ทาสซึ่งสังคมมองว่าไม่ได้มีความเป็นมนุษย์จึงไม่ควรไปข้องเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานซึ่งเป็นเรื่องของมนุษย์ที่มีเสรีภาพ มีหัวใจ และความรู้สึก เธอพยายามนึกถึงคำสอนของพระเจ้าเพื่อเป็นที่พึ่งให้กับจิตใจในภาวะที่ต้องตกกระทาลำบากกลายเป็นทาสที่ทำงานในไร่ ซึ่งเธอคิดว่าเป็นชนชั้นของคนในสังคมที่ต่ำที่สุด และคำสอนของพระเจ้านี้เองที่ทำให้เธอตัดสินใจที่จะหนีจากที่นี่เพื่อไปสู่อิสรภาพ แสนนางวางแผนการหนี รอคอยเวลาให้ทาสคนอื่นๆ เข้านอน และเธอก็ย่องออกมาอย่างเงียบๆ ยืนรวบรวมสมาธิและเริ่มวิ่งเพื่อแสวงหาชีวิตใหม่

18. Strange Company

การหลบหนีของแสนาเริ่มขึ้น เธอออกวิ่งโดยไม่เหลียวหลังกลับไปดูที่ๆ เธอจากมา เธอกระโดดข้ามรั้ว ข้ามลำธาร กระทั่งออกมาจากเขตพื้นที่ของมิสเตอร์วิลเลอร์

เธอหยุดพักในรุ่งสางของวันใหม่ และวางแผนการเดินทางโดยจะใช้ดาวเหนือนำทาง มี พระเจ้าอยู่ในหัวใจนำเธอให้สู้ต่อไป เธอเล่าถึงการผจญภัย ความยากลำบากในการหลบหนีและการถูกตามไล่ล่า อาหารมื้อแรกของการหนีคือนมของแม่วัวที่เดินผ่านและผลเบอร์รี่ เธอขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านตามหมู่บ้านที่เธอเดินทางผ่าน โดยบอกกับพวกเขาว่าเธอเป็นเด็กกำพร้ายากจน และกำลังเดินทางไปพบญาติฝ่ายแม่ที่อยู่ทางตอนเหนือ เรื่องที่เธอแต่งขึ้นมาเพื่อปิดบังตนเองว่าเป็นทาสนั้นประสบผลสำเร็จ เรียกความสงสารและเมตตาเป็นมื้ออาหารและที่พักจากชาวบ้านได้ แต่ก็มีหลายคืนที่เธอต้องนอนในถ้ำ ใต้ต้นไม้ในป่า เสื้อผ้าและรองเท้าของเธอขาด เท้าเป็นแผลพอง บวมเนื่องจากเดินเป็นระยะทางไกล จนเธอต้องขโมยเสื้อผ้าและรองเท้าของเด็กที่เล่นน้ำอยู่ในลำธาร เธอล่ามติดับการขโมยแต่ก็จำเป็นต้องทำเพื่อความอยู่รอด

ระหว่างการเดินทางของแสนา เธอได้ขมวดปมเชือก 1 ขดต่อการเดินทาง 1 วันของเธอเพื่อเป็นการนับวันและเพื่อคำนวณระยะเวลา 2 สัปดาห์ผ่านไป เธอได้ข้ามเขตนอร์ธ แคโรไลนา มาแล้ว และรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เธอสามารถเดินทางได้ระยะไกลในเวลากลางคืนซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่จะช่วยป้องกันการถูกจับได้ สายตาของเธอชินกับความมืด แต่มีเพียงสิ่งเดียวที่เธอกลัว นั่นคือมนุษย์

ระหว่างการหลบหนี แอนนาได้เจอเพื่อนร่วมทางเป็นพี่น้องคู่อึ่งที่หนีนายทาสผู้โหดเหี้ยมจาก เซ้าร์ แครโรไลนา นายทาสตกลงจะขายน้องสาวของจาคอปไปทำงานในไร่ที่เท็กซัส แต่เขาทนไม่ได้ที่ต้องสูญเสียญาติที่เขามีอยู่เพียงคนเดียวไป จึงพากันหนีมา จาคอปเล่าให้แอนนาฟังถึงความลำบากทุกข์ยากทั้งกาย และใจระหว่างทางการหนี น้องสาวของเขาจากที่เคยเข้มแข็งก็ป่วย เพราะกายใจทนต่อสภาพการเดินทางที่กดดันเช่นนี้ไม่ไหว จนเขาเองต้องแบกน้องไว้บนหลัง แต่เขาก็ยินดีที่จะทำเพื่อให้เขาทั้งคู่ไปสู่อิสรภาพ แต่ในที่สุดน้องสาวของจาคอป ก็ล้มลง ก่อนที่จะตาย เธอเพื่อ แอนนาอยากให้เธอสงบจึงแนะนำให้เธอสวดมนต์ แต่เธอพยายามพูดถึงพระเจ้าก่อนที่เธอจะตายว่า เคยมีบาทหลวงมาเทศน์ และสอนว่าการเป็นคนดีของทาสนั้นคือต้องเชื่อฟังเจ้านาย และให้ทาสทุกคนระลึกไว้ว่าตนเป็นหนี้บุญคุณต่อความกรุณาที่นายทาสผิวขาวมิให้ ซึ่งเธอคิดว่าเป็นคำสอนที่โง่งมที่สุด และทำให้เธอเลิกศรัทธาในศาสนาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

19. An Old Friend

หลังจากเผาศพน้องสาวของจาคอปแล้ว เขาและแอนนาออกเดินทางต่อไปและพบกระท่อมหลังหนึ่งมีเรือจอดอยู่ที่ริมตลิ่ง ทั้งคู่จึงแอบย่องจะไปเอาเรือ แต่มีคนออกมาจากกระท่อม จึงเกิดการต่อสู้กันกับจาคอป แต่เขาถูกยิงตาย

แอนนารู้สึกมีดมน เพื่อนร่วมทางของเธอจากไปหลังจากที่เธอเสียน้องสาว เธอตะเตยยกตะกายปีนขึ้นมาบนฝั่ง ได้ยินเสียงฝีเท้า ซึ่งเธอใช้สัญชาตญาณคาดเดาว่าเป็นคนแก่ เธอจึงตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ ปรากฏว่าหญิงชราที่เข้ามาช่วยนั้นคือป้าเฮตตี้ ผู้เคยสอนหนังสือและสอนศาสนาให้กับแอนนา

ป้าเฮตตี้ เล่าเรื่องราวในอดีตครั้งที่ถูกจับได้ว่าแอบสอนหนังสือให้แอนนา เธอและสามีซึ่งปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้วได้รับโทษจำคุกฐานละเมิดข้อห้ามสอนหนังสือให้กับทาส

เธอชวนแอนนาให้มาอยู่ด้วยกัน แต่แอนนาเกรงว่าหากครั้งนี้ถูกจับได้ จะสร้างความลำบากให้กับป้าเฮตตี้อีกครั้ง เพราะผู้ที่ให้อาหารและแหล่งพักพิงกับทาสที่หลบหนีมาก็มีความผิดร้ายแรงเช่นกัน

20. Retribution

ป่าเฮตตี้ ส่งแฮนนาขึ้นเรือเพื่อไปยังทางตอนเหนือ แฮนนา รู้สึกเป็นหนี้ชีวิตป่าเฮตตี้อีกครั้ง ขณะที่อยู่บนเรือเธอได้ยินคนคุยกันถึงเรื่องมิสเตอร์แทรปเกี่ยวกับงานของเขาที่เที่ยวตามล่าคนที่มีเชื้อสายแอฟริกัน และคอยเปิดโปงความลับเหล่านี้ จากนั้นก็จะชู่และจับคนเหล่านี้ไปสู่ตลาดค้าทาส ครั้งล่าสุดมิสเตอร์แทรปได้ไปสืบความลับของครอบครัวหนึ่งที่นายทาสมีความสัมพันธ์กับทาสของตนจนมีลูก นายทาสสัญญากับทาสผู้นี้ว่าหากเขาตาย ทรัพย์สินทั้งหมดจะตกเป็นของเธอ และเธอกับลูกชายก็จะได้รับอิสรภาพ แต่เมื่อเขาตายไป น้องชายของเขาทราบเรื่องและอยากได้มรดก จึงจ้างมิสเตอร์แทรปให้มาทำลายสัญญาการปลดปล่อยทาสและจับเอาทาสหญิงและลูกไปขาย แต่แล้วลูกชายของทาสก็มาแก้แค้น ยิงมิสเตอร์แทรปสิ้นใจตาย

21. In Freedom

ในที่สุดแฮนนาก็มาถึงตอนเหนือของอเมริกา และได้รับอิสรภาพ เธอปลุกบ้านหลังเล็กๆ อยู่ในชุมชนของคนผิวดำ และเปิดโรงเรียนเพื่อสอนหนังสือให้เด็กๆ ผิวดำในชุมชน เพื่อเป็นการตอบแทนและระลึกถึงป่าเฮตตี้ เธอได้พบกับแม่ของเธอหลังจากพยายามสืบหา และอยู่ด้วยกันในบ้านหลังนั้น แฮนนาแต่งงานกับชสยผิวดำและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข นอกจากนั้นแล้ว เธอยังมีเพื่อนบ้านที่แสนดีอย่างชาร์ลีสต และ บิล ทาสที่เคยหนีมาตอนอยู่กับมิสซิสเฮนรี่ เรื่องราวของเธอจบลงอย่างมีความสุข

.....

เรื่องย่อ - Our Nig

บทที่ 1

แม็ก สมิธ (Mag Smith) หญิงผิวขาวถูกสามีหลอกและทอดทิ้งเธอไปขณะที่เธอกำลังตั้งครรภ์ ด้วยความอับอาย เธอจึงหนีออกมาจากหมู่บ้านไปอยู่ที่กระท่อมร้าง เด็กที่คลอดออกมาเสียชีวิต แต่เธอรู้สึกโล่งใจที่ลูกจะได้ไม่ต้องอับอายที่มีแม่ที่มีชีวิตล้มเหลว

แม็กตั้งต้นชีวิตใหม่อย่างลำพังด้วยความอดอยาก หาเช่ากินค่า รับจ้างไปวันๆ ไม่มีใครมาสนใจดูแลเป็นห่วงผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างเธอ นอกจาก จิม (Jim) ชายผิวดำเชื้อสายแอฟริกัน ที่คอยมาดูแลความเป็นอยู่และเฝ้าถามทุกข์สุข จนในที่สุดเขาก็ขอแม็กแต่งงาน โดยสัญญากับเธอว่าเขาจะดูแลเธออย่างดี แม็กตัดสินใจแต่งงานกับเขาแม้ว่าการแต่งงานระหว่างคนขาวกับคนดำจะเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่งในช่วงเวลานั้น เพราะทำให้เธอถูกดูแคลนและลดชั้นตนเองจากคนผิวขาวไปสู่ชนชั้นของคนดำ

บทที่ 2

ชีวิตหลังแต่งงานของแม็กกับจิมเป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งคู่มีลูกด้วยกัน 2 คน จิมทำงานอย่างหนักเพื่อหาเลี้ยงภรรยาและลูกๆ ตามที่สัญญากับแม็กไว้ก่อนแต่งงาน ส่วนแม็กก็เป็นภรรยาและเป็นแม่บ้านที่ดี แต่แล้ววันโรคก็ได้มาพรากชีวิตของจิมไป

ชีวิตของแม็กตกต่ำลงอีกครั้ง เนื่องจากเธอถูกสังคมคนขาวประณามหยามเหยียดตั้งแต่ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกับสามีผิวดำ แต่ยังมีโชคที่จิมอุ้มชูดูแลเธออย่างดี แต่เมื่อเขาจากไปก็เหมือนชีวิตของแม็กถูกตัดขาดจากสังคมและทุกสิ่ง เธออยู่กับลูกอย่างอดอยากหลายปีจนกระทั่งเธอแต่งงานใหม่อีกครั้งกับ ซีธ (Seth) ชายผิวขาว

ซีธต้องการย้ายไปอยู่ที่อื่นเพื่อทำงาน จึงส่งให้แม็กหิ้วลูกไปหนึ่งคนคือ ฟราโด (Frado) ซึ่งอายุได้เพียง 6 ขวบในตอนนั้น ซีธไม่ต้องการให้เด็กที่ไม่ใช่ลูกของเขา โดยเฉพาะเด็กผิวดำลูกผสมมาเป็นภาระในชีวิต

ในวันที่พวกเขาจะย้ายไปอยู่ที่อื่น ซีธออกอุบายให้แม็กพาฟราโดไปฝากไว้ที่บ้านเบลม็องท์ (Bellmont) เมื่อไปถึงแม็กบอกกับคุณนายผู้หญิงผู้ได้รับค่าเช่าลือว่าโหดร้ายเฉกเช่นปีศาจ (She-devil) เธอแกล้งบอกมีสซิสเบลม็องท์ว่าเธอต้องไปรับจ้างทำงานที่บ้านของครอบครัวรีด (Reed) จึงอยากจะ

ขอรับกวาดฟราโดไว้ แล้วเมื่อทำงานเสร็จเธอจะมารับลูกกลับไปในตอนเย็น มีสซิสเบลมีงท์ยอมรับฟราโดเอาไว้ แต่แล้วค้ำวันนั้นก็ไม่มีวีแววของแม็กว่าจะมารับฟราโดกลับไปเลย และนั่นเป็นวันที่ฟราโดได้เห็นหน้าแม่เธอเป็นครั้งสุดท้าย

บทที่ 3

มิสเตอร์เบลมีงท์ส่งสารฟราโดและยอมให้เธออาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้ได้ แต่ภรรยาของเขามีข้อกำหนดว่าหากฟราโดอยู่ที่นี้ เธอต้องทำงานบ้านต่างๆ เพื่อแลกกับอาหารและที่พัก เนื่องจากเธอมีปัญหาเกี่ยวกับคนใช้ที่ชอบลาออกอยู่บ่อยๆ

ครอบครัวเบลมีงท์ มีลูก 4 คน ได้แก่ เจน (Jane) พี่สาวคนโต ผู้ป่วยและอ่อนแอ แต่ใจดีกับฟราโด ลูกคนที่สองคือ จอห์น (John) ไปเรียนหนังสือต่อที่อื่น แจ็ค (Jack) ผู้เห็นใจและคอยให้ความช่วยเหลือฟราโด และน้องสาวคนสุดท้ายคือ แมรี่ (Mary) ที่รังเกียจและชอบกลั่นแกล้งฟราโดอยู่เสมอ

ห้องของฟราโดเป็นห้องเล็กๆ ได้หลังคาอยู่บนห้องครัว เธอต้องปีนบันไดแคบๆ และมีดขึ้นไปบนห้อง มิสซิสเบลมีงท์กล่าวกับลูกๆ ว่าเท่านี้ก็ถือว่าดีแล้วสำหรับที่อยู่สำหรับเด็กลูกผสมผิวดำ

ทุกวันนายหญิงจะเรียกฟราโดขึ้นมาแต่เช้าตรู่ เธอแสดงให้เห็นฟราโดว่าจะต้องทำงานอะไรบ้าง และให้ผลงานที่ออกมาเรียบร้อยเพียงใด หากฟราโดมีข้อผิดพลาดเธอก็จะลงโทษด้วยการเขียน งานประจำของเธอได้แก่ ให้อาหารไก่ ต้อนวัวไปที่ทุ่ง ล้างจาน ตัดไม้และหอบฟืน ล้างจานหลังอาหารกลางวันและหลังอาหารว่างตอนบ่าย ต้อนวัวกลับเข้าคอกในตอนเย็น และทำงานอื่นๆ ตามที่นายหญิงให้ ต่อมางานของเธอเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และรสชาติของการทำงานก็เข้มข้นขึ้นเมื่อมีเสียงมิสซิสเบลมีงท์คอยดุด่าอยู่ตลอดเวลา

ฟราโดเหนื่อยและท้อแท้กับโชคชะตาของตนเอง ครั้งแรกเธอร้องให้เสียงดังจึงโดนนายหญิงเขียนด้วยแส้หนัง จากนั้นเป็นต้นมาฟราโดจึงต้องแอบร้องไห้อย่างเงียบๆ

หลังจากได้เถียงกันในครอบครัวอยู่นาน สุดท้ายมิสเตอร์เบลมีงท์อนุญาตให้ฟราโดเข้าโรงเรียนได้โดยส่งเธอไปเรียนที่เดียวกับแมรี่ วันแรกที่โรงเรียนฟราโดไม่มีชุดนักเรียนและต้องเดินเท้าเปล่าไป เมื่อเพื่อนๆ นักเรียนเห็นต่างก็ร้องเรียกให้กันดู "Nigger" และไม่มีใครเล่นกับเธอ จนกระทั่งคุณครูมาร์ช (Marsh) มาพบเธอเข้าก็เกิดความสงสารจึงสอนให้นักเรียนอย่ามองคนแต่เพียงภายนอก ให้ละทิ้งอคติต่างๆ ไป และควรรักและแสดงน้ำใจกับผู้ที่แตกต่างจากเรา จากวันนั้นเป็นต้นมาจึงทำ

ให้ฟราโดมีเพื่อน เมื่ออยู่ที่โรงเรียนฟราโดเป็นเด็กกำพร้า สนุกสนาน แต่พอกลับมาที่บ้าน เธอก็กลายเป็นอีกคนหนึ่งที่ถูกลั่นแกล้งและต้องทำงานหนัก

แมรีแสดงท่าทางรังเกียจฟราโดอยู่เสมอ เธอเรียกฟราโดว่านิก (Nig) เพื่อตอกย้ำความเป็นเด็กผิวดำของฟราโด เธอไม่ยอมให้ฟราโดเข้าใกล้ขณะเดินไปโรงเรียน วันหนึ่งหลังเลิกเรียนขณะเดินกลับบ้าน เธอสั่งให้ฟราโดกระโดดว่ายน้ำข้ามแม่น้ำ แต่ฟราโดปฏิเสธ เธอจึงจะผลักฟราโดตกน้ำ แต่กลับเป็นเธอที่ตกน้ำเอง เมื่อมาถึงบ้านแมรีโกหกแม่ว่าเธอถูกฟราโดแกล้งจนตกน้ำ นายหญิงจึงทำโทษด้วยการเขียนเธออย่างไร้ความปราณีเพื่อให้เธอสำนึกในสิ่งที่ไม่ได้ทำ จากนั้นจับขังไว้ในห้องมืด และให้อุดอาหาร

แจ๊คไปเจอฟราโดถูกขังในห้องดังกล่าว โดยอยู่ในสภาพนอนหลับอยู่ ปากแตกมีเลือดเป็นลิ่มๆ ไหลออกมา หน้าตาบวมเป่ง และเจ็บปวดไปทั่วตัว เขารำพึงอยู่ในใจว่าอยากให้ฟราโดหลับอย่างนี้ไปตลอดชีวิต เพื่อเธอจะได้ไม่ต้องมีชีวิตที่เจ็บปวด จากนั้นเป็นต้นมาเขาพยายามอยู่ใกล้ๆ และปกป้องฟราโดจากแม่และน้องสาวของเขา เขาซื้อสุนัขให้เป็นเพื่อนเล่นกับฟราโด

นายหญิงไม่อนุญาตให้ฟราโดใส่หมวกหรือเสื้อเพื่อป้องกันความร้อนจากแสงแดดขณะที่ต้องออกไปทำงานและเก็บหญ้าแห้งในทุ่งเพื่อนำมาเลี้ยงสัตว์ นายหญิงคิดว่าไม่มีความจำเป็นใดๆ สำหรับนิโกรที่จะต้องปกป้องผิวดำของตัวเองจากแสงแดด เพราะธรรมชาติก็ได้สร้างนิโกรมาให้มีผิวดำอยู่แล้ว

บทที่ 4

สามปีผ่านไป ฟราโดอายุได้ 9 ปีแล้วและเธอก็เรียนหยุดเรียนเพราะมิสซิสเบลมีงที่อ้างว่าความรู้ที่ฟราโดได้รับเพียงพอแล้ว

ฟราโดได้รับสุนัขเป็นของขวัญจากแจ๊ค ชื่อว่า ไฟโด (Fido) ไฟโดเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ ซื่อสัตย์และแสนรู้ ช่วยฟราโดทำงานตอนหัวค่ำในไร่ เป็นเพื่อนเล่นกับเธอ และแม้แต่เวลาที่เธอเศร้า เธอก็จะมาร้องไห้และเล่าให้ไฟโดฟัง

เจมส์ (James) ลูกชายของมิสซิสเบลมีงที่ไปเรียนต่อที่ต่างเมืองจะกลับมาเยี่ยมบ้าน มิสซิสเบลมีงที่ห่วงวายเป็นการเตรียมอาหารเพื่อต้อนรับลูกชาย ฟราโดก็ต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้นสำหรับการต้อนรับเจมส์ด้วย และนอกจากนั้นเธอยังถูกลงโทษซึ่งถือเป็นการลงโทษที่รุนแรงที่สุดเมื่อมิสซิสเบลมีงที่สั่งให้ฟราโดไปนำพินท่อนเล็กๆ มาเพื่อก่อไฟ ฟราโดเลือกพินชิ้นที่เล็กที่สุดมา แต่มิสซิสเบลมีงที่ไม่พอใจจึงเข้าไปตบเข้าที่หูของฟราโด และสั่งให้เธอออกไปเอาพินท่อนใหม่ที่ใหญ่กว่าเดิม เมื่อฟราโดเข้า

มาอีกครั้งพร้อมพินท่อนใหญ่ มิสซิสเบลม็องท์ก็ยังคงไม่พอใจเธอและเขียนเธอด้วยแผ่นหนัง พร้อมสั่งให้เธอออกไปเอาพินมาใหม่ ฟราโดร้องไห้ไม่รู้จะทำยังไงให้ถูกใจนาย เธอจึงหยิบพินทั้งหมดเข้าไป ซึ่งสร้างความโกรธให้กับมิสซิสเบลม็องท์เป็นอย่างที่สุด มิสซิสเบลม็องท์เตะฟราโดอย่างแรงจนเธอล้มลงไปนอนกองบนพื้น และเตะซ้ำไปมาจนฟราโดลี้ไปถึงประตู มิสเตอร์เบลม็องท์และป้าแอบบี้ (Aunt Abby) พี่สาวของเขาเข้ามาพบ ฟราโดรีบลุกขึ้นและวิ่งหนีออกไป

หนึ่งคืนผ่านไปไม่พบวีแววของฟราโด ทุกคนจึงออกตามหาขงวันมิสซิสเบลม็องท์และแมรี แจ็คออกอุบายโดยเรียกไฟโตมาพร้อมยื่นจานอาหารให้ และบอกกับสุนัขว่าฟราโดต้องการอาหาร ให้เอาไปให้ด้วย และทุกคนก็ออกวิ่งตามไฟโตไปจนพบฟราโดและนำตัวกลับมาไว้ที่ห้องป้าแอบบี้ พุดคุยกับเธอจนทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

ฟราโดบอกเจมส์ว่าเธอต้องการให้แม่เธอกลับมาเพราะเธอจะไม่ต้องถูกตีและเตะอีก และถามเขาว่าใครทำให้เธอตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ และใครเป็นคนสร้างเจมส์ สร้างป้า สร้างมิสซิสเบลม็องท์ขึ้นมา เจมส์ตอบว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้าง ฟราโดตอบว่าถ้าเช่นนั้นเธอก็ไม่ชอบพระเจ้า เพราะพระเจ้าสร้างให้เธอเกิดมามีผิวสีดำ ทำไมพระเจ้าไม่สร้างให้มิสซิสเบลม็องท์และเธอมีผิวขาวเหมือนกัน

บทที่ 5

ระยะเวลาการกลับมาเยี่ยมบ้านของเจมส์สิ้นสุดลง เขาเดินทางกลับ ฟราโดประทับใจในความใจดีมีเมตตาของเขานี่ที่มีต่อเธอ เธอได้ข่าวว่าเขาจะแต่งงานในไม่ช้า ซึ่งข่าวนี้ทำให้ฟราโดมีความหวังว่าเขาอาจจะพาเธอออกไปจากที่นี่เพื่อไปทำงานให้เขาได้ และในที่สุดเจมส์ก็แต่งงานกับซูซาน (Susan) หญิงสาวชาวบัลติมอร์ผู้มีฐานะร่ำรวยและเป็นที่ถูกใจมิสซิสเบลม็องท์เป็นอย่างมากที่เขาเลือกภรรยาที่ร่ำรวย แต่แท้จริงแล้วเจมส์รักซูซานเพราะความรักอย่างแท้จริงไม่ได้เกี่ยวกับชนชั้นหรือฐานะใดๆ

ส่วนเจมส์ก็แต่งงานกับจอร์จ มีนส์ (George Means) และย้ายออกจากบ้านไปใช้ชีวิตครอบครัวด้วยกัน ส่วนแจ็คก็ย้ายออกไปฝึกงานที่เวสเทิร์นซิตี (Western City) ภาระหน้าที่การงานต่างๆ จึงตกเป็นของฟราโดมากขึ้น เธอต้องตื่นเช้ากว่าแต่ก่อนเพื่อทำงานต่างๆ ให้เรียบร้อย ฟราโดอยู่กับมิสซิสเบลม็องท์และแมรีโดยไม่มีใครคอยช่วยเหลือเธออีกแล้ว อย่างไรก็ตาม แม้ว่า ฟราโดจะต้องทำงานหนักมากเพียงใด แต่ก็ยังมีช่วงเวลาของเธอรำเริงซี้เล่นตามอุปนิสัยและวัยของเธอ จนกระทั่งมิสซิสเบลม็องท์ได้ขายเพื่อนที่ดีที่สุด คือ เจ้าหมาไฟโต ของเธอไป ทำให้ฟราโดรู้สึกถึงความรุนแรงสุดท้ายที่เธอมีอยู่ได้สิ้นสุดลง

บทที่ 6

มิสเตอร์เบลม็องท์ซื้อเจ้าหมาไฟโตคืนมาให้ฟราโด สำหรับฟราโดแล้วเธอรู้สึกว่าเจ้าหมามีค่ามากกว่าคนที่อยู่รายล้อมรอบตัวเธอบางคนในตอนนี้

มิสเตอร์และมิสซิสเบลม็องท์ไปเยี่ยมเจมส์ ทำให้ฟราโดต้องอยู่กับแมรีเพียงลำพัง ฟราโดทำงานหนักจนไม่สบาย เมื่อแมรีรู้เธอก็ยิ่งแกล้งใช้งานฟราโดหนักขึ้น ทำเป็นไม่พอใจและใส่ร้ายฟราโดว่าทำงานซักซ้าทำให้เธอโกรธและขว้างมีดใส่ฟราโด แต่ฟราโดกระโดดหลบได้ทัน แมรีรู้ว่าหากไปบอกใครเธอจะฆ่าฟราโดเสีย

มิสเตอร์และมิสซิสเบลม็องท์ กลับมาถึงบ้าน ฟราโดทราบข่าวว่าเจมส์ไม่สบายและจะกลับมาพักที่บ้านในฤดูใบไม้ผลิ ฟราโดทำงานหนักมากขึ้นเรื่อยๆ จนป่วย หากบ่นก็จะถูกทำโทษ แดมเธอยังถูกสองแม่ลูกกลั่นแกล้งและใช้เป็นที่ระบายอารมณ์อยู่เสมอ

เจมส์กลับมาพักที่บ้านพร้อมภรรยาและลูก ฟราโดดีใจและอุ่นใจที่เจมส์มาอยู่ที่นี่ เขาเป็นที่พึ่งและที่พักพิงสำหรับเธอ เจมส์สังเกตเห็นว่าฟราโดทำงานหนักมากแต่ยังได้รับส่วนแบ่งอาหารในปริมาณเท่าเดิมที่เธอเคยได้เมื่อหลายปีก่อน เจมส์จึงให้ฟราโดนั่งรับประทานอาหารที่โต๊ะพร้อมกันกับพวกเขา และได้ทานอาหารประเภทเดียวกัน ซึ่งสร้างความไม่พอใจกับมิสซิสเบลม็องท์เป็นอย่างมาก แต่เธอก็ไม่กล้าขัดใจลูกชายที่กำลังป่วย

ฟราโดไม่มีเสื้อผ้าดีๆ ใส่ ซ้ำยังขาดแคลนเสื้อผ้าด้วย เธอไปส่งมิสเตอร์และมิสซิสเบลม็องท์ที่โบสถ์ทุกวันอาทิตย์ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในโบสถ์ เพราะมิสซิสเบลม็องท์เชื่อว่าศาสนาไม่มีความหมายอะไรต่อคนผิวสี แต่ป่าแอบบี้พาเธอไปร่วมชุมนุมกับเพื่อนบ้านในตอนเย็น ซึ่งมิสซิสเบลม็องท์ไม่ทราบเรื่องและไม่เคยไปเคยไปที่นั่น พวกเขาจะไถ่บาป ร้องเพลงและสวดมนต์ถึงพระเจ้า ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นเวลาที่พักผ่อน เพราะเธอได้ปลดปล่อยความทุกข์จากการทำงานหนัก จากคำดูดำ และการถูกกดขี่ทารุณ

เจมส์บอกฟราโดว่าหากเขาหายดี เขาจะพราฟราโดไปอยู่กับครอบครัวของเขาที่บ้าน คำสัญญานี้ทำให้ฟราโดตื่นเต้นและอยู่อย่างมีความหวัง ขณะเดียวกันแฉิกก็กลับมาเยี่ยมบ้าน เขาพอใจกับกฎใหม่ที่เจมส์ตั้งขึ้นเพื่อให้ฟราโดทานอาหารกับพวกเขา แต่ฟราโดก็ยังคงถูกมิสซิสเบลม็องท์กลั่นแกล้งและลงโทษอยู่เสมอเวลาที่ไม่มีใครเห็น

บทที่ 7

สุขภาพของเจมส์ไม่ดีขึ้น เขาทำงานหรือเดินไปไหนไกลๆ ไม่ได้ เขาจึงมักไปนั่งคุยกับป้าแอบบี้ในห้องของเธอ ป้าหวังว่าเมื่อเขาหายดีแล้ว เขาจะพาฟราโดกลับไปอยู่ด้วย เพื่อให้เธอหลุดพ้นจากความโหดร้ายของมิสซิสเบลม็องท์ ป้ายังบอกเจมส์ว่าเวลาที่ไปสวนดนตรีและไถ่บาปพร้อมกับเพื่อนบ้าน ฟราโดมีความรู้สึกร่วมอย่างลึกซึ้ง เธอมักจะถามคำถามอย่างเด็กใฝ่รู้และชอบอ่านคัมภีร์ไบเบิล

เจมส์สงสารฟราโดมากที่โลกนี้เต็มไปด้วยอคติที่มีต่อคนผิวสีเช่นเธอ เขาเห็นว่าความทุกข์ของฟราโดเกิดขึ้นจากอคติด้านสีผิวทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกและโดดเดี่ยว แต่มิสซิสเบลม็องท์กลับคิดว่าฟราโดไม่รู้จักรักความเศร้า แต่เขาอยากให้แม่ของเขาได้เห็นฟราโดอย่างที่เธอได้เห็นบ้าง ครั้งหนึ่งเขาพบฟราโด อยู่กับเจ้าหมาๆ ฟราโดในยุ่งซ่าว เธอแอบร้องไห้คร่ำครวญถึงโชคชะตาที่ทำให้เธอต้องเกิดมาเป็นเด็กผิวสี ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีครอบครัว และต้องทำงานหนักโดยไม่มีใครสนใจ ได้แต่ตำว่าและทำโทษเธอ จนฟราโดไม่อยากรับชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป

อาการของเจมส์หนักขึ้น จนต้องนอนอยู่บนเตียง ฟราโดเข้าไปเยี่ยมเขาและร้องไห้ที่เขาป่วย มิสซิสเบลม็องท์เข้าไปพบเข้า จึงปิดปากฟราโดด้วยการเขียนเธอและสั่งห้ามฟราโดเข้าไปร้องไห้ในห้องนั้นให้เธอเห็นอีก เพราะฟราโดยังมีงานที่ต้องทำ จากนั้นเป็นต้นมาฟราโดก็ต้องคอยระวังไม่ร้องไห้ให้มิสซิสเบลม็องท์เห็นเมื่อเธอเข้าไปเยี่ยมเจมส์

บทที่ 8

แมรีเก็บข้าวของไปอยู่กับเลวิส (Lewis) ซึ่งเป็นน้องชายของเพื่อนเจมส์ ฟราโดตั้งใจมากกระตือรือร้นช่วยแมรีเก็บข้าวของเสื้อผ้า เธอหวังว่าแมรีจะไม่กลับมาที่บ้านหลังนี้อีก เมื่อแมรีไปแล้วอาการของเจมส์ยังไม่ดีขึ้น แต่ยังคงหลับทุดหนัก ทำให้ฟราโดต้องคอยดูแลเขาทั้งกลางวันและกลางคืนโดยแทบไม่ได้พักผ่อน อีกทั้งเธอยังต้องทำงานอื่นๆ ตามปกติด้วย ในที่สุดฟราโดก็ป่วยตามเจมส์ไปด้วยเนื่องจากพักผ่อนไม่พอและต้องทำงานหนัก แต่เธอไม่บอกและไม่แสดงอาการให้เจมส์รู้ มีเพียงมิสซิสเบลม็องท์เท่านั้นที่รู้ว่าเธอไม่สบายแต่ก็ยังใช้งานฟราโดหนักขึ้นและกลั่นแกล้งเธอตามปกติเช่นเคย

วันหนึ่งฟราโดรู้สึกไม่สบายมากจนยืนไม่ไหว เธอจึงนั่งพัก มิสซิสเบลม็องท์เข้ามาพบเข้าจึงสั่งให้เธอไปทำงาน แต่ฟราโดบอกกับนายว่าเธอขอนั่งพักสักครู่เพราะไม่สบาย ไม่สามารถยืนนานๆ ได้ มิสซิสเบลม็องท์โกรธจัดหยิบถ้วยและขว้างใส่ฟราโดจนเธอล้มคว่ำ มิสซิสเบลม็องท์ยังคว้าผ้าเช็ดตัวมายัดใส่ปากฟราโดและเขียนเธออย่างโหดร้าย ฟราโดหวังว่านายหญิงจะเขียนเธอจนตาย เพื่อเธอจะได้

หลุดพ้นไปจากสภาพอันน่าเวทนานี้เสียที เจมส์ได้ยินเสียงดังออกมาจากครัว และรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฟราโดเช่นเคย เขาจึงให้ซุซซานภรรยาของเขาเข้าไปเรียกฟราโดมาพบ เมื่อซุซซานออกไปเธอพบภาพอันโหดร้ายที่มีสซิสเบลม็องท์กำลังเขียนฟราโดอยู่ มีสซิสเบลม็องท์บอกกับซุซซานว่าเธอมีธุระต้องทำ และยังจัดการไม่เสร็จในตอนนี ถ้าเรียบร้อยแล้วจะส่งตัวฟราโดไปพบ ฟราโดเดินเข้าไปในห้องเจมส์ร้องไห้และสลบไปเพราะความเจ็บปวด เมื่อฟราโดฟื้นขึ้น เจมส์ให้ป้าแอบบี้พาเธอไปสวดมนต์กับเพื่อนบ้าน

ฟราโดสงสัยว่าจะมีสวรรค์สำหรับคนดำหรือไม่ เธอรู้ว่าสวรรค์มีไว้สำหรับเจมส์ ป้าแอบบี้และคนขาวที่ดี แต่เธอไม่แน่ใจว่าสวรรค์เป็นพื้นที่สำหรับคนดำ ขณะที่ทุกคนกล่าวคำได้บาป ฟราโดรู้สึก คำพูดที่ทุกคนกำลังกล่าวออกมานั้นเป็นคำพูดที่พูดอยู่กับเธอ ทุกคนได้ทำความผิดกับ ฟราโดและกลับมาสารภาพบาปกับเธอ

วันหนึ่งมีสซิสเบลม็องท์พบฟราโดกำลังอ่านคัมภีร์ไบเบิลและร้องไห้ เธอสั่งให้ฟราโดเก็บคัมภีร์และไปทำงาน และห้ามไม่ให้เธออ่านคัมภีร์อีกต่อไป

บทที่ 9

อาการของเจมส์ทรุดหนักลงเรื่อยๆ โดยมีป้าแอบบี้ ซุซซาน และฟราโดคอยดูแลอยู่ข้างๆ ส่วนมีสซิสเบลม็องท์ก็ไม่พอใจป้าแอบบี้ที่คอยช่วยเหลือและสอนศาสนาให้กับฟราโด เธอจึงกีดกันไม่ให้ป้าเข้ามาเยี่ยมเจมส์ โดยบอกป้าว่าเจมส์ต้องการพักผ่อนไม่ต้องการให้ใครมาเยี่ยม ป้าแอบบี้ลังเลและสงสัยว่าเป็นความต้องการของเจมส์ที่แท้จริงหรือไม่ ส่วนเจมส์ก็เฝ้าถามหาถึงป้าว่าหายไปไหน ขณะนั่งทานข้าวเจมส์จึงถามขึ้นมาว่าทำไมป้าแอบบี้จึงหายไป ฟราโดเล่าความจริงทุกอย่างให้เจมส์ทราบ ทำให้เธอถูกมีสซิสเบลม็องท์เขียนโทษทานที่เธอพูดความจริงให้เจมส์ได้รู้ว่าเป็นเพราะมีสซิสเบลม็องท์ไม่ยอมให้มา

ในที่สุดวาระสุดท้ายของเจมส์ก็มาถึง เขาเรียกฟราโดเข้าไปบอกลาและสั่งเสีย ฟราโดร้องไห้เสียใจที่เจมส์จะต้องจากไปอยู่ในอีกโลกหนึ่งกับพระเจ้า เขาสั่งเสียภรรยาและลูกจากนั้นก็สิ้นลม

ฟราโดได้ไปร่วมพิธีฝังศพของเจมส์ด้วย และเป็นครั้งแรกของเธอที่ได้ไปร่วมงานกับคนในครอบครัวเบลม็องท์ ซุซซานให้ฟราโดใส่ชุดสีดำของเธอ แต่เธอลืมนำหมวกมาให้ฟราโด ซุซซานจึงไปพบหมวกของแมรีที่มีโบว์สีชมพูติดอยู่ ด้วยความรีบร้อนกลัวไม่ทันพิธีและอยากให้ฟราโดได้ไปร่วมงานเธอจึงไม่ได้เปลี่ยนโบว์สีชมพู ขณะที่ฟราโดเดินผ่านฝูงชนในงาน เธอก็ได้ยินเสียงผู้คนชี้ชวนกันให้ดูเธอที่อยู่ในชุดสีดำและมีริบบิ้นสีชมพูผูกอยู่ที่หมวกซึ่งสร้างความรู้สึกแปลกแยกและเจ็บปวดให้กับฟราโด

มาก ฟราโดเห็นร่างของเจมส์ถูกฝังลงในหลุมศพ เธออยากลงไปอยู่ในนั้นด้วย แต่เธอก็คิดว่าหากเธอตาย เธอก็ไม่สมควรจะได้ไปอยู่ที่เดียวกับเขา เธอรู้สึกสับสน ไม่รักพระเจ้าอีกต่อไป แต่ก็ยังอยากเจอ และอยากให้พระเจ้ามอบชีวิตอันเป็นนิรันดร์หลังความตายให้กับเธอ

ในพิธี Sabbaths มีนักบวชมาสวดมนตร์และเทศน์ที่บ้านให้ซูซานและมิสซิสเบลม็องท์ เมื่อป่าแอบบี้พบเข้าเธอจึงมาร่วมฟังด้วยซึ่งทำให้มิสซิสเบลม็องท์ไม่พอใจเป็นที่สุด ส่วนฟราโดนั้นก็แอบมาฟังโดยไม่มีใครเห็นและวิ่งออกไปทำงานต่อ เมื่อบาทหลวงกลับไปมิสซิสเบลม็องท์จึงระบายความไม่พอใจและประชดป่าแอบบี้ด้วยการจับฟราโดมาเขียนด้วยส้นเท้า ทำให้ฟราโดที่เสียใจจากการจากไปของเจมส์อยู่แล้วร้องไห้เสียงดังอย่างไร้สติด้วยความที่เธอต้องกลายมาเป็นที่ระบายอารมณ์ของนายหญิง

บทที่ 10

ซูซานกลับไปบัลติมอร์พร้อมกับชาร์ลส์ (Charles) ลูกชายของเธอ ส่วนฟราโดก็กลับไปรวมชุมนุมสวดมนต์ในช่วงเย็นกับเพื่อนบ้าน มิสซิสรีดเพื่อนบ้านมาเล่าให้มิสซิสเบลม็องท์ฟังพร้อมทั้งเหน็บแนมเธอว่า ฟราโดได้เล่าประสบการณ์ของตัวเธอเกี่ยวกับมิสซิสเบลม็องท์ที่ข่มเหงทำร้ายเธอให้บาทหลวงฟัง มิสซิสเบลม็องท์อับอายจึงแกล้งพูดเฉไฉไปเรื่องอื่น เช้ารุ่งขึ้นเธอเรียกฟราโดมาพบและบอกว่าเธอจะไม่ทำโทษฟราโดในเรื่องนี้เพราะเธอกำลังพยายามจะทำตนเป็นผู้ฝึกฝนในศาสนา ไม่เช่นนั้นแล้วฟราโดก็就会被เขียนให้ตายคาไม้หากเธอไม่ปราชญ์ในหนนี้

มิสเตอร์เบลม็องท์ไม่สามารถห้ามมิให้ภรรยาของตนทำร้ายฟราโดอย่างที่ลูกชายของเขาทำได้ เขาจึงได้แต่บอกภรรยาว่าเธอดูไม่ค่อยสบาย ดังนั้นอย่าไปทำโทษฟราโดอย่างที่เคยทำเลย

วันหนึ่งมิสซิสเบลม็องท์สั่งให้ฟราโดไปเก็บฟืนในป่า ฟราโดยังไม่กลับมาตามเวลาที่นายค่านวดไว้ นายจึงไปตามฟราโดในป่า เมื่อพบฟราโดมิสซิสเบลม็องท์ก็คว้าไม้และกำลังจะหวดเธอ แต่ฟราโดตอบโต้โดยบอกนายของเธอว่าหากนายตีเธอ เธอจะไม่ยอมทำงานใดๆ ให้อีกต่อไป สิ่งที่ฟราโดประกาศออกไปก็ได้ผล มิสซิสเบลม็องท์หยุดและทิ้งไม้เรียวลงบนพื้น เธอหอบเศษฟืนเดินตามฟราโดที่เดินตัวเปล่าหน้าหน้ากลับบ้าน

หนึ่งปีผ่านไป แม้ฟราโดจะถูกมิสซิสเบลม็องท์บ่นด่าเช่นเดิม แต่เธอก็ไม่ค่อยโดนเขียนเหมือนแต่ก่อนแล้ว

มีจดหมายแจ้งข่าวมาว่าแม่ริ้วยหนักและเสียชีวิตในที่สุด เมื่อฟราโดทราบข่าวเธอก็ดีใจและขอบคุณพระเจ้า เธอบอกป้าแอบบี้ว่าหากแม่รีตกรก แม่รีคงจะเป็นคนดำเหมือนกับเธอ แล้วหากเป็นเช่นนี้มิสซิสเบลม็องท์จะเป็นบ้าไปเลยหรือไม่ถ้าเห็นลูกตนเองมีผิวสีดำอย่างเธอ

ฟราโดตัดสินใจจะหนีขณะที่มิสซิสเบลม็องท์เสียใจกับการจากไปของแม่รีอย่างที่สุด แต่ฟราโดก็สับสนว่าเธอจะหนีไปที่ไหน จะมีใครยอมรับให้เธออยู่ด้วย เพราะมิสซิสเบลม็องท์มักบอกว่ายเธอน่าเกลียด ฟราโดคิดว่าทุกคนก็คงคิดเหมือนที่นายคิดเช่นกัน เธอเป็นคนดำและไม่มีใครรักเธอ ดังนั้นถ้าฟราโดหนีไปเธอก็คงต้องกลับมาและเธอก็จะถูกนายทำทารุณและทำโทษหนักกว่าที่เคยด้วยท้ายสุดเธอก็ตัดสินใจอยู่ที่เดิมและรอจนกว่าจะมีอายุครบ 18 ปี จึงจะได้รับอิสรภาพ เธอได้ข่าวว่าเจนและจอร์จสามีของเจนจะย้ายไปอยู่กับแจ๊คที่อีกเมืองหนึ่ง ฟราโดรู้สึกว้าวุ่นใจว่าใครๆ ก็ไม่สามารถทนกับความกดดันของบ้านหลังนี้ได้ นอกจากเธอ เธอต้องอดทนอยู่ต่อไปจนกว่าจะครบกำหนดสัญญาที่เธอจะได้รับอิสรภาพ

บทที่ 11

แจ๊คกลับบ้านพร้อมเจนนี (Jenny) ภรรยาของเขา มิสซิสเบลม็องท์ไม่ชอบลูกสะใภ้คนนี้เนื่องจากเธออยากจน จึงปฏิบัติกับเธออย่างดูหมิ่นดูแคลน แจ๊คพยายามหางานทำ เลวิสสามีของแม่รีที่จากไปชวนแจ๊คไปทำงานทางตอนใต้ เขาจึงไปที่นั่นและฝากเจนนีไว้กับมิสซิสเบลม็องท์

มิสซิสเบลม็องท์พยายามหาเรื่องใส่ร้ายเจนนีขณะที่แจ๊คไม่อยู่ และปล่อยข่าวออกไปว่าเธอเป็นภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์ และกุเรื่องขึ้นมาบอกเจนนีว่าแจ๊คมีหญิงอื่นแล้ว และไม่ต้องการแต่งงานกับเธอ เจนนีเป็นทุกข์กับการถูกนินทา รวมทั้งข่าวคราวต่างๆ ของแจ๊คที่เธอได้รับฟังจากแม่สามี ใย่ไรก็ตามเธอก็ยังเชื่อมั่นว่าแจ๊คจะกลับมารับเธอไปอยู่ด้วยเพราะเธอมีลูกน้อยเป็นโชทองคลั่งใจเขาไว้ เลวิสมาพบเจนนีที่บ้านและแจ้งข่าวให้เธอทราบว่าแจ๊คได้งานทำแล้ว และให้เขามารับเจนนีไปอยู่ด้วย แต่มิสซิสเบลม็องท์ไม่อนุญาตให้เธอไป เธอบอกว่าเจนนีจะต้องแต่งงานให้ดีกว่านี้เพื่อเป็นศักดิ์ศรีของตัวเองสามี เธอเจนนีร้องไห้เสียใจจึงเขียนจดหมายไปหาสามีอีกครั้ง แต่ก็ไม่ได้รับจดหมายตอบกลับอย่างเช่นเคย เพื่อนบ้านสงสารเจนนีจึงบอกให้เธอเขียนจดหมายอีกครั้งและจะแอบไปส่งให้พร้อมทั้งเล่าความจริงให้เธอฟังว่าตลอดมามิสซิสเบลม็องท์ไม่เคยนำจดหมายของเธอไปส่ง และไม่เคยให้จดหมายที่แจ๊คส่งมากับเธอเลย เจนนีเขียนจดหมายถึงเขาอีกครั้งโดยมีเพื่อนบ้านให้ความช่วยเหลือลักลอบนำไปส่งให้ ฟราโดมักแอบเข้าไปพบเจนนีและปลอบใจเธอ พร้อมเล่าเรื่องของตนให้เจนนีฟังว่าเธอก็ถูกข่มเหงกลั่นแกล้งเช่นกันและหนักกว่าที่เจนนีโดนด้วยซ้ำ ดังนั้นเจนนีต้องเข้มแข็งและผ่านความเลวร้ายนี้ไปได้ ในที่สุดแจ๊คก็มาถึง เขาทราบเรื่องและโกรธแม่ของเขามาก

เวลาผ่านไป ชูซานและลูกกลับมาเยี่ยมบ้าน เธอเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวฟราโด เธอเป็นสาวเต็มตัวแล้ว และที่น่าปลื้มใจสำหรับชูซานคือฟราโดมักจะอ่านหนังสือในยามว่างเพื่อฝึกฝนตนเอง อยู่เสมอ ฤดูใบไม้ผลิที่กำลังจะมาถึงฟราโดจะเป็นอิสระแล้ว ฟราโดนั่งนับเวลารอคอยวันที่เธอจะได้ไปจากบ้านหลังนี้ ส่วนมิสซิสเบลม็องท์รู้สึกเสียดายที่ต้องเสียดายทรัพย์สินที่อดทนและทำงานหนักได้ไป เธอจึงขอร้องให้เพื่อนบ้านช่วยมาพูดกับฟราโดว่าการที่ฟราโดจะไปจากที่นั่นนับเป็นการกระทำที่เนรคุณมาก เพราะบ้านหลังนี้ได้ให้ความสุขสบายกับฟราโดมานาน แต่ฟราโดก็ตอบกลับไปอย่างเสียดสีว่าเธอเพียงพอแล้วกับความสบายที่ได้รับจากมิสซิสเบลม็องท์ เธอต้องการสิ่งใหม่ๆ ในชีวิต และเธอก็ชั่วร้ายมากที่ทำให้ตัวเนรคุณ ดังนั้นคนไม่ดีอย่างเธอจึงควรรับจากไปจากความสะดวกสบาย อีกทั้งป่าแอบบี้ก็เคยสอนไว้ด้วยว่าคนเราไม่ควรชังตนเองไว้กับสิ่งล่อใจ เธอจึงไม่ยอมชังตัวเองไว้กับความสบายในบ้านหลังนี้

ฟราโดบอกลาเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอคือเจ้าหมาไฟโด มิสซิสเบลม็องท์มั่นใจว่าอีกไม่นาน ฟราโดจะต้องกลับมา เธอให้เงินฟราโดไปตั้งตัวจำนวนครึ่งดอลลาร์ ส่วนชูซานมอบพระคัมภีร์ไบเบิลกับฟราโดซึ่งเธอถือว่าเป็นสิ่งที่ล้ำค่ามากสำหรับเธอ

ฟราโดจากมาและคิดว่าขณะนี้เธออยู่ตัวคนเดียวบนโลก สิ่งที่ติดตัวเธอมาจากบ้านเบลม็องท์คือร่างกายอันอ่อนแอและความเจ็บป่วย

ฤดูร้อนแรกผ่านไปอย่างมีความสุข ฟราโดไปทำงานที่บ้านมิสซิสมอร์ (Mrs. Moore) เธอนำเงินค่าจ้างที่ได้มาซื้อเสื้อผ้าใหม่เพื่อให้อุณหภูมิชีวิตและสุขภาพร่างกายของเธอดีขึ้น มิสซิสมอร์เป็นเจ้านายที่ใจดี พยายามช่วยรักษาบาดแผลในใจของฟราโดและคอยให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ฟราโดสุขใจต่างกายของเธอกลับย่ำแย่ลง เธอทำงานได้เพียงเล็กๆ น้อยๆ จนจึงปลายฤดูใบไม้ผลิก็หมดสัญญาที่ทำไว้กับมิสซิสมอร์

เธอย้ายไปอยู่กับครอบครัวของบาทหลวงและป่วยหนักตลอดฤดูหนาวจนต้องหยุดทำงาน ฟราโดย้ายไปทำงานกับครอบครัวต่างๆ มากมายทั้งๆ ที่อาการก็ทรุดหนักลงเรื่อยๆ จนกระทั่งหมอแนะนำให้เธอหาที่พัก จนเธอต้องชมชานกลับไปครอบครัวเบลม็องท์เป็นการชั่วคราว ฟราโดต้องต่อสู้กับความทรงจำอันขมขื่นและต่อสู้กับความหวังในอนาคต จนเธอหมดอะไรตายอยากกับชีวิตในปัจจุบัน และไม่มีหวังใดๆ เกี่ยวกับวันข้างหน้า ป่าแอบบี้มาช่วยดูแลเธอพร้อมกับเสียงบันและความชิงชังของมิสซิสเบลม็องท์ที่มีต่อเธอ หมอบอกว่าฟราโดป่วยหนักมาก ทุกๆ ส่วนของร่างกายทรุดโทรม ไม่มีทางหายขาดได้ มิสซิสเบลม็องท์บอกหมอว่าที่ฟราโดเป็นเช่นนี้ คงเป็นเพราะไปทำงานที่บ้านมิสซิส

สมอริมา แต่หมอตบว่าฟราโดเป็นเช่นนี้มานานมากแล้ว แล้วโดยไม่ได้รับการดูแลรักษาเลย มิสซิสเบลมืองท์ไม่ยอมจ่ายค่ารักษาให้ฟราโดและให้หมอไปขอจากทางการเอาเอง เธอไล่ฟราโดไปไม่ยอมให้อยู่ด้วย และไม่ให้ฟราโดกลับมาที่บ้านนี้อีกต่อไป

ฟราโดต้องระเห่ร่อนไปทำงานเป็นแม่บ้านตามครอบครัวต่างๆ อีกครั้ง เจอทั้งนายที่ดีและไม่ดี แต่ก็ไม่มีใครใจร้ายเท่ามิสซิสเบลมืองท์อีกแล้ว ในที่สุดเธอก็เดินทางไปยังแมสซาชูเซต (Massachusetts) เพื่อเย็บหมวกฟาง ทำมกลางความวิตกว่าจะหาคนสอนเย็บหมวกได้อย่างไรเพราะเธอคำ อ่อนแอ และยากจน แต่แล้วฟราโดก็พบหญิงฐานะยากจนผู้หนึ่งแต่เปี่ยมไปด้วยน้ำใจและความเมตตาเปิดประตูให้เธอพักอยู่ด้วยกัน สอนเธอทำหมวก และช่วยให้ฟราโดได้รู้จักกับโลกของการอ่านมากขึ้น

บทที่ 12

ในหมู่บ้านที่ฟราโดอาศัยอยู่ แทบจำไม่มีคนผิวสีอาศัยอยู่เลย และวันหนึ่งเธอก็ได้เจอกับทาสชายที่หลบหนีมาชื่อซามูเอล (Samuel) เมื่อคนผิวสีทั้งคู่ได้มาพบกัน ทำให้เกิดความสนิทสนมและเข้าอกเข้าใจกันโดยไม่ต้องอาศัยระยะเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ความรู้สึก ฟราโดรักใคร่ชอบพอกับซามูเอลและตกลงใจจะแต่งงานกัน แต่ก็มีบางคนคัดค้านฟราโดเนื่องจากเวลาที่สองคนพบกันนั้นสั้นเกินไป แต่สำหรับฟราโดแล้ว แม้จะเป็นเวลาสั้นๆ แต่เธอก็พบกับเขาอยู่บ่อยๆ และรู้สึกว่าเธอรักเขาดีเพียงพอแล้ว แม้ว่าซามูเอลจะไม่เคยเล่าเรื่องในอดีตที่เคยเป็นทาสให้เธอฟัง แต่เธอก็รู้ว่าเธอก็รู้สึกเช่นเดียวกับเขาในการจะเอ่ยถึงเรื่องของตนเองที่เคยถูกกดขี่จากนายจ้างนับเป็นเรื่องเจ็บปวด เธอจึงไม่เคยพูดเรื่องของเธอให้เขาฟังเช่นกันและเข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงไม่พูดเรื่องของเขา

ทั้งคู่ย้ายไปอยู่ที่ซิงเกิลตัน (Singleton) และแต่งงานกันเป็นครั้งแรกในชีวิตของฟราโดที่เธอมีคนให้ไว้ใจและมีอ้อมแขนที่คอยโอบกอดเธอไว้ ซามูเอลดีกับฟราโดมาก แต่บางทีเขาก็หายไปจากบ้านหลายวันโดยไม่บอกอะไรล่วงหน้า ฟราโดทราบเพียงว่าเขาออกไปปราศรัย (lecture) และในที่สุดสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นเมื่อเขาตัดสินใจปล่อยฟราโดให้อยู่ลำพังกับโชคชะตา ส่วนเขาเองจะลงเรือไปทางใต้เพื่อไปดูให้เห็นกับตาถึงระบบทาสทางใต้ที่เขาไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

ฟราโดคลอดลูกชาย 1 คน ต้องทำงานหนักเลี้ยงตนเองและลูก ยังโชคดีที่เธอได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้านที่มากอยดูแล ฟราโดได้ข่าวสุดท้ายจากสามีของเธอว่าเธอเป็นไข้เหลืองอยู่ที่นิว ออริอันส์ (New Orleans) เมื่อขาดสามีไปฟราโดต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้นเพื่อเลี้ยงลูก จนกระทั่งลูกของเธอหย่านมแล้ว เธอจึงฝากมิสซิสคาปอน (Mrs. Capon) ช่วยดูแลลูกให้เธอขณะที่เธอออกเดินทางไปทำงานตามเมืองต่างๆ โดยลำพังท่ามกลางความหวังว่าจะมีเงินพอเพียงมาเลี้ยงดูลูกและรักษา

อาการเจ็บป่วยของตน ช่วงเวลาที่ฟราโดเดินทางท่องเที่ยวไปนั้น เธอต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ ต้องระงับการถูกจับลักพาตัวไปขายในตลาดค้าทาส ได้พบกับนักต่อต้านการมีทาสซึ่งพวกเขาเรียกร้องให้การมีทาสทางตอนใต้ของประเทศหมดไป แต่ก็ไม่ต้องการให้มีคนงานผิวดำทำงานอยู่ในบ้านของพวกเขาด้วย

ฟราโดยังคงเร่ร่อนหางานทำไปเรื่อยๆ ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงความแน่วแน่นในการพยายามยกระดับคุณภาพชีวิตของเธอได้ เธอยึดมั่นต่อพระเจ้า และสวดมนต์ขอให้การเดินทางของเธอปลอดภัย เธอขอร้องให้ผู้อ่านเห็นใจและให้ความช่วยเหลือเธอ

ส่วนชะตากรรมของคนในครอบครัวเบลม็องท์ที่เคยเกี่ยวข้องกับฟราโดนั้น มิสเตอร์และมิสซิสเบลม็องท์ได้จากโลกนี้ไปแล้ว สำหรับมิสซิสเบลม็องท์เมื่อเธอสูงวัยขึ้น เธอยิ่งอารมณ์ร้ายกว่าเดิม จึงไม่มีใครแม้แต่ลูกๆ ทนอยู่กับเธอได้ เธอจึงอยู่กับสามีที่บ้านของลูกเขยคือเลวิส และตายอย่างทุกข์ทรมานหลังจากบ้ำแอบบี้ไปสู่สวรรค์ได้สองสามเดือน แจ็คและภรรยาของเขาก็ไปอยู่บนสวรรค์กับบ้ำ ส่วนซูซานและลูกๆ ยังคงมีชีวิตอยู่ ฟราโดได้ค่อยๆ หายไปจากความทรงจำของทุกคน แต่เธอก็ยังคงติดตามเรื่องราวชีวิตของทุกๆ คนจนกว่าจะจบชีวิตลง

.....

เรื่องย่อ - Beloved

ตอนที่ 1

บทที่ 1

ปี 1875 เซทเธอร์อดีตทาส อาศัยอยู่กับลูกสาวชื่อเดนเวอร์ ที่บ้านเลขที่ 124 แถบชานเมืองโอไฮโอซึ่งเป็นบ้านที่มีวิญญาณลูกของเซทเธอร์สิงอยู่ เดนเวอร์เป็นลูกเพียงคนเดียวที่ยังอยู่กับเซทเธอร์ ส่วนลูกชายฝาแฝดของเธอคือมู๊กการ์ และฮาเวิร์ด หนีออกจากบ้านไปตั้งแต่อายุได้ 13 ปี เพราะโดนผีหลอก ความทรงจำของเซทเธอร์ที่มีต่อลูกชายทั้งสองของเธอนั้นจางหายไปอย่างรวดเร็ว ส่วนเบบี้ ชูกส์ ย่าของเดนเวอร์ สิ้นลมหลังจากที่หลานชายทั้งคู่หนีออกจากบ้านไปได้ไม่นาน ย่าเป็นผู้หญิงที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมานักต่อนักและไม่ได้ตกใจที่หลานชายทั้งคู่หนีไปเลย แต่เธอกลับขอให้เซทเธอร์และเดนเวอร์นำของเล็กๆ น้อยๆ ที่มีสีสันสดใสเข้ามาไว้ในบ้านตลอดฤดูหนาวอันหม่นมัวในโอไฮโอ ย่าซาชินต่อการพลัดพรากจากไปของหลานชายทั้งสองและลูกๆ อีก 8 คนของเธอ เธอแทบจำการให้กำเนิดลูกครั้งแรกของเธอไม่ได้

วิญญาณทารกน้อยผูกพยาบาทและไม่ยอมหนีไปไหน เมื่อปีก่อนวิญญาณก็ได้ทำร้ายสุนัขที่เซทเธอร์เลี้ยงไว้ที่บ้านให้เขาเป็นสุนัขต้องหนีไป เซทเธอร์ยอมขายตัวให้กับช่างสลักหินบนหลุมศพเพื่อแลกกับการจารึกคำว่า "Beloved" ให้กับลูกของเธอ โดยเธอต้องนอนกับช่างผู้นี้เป็นเวลา 7 นาทีเพื่อแลกกับอักษร 7 ตัว สาเหตุที่ทารกเสียชีวิตยังคงกำกวม แต่กล่าวไว้เพียงว่า เซทเธอร์ยังคงจำความรู้สึกถึงเลือดของลูกได้

เป็นเวลา 18 ปีแล้วที่เซทเธอร์หนีออกมาจากไร่สวิต โฮม ซึ่งเธอเคยเป็นทาส มิสเตอร์การ์เนอร์เป็นเจ้าของไร่แห่งนี้ แต่หลังจากที่เขาเสียชีวิตไป มิสซิสการ์เนอร์ภรรยาของเขาก็ล้มป่วยลง จึงต้องยกกิจการนี้ให้กับญาติที่เรียกกันว่า ครู ให้มาดูแลไร่แห่งนี้แทน พฤติกรรมของครูเป็นสิ่งเร่งให้เซทเธอร์หนีออกจากไร่

วันนี้ พอล ดี ผู้ชายเพียงคนเดียวจากไร่สวิต โฮม ที่ยังมีชีวิตอยู่ ได้มายืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านของเซทเธอร์ เขาเป็นหนึ่งในทาสผู้ชายทั้งห้าคน ซึ่งได้แก่พอล ดี การ์เนอร์ พอล เอฟ การ์เนอร์ พอล เอ การ์เนอร์ แฮลลี และ ชิโซ ย้อนกลับไปในอดีตขณะที่พวกเขาอายุได้ประมาณ 20 ปี เซทเธอร์ถูกซื้อตัวมาเป็นทาสเพื่อแทนที่เบบี้ ชูกส์ แม่ของแฮลลี โดยเขาได้ซื้ออิสรภาพให้แม่จากเงินที่หามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงที่ทำงานพิเศษในวันอาทิตย์ตลอดเวลา 5 ปี เซทเธอร์เป็นผู้หญิงที่มีดวงตาแข็งแกร่งเหมือนเหล็ก และมีกระดูกสันหลังที่เหมาะสมได้สัดส่วน (Iron eyes and backbone to match) ทาสชาย

ทั้ง 5 คนต้องรอการตัดสินใจจากเธอเพื่อเลือกผู้ชายเพียงหนึ่งคนเป็นสามี ตลอดเวลาหนึ่งปีในการรอคอย พวกเขาเฝ้าฝันถึงเซทเธอร์ และใช้วีวเป็นสิ่งช่วยสำเร็จความใคร่ และในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเลือกแต่งงานกับแฮลลี เธอเย็บชุดวิวาห์ให้ตนเองเพื่อปลอบใจว่าแม้การแต่งงานจะไม่มีพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา แต่ก็ยังมีชุดวิวาห์เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการแต่งงานของเธอ

เซทเธอร์เชิญพอล ดี เข้าบ้าน แต่เพียงก้าวแรกของเขาที่เหยียบไปในบ้านก็ปรากฏลูกไฟสีแดงขึ้นมา เซทเธอร์บอกว่าสิ่งลึกลับนี้เป็นการกระทำจากวิญญาณลูกของเธอ ส่วนเดนเวอร์สงสัยและไม่ไว้ใจพอล ดี เธอรู้สึกแปลกแยกจากความสัมพันธ์และเรื่องราวในอดีตที่แม่และชายแปลกหน้าผู้นี้รับรู้ร่วมกัน เดนเวอร์ระเบิดอารมณ์ออกมาและกล่าวว่าเธอไม่สามารถทนอยู่ในบ้าน 124 ได้อีกต่อไป เพราะไม่มีใครไปมาหาสู่ด้วยเลย ซึ่งการที่ไม่มีใครคบหาสมาคมด้วยไม่ได้เป็นเพราะมีผีอยู่ที่บ้านเท่านั้น แต่เป็นเพราะเซทเธอร์เองด้วย พอล ดี ถามเธอว่าทำไมเธอถึงไม่ย้ายบ้าน แต่เซทเธอร์ยืนยันกรานว่าเธอจะไม่มีวันหนีสิ่งใดอีกแล้ว

เซทเธอร์เล่าให้พอล ดี ฟังเรื่องแผลเป็นที่หลังซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับต้น Chokecherry Tree ย้อนกลับไปก่อนที่เธอจะหนีมาจากไร่สวีท โฮม เธอได้ส่งลูกชาย 2 คนและลูกสาวคนที่สามซึ่งยังไม่หย่านมมาอยู่กับเบบี้ ชูกส์ ที่ซินซินเนติ ซึ่งขณะนั้นลูกคนสุดท้ายคือ เดนเวอร์ยังอยู่ในครรภ์ของเธอ เซทเธอร์เล่าให้พอล ดี ฟังว่าหลานชายของครูได้เอานมของเธอไป เธอจึงบอกเรื่องนี้ให้มิสซิสการ์เนอร์ทราบ แต่ครูได้ไปพบเข้าจึงสั่งให้หลานชายเขียนเธอ และรอยแผลเป็นจากครั้งนั้นก็ยังคงอยู่ที่หลังของเธอ

เมื่อพอล ดี สัมผัสหน้าอกของเซทเธอร์ วิญญาณผีก็เขย่าบ้านให้สั่นอย่างรุนแรง พอล ดี พยายามต่อสู้กับผี เขาตะโกนร้องและกระแทกสิ่งต่างๆ ได้ตอบ ในที่สุดบ้านก็หยุดสั่นและผีก็หายตัวไป เหตุการณ์นี้ทำให้เดนเวอร์ไม่พอใจพอล ดี อย่างมากที่ทำให้ผีหายไปเพราะสิ่งเดียวที่เธอมีอยู่เป็นเพื่อนก็คือผีนั่นเอง

บทที่ 2

เซทเธอร์และพอล ดี มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยกัน แต่ทั้งคู่ก็รู้สึกผิดหวัง สำหรับพอล ดี แล้ว เขาปรารถนาในตัวเซทเธอร์มานานแสนนานกว่าสามสิบปีและวาดภาพเซทเธอร์ในจินตนาการอยู่เสมอ แต่มาวันนี้เขาจับไม่ได้ที่หน้าอกของเธอแบนราบ และมีรอยแผลเป็นรูปต้นไม้ใหญ่ที่หลังของเธอซึ่งทำให้เขานึกถึงต้นไม้ที่ไร่สวีทโฮมซึ่งเขาและเพื่อนๆ ใช้เป็นที่พักผ่อน

เซทเธอร์รู้สึกผิดหวังหลังจากมีเช็สกับพอล ดี เธอไม่พอใจที่เราจะยื่นคะยอให้เธอย้ายไปจากบ้านหลังนี้ซึ่งเธอเป็นเจ้าของ ทาสไม่สามารถจเรียกร้องความเป็นเจ้าของต่อสิ่งใดได้ และแม้ว่าเซทเธอร์จะโชคดีพอที่จะได้แต่งงานและมีสามีเพียงคนเดียวหากเทียบกับเบบี๋ ชูกส์แล้ว เธอมีลูกถึง 8 คน โดยเกิดจากพ่อ 6 คน เบบี๋ ชูกส์ สูญเสียลูกทั้งหมดไปขณะที่พวกเขาเด็กๆ จะเหลือแต่เพียงแฮลลี แต่สุดท้ายเขาก็จากเธอไปเช่นกัน เซทเธอร์นึกถึงอดีตที่เธออยู่กับสามี เขาดูแลเซทเธอร์อย่างดีเหมือนกับน้องมากกว่าที่ฝ่ายชายจะมาอ้างสิทธิความเป็นเจ้าของต่อตัวภรรยาตามที่ผู้ชายคนอื่นๆ มักทำ

เมื่อเซทเธอร์อายุได้ 14 ปี เธอตัดสินใจแต่งงานกับแฮลลี และบอกให้มิสซิสการ์เนอร์ซึ่งเป็นนายทาสหญิงทราบเรื่อง นายหญิงมีท่าทีพอใจแต่ก็ไม่ได้กระตือรือร้นในเรื่องการแต่งงานของทาสเท่าใดนัก เซทเธอร์ถามเธอว่าจะจัดงานแต่งงานได้ไหม นายหญิงหัวเราะและเรียกเธอว่า “ที่รัก” แต่เซทเธอร์ต้องการทำบางอย่างสำหรับการแต่งงานของเธอ เธอจึงแอบเย็บชุดแต่งงาน

แฮลลีและเซทเธอร์มีเช็สกันครั้งแรกในไร่ข้าวโพด แม้ว่าทั้งคู่คิดว่าหลบซ่อนดีแล้ว แต่เสียงกรอบแกรบของใบข้าวโพดก็ทำให้ชายหนุ่มคนอื่นในไร่ทราบว่าเขาเลือกแฮลลีเป็นสามีแล้ว พวกเขาอดต้นข้าวโพดอย่างเคร่งครัดและนำข้าวโพดมาทำอาหารกินกัน อย่างน้อยที่สุดข้าวโพดที่พวกเขาปลูกก็เป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่มีใครเอาไปจากพวกเขาได้

บทที่ 3

เดนเวอร์มีสถานที่ที่เธอชอบไปเล่นที่นั่นเป็นประจำคนเดียว ห้องนี้ถูกล้อมไว้ด้วยกิ่งก้านของต้นไม้กลายเป็นพื้นที่คล้ายห้องหรือบ้านที่มีใบไม้ล้อมรอบ แม้ว่าเดนเวอร์รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน แต่เธอก็ชอบไปเล่นอยู่ในบ้านต้นไม้เป็นประจำคนเดียว

เมื่อหลายปีที่แล้ว เดนเวอร์ออกจากบ้านต้นไม้เพื่อกลับเข้าบ้านของตน อากาศภายนอกที่หนาวเย็นและมีหิมะ ทำให้เธอนึกไปถึงเรื่องที่แม่เล่าให้ฟังตอนเธอเกิดในเรือและมีหญิงผิวขาวชื่อเอมีมาช่วยทำคลอด ขณะที่เธอเกิดมีบรรยากาศคล้ายกับตอนนี้และเอมีก็เป็นคนตั้งชื่อให้เดนเวอร์ด้วย โดยนำนามสกุลของเธอมาตั้งให้เป็นชื่อเดนเวอร์

ขณะที่เดนเวอร์เดินจากป่าหลังบ้านเพื่อจะเข้าบ้าน เธอมองเข้าไปในบ้านเห็นแม่กำลังนั่งคุกเข่าสวดมนต์พร้อมกับมีชุดสีขาวนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ และกอดเอวแม่ของเธอไว้ ซึ่งเดนเวอร์มองเห็นและรู้สึกสัมผัสได้ว่าเป็นอ้อมกอดอันแสนอบอุ่น และหลอมรวมแม่ของเธอกับชุดสีขาวนี้เข้าด้วยกัน เดนเวอร์นึกไปถึงภาพของแม่ที่อุ้มท้องเธอได้ 6 เดือนขณะหลบหนีจากไร่สวิตไฮม์ไปยังแม่น้ำไอโฮไอ ซึ่ง

ขณะนั้นเซทเธอร์ได้รับความทุกข์ทรมานและบาดเจ็บจากการหลบหนีจนเกือบสิ้นใจตาย ส่วนเซทเธอร์นั้นตอนที่หนี เธอก็ระลึกถึงอดีตของตนขณะยังเป็นเด็กโตมาในฟาร์มแห่งหนึ่ง ซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าเธอเกิดที่แคโรไลนา หรือหลุยส์เซียนา กันแน่ เมื่อครั้งที่เซทเธอร์เป็นเด็กเธอต้องเป็นที่เลี้ยงดูแลเด็กๆ และขณะที่เลี้ยงเด็ก เธอก็มองดูแถวของทาสผู้หญิงที่ทำงานอยู่ในไร่ ซึ่งเธอเรียกผู้หญิงเหล่านี้ว่า "แม่" แต่ก็ไม่รู้ว่าคนไหนคือแม่ที่แท้จริงของเธอ

ตอนที่เซทเธอร์หนีมาจากไร่สวิตโฮม และตั้งท้องเดนมอร์นั้น เธอสลบหมดสติไป และได้รับการช่วยเหลือจากหญิงผิวขาวซึ่งเป็นคนใช้ชื่อเอมี เอมีนวดเท้าที่บวมและเต็มไปด้วยแผลให้เซทเธอร์ พร้อมทั้งกล่าวกับเธอว่าอะไรที่ตายไปแล้วจะกลับมามีชีวิตใหม่ที่แสนจะเจ็บปวด

เดนมอร์เล่าเรื่องชุดสีขาวที่เธอเห็นให้เซทเธอร์ฟัง เซทเธอร์เล่าความทรงจำของเธอให้เดนมอร์ฟังว่า หลังจากบางสิ่งได้ถูกทำลายลงไป แต่การปรากฏของมันก็ยังมียอยู่ และไม่ได้อยู่เพียงในใจเท่านั้น แต่ยังคงอยู่บนโลกใบนี้ด้วยเหตุผลบางประการ

เซทเธอร์เล่าให้เดนมอร์ฟังเรื่องครุฑที่ชื่อออนก้า (Onka) ซึ่งเป็นญาติของมิสซิสการ์เนอร์ เข้ามาอยู่ที่ฟาร์มหลังจากมิสเตอร์การ์เนอร์ตาย เพราะมิสซิสการ์เนอร์ไม่ต้องการเป็นคนขาวคนเดียวที่อยู่ไร่ครุฑและหลานๆ เป็นคนที่ดูสุขภาพ มีมารยาทดี แต่ครุฑชอบจذبบันทึกพฤติกรรมของทาส และนำทาสไปทำการทดลองต่างๆ เยี่ยงสิ่งของหรือสัตว์ เดนมอร์เห็นท่าทางแย่งของแม่ขณะที่พูดถึงอดีตเกี่ยวกับครุฑ เธอจึงเปลี่ยนเรื่องมาพูดถึงวิญญาณในเสื้อคลุมที่เธอเห็น และบอกเซทเธอร์ว่าเธอคิดว่าผีต้องมีแผนการอะไรสักอย่างแน่ๆ

ฝ่ายพอล ดี นั้น หลังจากหนีจากสวิต โฮท เขาก็ถูกจับและอยู่ในคุกที่จอร์เจีย ทำงานหนักที่เหมืองหินในเวลากลางวันและรู้สึกเหมือนคนบ้าที่ต้องถูกขังในห้องเล็กๆ เหมือนกล่องอยู่ใต้ดินในตอนกลางคืน

เซทเธอร์เล่าให้พอลดีฟังว่าเมื่อหนีมาอยู่ที่นี่ ครุฑก็ไล่ตามมาจนเจอ แต่เธอไม่ยอมกลับไปเป็นทาสที่ไร่อีกต่อไป เจอจึงตัดสินใจทำบางอย่างลงไปเพื่อจะได้เข้าไปอยู่ในคุกกับเดนมอร์แทนที่ต้องกลับไปเป็นทาสแบบเดิม พอล ดี อยากรู้เรื่องของเซทเธอร์มากกว่านี้ แต่เขาก็ไม่อยากจะคุยต่อถึงเรื่องคุก เพราะตัวเขาเองก็ถูกความทรงจำเกี่ยวกับคุกตามหลอกหลอนเช่นกัน เซทเธอร์วาดหวังไว้ในอนาคตกับพอล ดี อย่างไรก็ตาม ความหวังของเธอที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือพยายามลืมเรื่องราวในอดีต และปกป้องเดนมอร์จากอดีตเหล่านี้

บทที่ 4

พอล ดี พักอยู่ที่บ้านของเซทเธอร์ได้ประมาณ 2-3 วัน เดนเวอร์ก็ถามเขาว่าเมื่อไหร่เขาจะออกไปจากบ้าน พอล ดี เจ็บปวดกับคำถามนี้มากและเขาก็ไม่ได้ตอบอะไรไป เซทเธอร์ดูเดนเวอร์ที่พูดเช่นนั้นออกไป และขอโทษพอล ดี แทนเดนเวอร์ เธอไม่ต้องการให้พอล ดี ออกความเห็นใดๆ เกี่ยวกับลูกของเธอ พอล ดี สงเกตว่าเซทเธอร์รักลูกมากเกินไปและไม่ถูกวิธี เขาบอกว่ามันเป็นสิ่งอันตรายมากหากคนที่เคยเป็นทาสจะให้ความรักกับใครอย่างสุดชีวิต เราควรจะรักอย่างพอควร เพราะบางอย่างหรือบางคนที่เรารักมากเกินไปสามารถที่จะถูกจับแยกจากเราได้ตลอดเวลา แต่เซทเธอร์ไม่สนใจคำพูดของพอล ดี เธอบอกว่าที่เธอทำเช่นนี้ เพราะเธอเป็นแม่ ไม่ว่าจะลูกจะโตขนาดไหนแต่สำหรับเธอแล้ว ลูกก็ยังเป็นลูกอยู่เสมอ

พอล ดี อยากเอาใจเดนเวอร์ เขาจึงพาเซทเธอร์ และเดนเวอร์ ไปเที่ยวตลาดนัดสำหรับคนดำที่จัดขึ้นทุกวันพฤหัสบดี นับเป็นครั้งแรกในรอบ 18 ปี ที่เธอออกมาสัมผัสกับคนภายนอก คนผิวดำแถวนั้นที่เคยวิ่งหนีเซทเธอร์และเดนเวอร์ก็กลับยิ้มและสุขภาพกับเธอทั้งคู่ เมื่อพบว่ามากับพอล ดี เขาชื่อของขวัญให้เซทเธอร์ และเดนเวอร์ ขณะเดินกลับบ้านเซทเธอร์มองเห็นเงาของพวกเขาสองคนเดินจูงมือกัน

บทที่ 5

หญิงสาวคนหนึ่งแต่งตัวด้วยชุดสีดำ สวมหมวก เดินขึ้นมาจากน้ำด้วยความอ่อนเพลีย เธอเหนื่อย สีมดาแทบไม่ได้ หายใจมีเสียงคล้ายเป็นหืด แต่กลับยิ้มอยู่ตลอดเวลาและมีผิวคล้ายเด็กแรกเกิด เธอเอนกายพักอยู่ใต้ต้นไม้ตลอดทั้งวันทั้งคืน และเมื่อฟื้นขึ้นมาเธอก็เดินไปยังสนามหญ้าหน้าบ้าน 124 และนอนฟังซอนไม้อยู่เช่นนั้น

เซทเธอร์ พอลดี และเดนเวอร์ เดินกลับมาจากตลาดนัดและพบหญิงคนนี้เข้า ทันใดนั้นเซทเธอร์ก็ปวดปัสสาวะขึ้นมาอย่างเฉียบพลันและรุนแรง เธอจึงวิ่งไปปัสสาวะที่สวนหลังบ้านอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน เธอปัสสาวะเยอะมาก จนทำให้ย่อนึกไปถึงขณะมีน้ำเดินตอนใกล้คลอดเดนเวอร์

พอล ดี และเดนเวอร์ พาหญิงคนนี้เข้าไปพักในบ้าน เธอกระหายน้ำและดื่มน้ำเข้าไปหลายแก้ว เธอมองเซทเธอร์และทำตาปริบ พอล ดี ถามว่าเธอชื่ออะไร เธอตอบว่าเธอคือบีเลเฟ็ด จากนั้นก็นอนหลับไปถึง 4 วัน และใช้เวลา 3 วันต่อมาในการปรับสายตาสำหรับมองสิ่งต่างๆ ขณะที่เธอนอนพักนั้นเดนเวอร์เข้ามาดูและอยู่ตลอดเวลา และเมื่อฟื้นขึ้นมา ก็กินแต่ของหวานและกินเป็นจำนวนมาก เธออ่อนเพลียและเคลื่อนไหวคล้ายทารกที่เดินได้ทีละก้าว

พอล ดี สงสัยใยตัวบีเลิฟด์ ว่ารองเท้าที่เธอใส่นั้นใหม่และไม่มีโคลนติดอยู่ ทั้งๆ ที่เธอเหมือนหนีใครมา แต่ก็ไม่มีใครถามและคิดว่าสำหรับผู้หญิงผิวดำที่โชดโชเซมาในสภาพเช่นนี้คงเป็นเพราะหลบหนีอะไรบางอย่างที่เลวร้ายมา พอล ดี ยังสังเกตเห็นเธอยกเก้าอี้ด้วยมือเดียวได้ ทั้งๆ ที่เธอแสดงให้ใครต่อใครเห็นว่าเธออ่อนแอ เธอเล่าเรื่องนี้ให้เซทเธอร์ฟัง แต่เซทเธอร์ไม่เชื่อเขา และเรียกเดนเวอร์ที่อยู่ในเหตุการณ์มาถาม แต่เดนเวอร์กลับปฏิเสธว่าเธอไม่เห็นบีเลิฟด์ทำเช่นนั้น

บทที่ 6

เซทเธอร์ถูกบีเลิฟด์ติดตามไปตลอดทำให้เธอรู้สึกอึดอัด วันหนึ่งเซทเธอร์นั่งอยู่กับบีเลิฟด์และวิหิมให้เดนเวอร์ บีเลิฟด์ถามเรื่องเรื่องต่างๆ แต่เซทเธอร์บอกว่ามันคือคริสตัลที่ได้มาจากมิสซิสการ์เนอร์ซึ่งให้เธอมาเพราะนายหญิงรู้สึกละอายใจที่ไม่ได้จัดงานแต่งงานใดๆ ให้เซทเธอร์เลย

เซทเธอร์นึกย้อนไปถึงเมื่อเธออายุ 14 ปี เมื่อเธอแต่งงาน เซทเธอร์ต้องการทำอะไรบางอย่างในการแต่งงานของเธอเพื่อให้ดูศักดิ์สิทธิ์และเป็นเหมือนการแต่งงานจริงๆ เธอจึงขโมยเศษผ้าต่างๆ และนำมาเย็บเป็นชุดวิวาห์ เมื่อเสร็จแล้วเธอต้องนำเศษผ้าทั้งหมดกลับไปคืนมิสซิสการ์เนอร์แบบเดิม

เดนเวอร์ถามเซทเธอร์ว่าต่างหูหายไปไหนแล้ว เซทเธอร์ตอบเพียงว่าหายไปนานแล้ว และไม่พูดอะไรต่อ ส่วนบีเลิฟด์ถามเซทเธอร์ว่าแม่ของเซทเธอร์เคยทำผมให้เซทเธอร์หรือไม่ และนี่เป็นครั้งแรกที่เซทเธอร์เปิดเผยเรื่องของแม่ของเธอให้เด็กๆ ฟัง

เซทเธอร์จำไม่ได้ว่าแม่ของเธอเป็นใคร ชื่ออะไร หน้าตาอย่างไร เธอจำได้เพียงว่าแม่เป็นผู้หญิงหนึ่งในจำนวนทาสทั้งหลายที่ทำงานตากแดด ตากน้ำค้างอยู่ในไร่ ส่วนวันอาทิตย์แม่ก็นอนหลับทั้งวันด้วยความเหนื่อยอ่อน แม่ของเธอไม่ค่อยได้เข้ามานอนที่กระท่อมเดียวกันกับเธอ จนกระทั่งวันหนึ่งแม่แอบมาพบเซทเธอร์และเปิดเสื้อให้เซทเธอร์ดูสัญลักษณ์ที่ถูกทำไว้ได้ฐานหน้าอกเป็นรูปวงกลมมีกากบาทอยู่ข้างใน แม่บอกให้เซทเธอร์จำสัญลักษณ์นี้ไว้ให้ดีกว่านี่คือแม่ของเธอหากเธอจำหน้าแม่ไม่ได้พวกทาสที่มีสัญลักษณ์เช่นนี้ตายไปหมดแล้วเหลือเพียงแม่ของเซทเธอร์คนเดียว ด้วยความที่เป็นเด็กเซทเธอร์บอกแม่ของเธอกลับไปว่าเธออยากมีสัญลักษณ์เช่นนี้บ้างเผื่อแม่อาจจะจำเธอไม่ได้ แม่จึงตบหน้าเซทเธอร์ แต่เธอก็ไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ถึงตบหน้า

แม่ของเซทเธอร์ถูกแขวนคอพร้อมกับผู้หญิงอีกหลายคน แต่เซทเธอร์ไม่รู้ว่าศพไหนคือแม่ของเธอเพราะร่างกายละไปหมด เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้เธอก็เอาเศษผมของเดนเวอร์โยนเข้ากองไฟและทำหวี

หล่น เธอถูกหนีไปที่โต๊ะและพยายามทำอย่างอื่นเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกอันเจ็บปวดและอับอายที่มีสัญลักษณ์เหมือนแม่เธอซึ่งคือสัญลักษณ์ของความเป็นทาสนั่นเอง

เซทเธอร์จำได้ถึงทาสที่เลี้ยงมิดำชื่อแนนที่มีแขนข้างเดียวและเป็นคนเลี้ยงเธอมา เธอระลึกได้ว่าภาษาที่เธอพูดกับแม่และแนนนั้นต่างจากภาษาที่เธอใช้พูดตอนนี้ แนนและแม่เป็นทาสมิดำรุ่นแรกที่ถูกจับขึ้นเรือมา แนนเล่าให้เซทเธอร์ฟังว่าเธอและแม่ของเซทเธอร์ถูกลูกเรือข่มขืน แม่ของเซทเธอร์จึงทิ้งลูกที่เกิดกับลูกเรือมิดำไป ส่วนลูกที่เกิดกับคนขาวอื่นๆ เธอก็ทิ้งไปหมดด้วยเช่นกัน เหลือเพียงเซทเธอร์คนเดียวที่เกิดกับสามีมิดำ และชื่อของเซทเธอร์ก็มาจากชื่อพ่อของเธอนั่นเอง

เดนเวอร์เริ่มสงสัยว่าทำไมบีเลิฟต์รู้ว่าจะถามอะไรเซทเธอร์ และดูเหมือนว่าบีเลิฟต์จะรู้คำตอบอยู่แล้ว

บทที่ 7

พอล ดี สงสัยว่าบีเลิฟต์เป็นใครมาจากไหนและต้องการอะไร เขาพยายามชักใช้ไล่เรียงจนทำให้เธอโกรธ เดนเวอร์จึงมาแยกตัวบีเลิฟต์ไป เซทเธอร์ยืนยันว่าจะยอมให้บีเลิฟต์อยู่ที่นั่นต่อไปแม้เธอต้องทำงานล่วงเวลาเพื่อหาเงินพิเศษเพิ่มขึ้นก็ตาม เซทเธอร์และพอล ดี มีปากเสียงกันเกี่ยวกับบีเลิฟต์ เซทเธอร์กล่าวว่าผู้ชายมักชอบทำร้ายผู้หญิงอย่างเช่นที่แอสลิสามีของเธอเห็นเธอและลูกๆ ไป ไม่ยอมมาตามนัดในวันที่หนีมายังโอไฮโอ แต่พอล ดี บอกว่า ที่แอสลิไปไม่ได้เพราะถูกนายทาสจับขังไว้ได้หลังคา และพอล ดี คิดว่าแอสลิจึงเห็นเหตุการณ์ที่เซทเธอร์ถูกรุมและหลานข่มขืน แต่ตอนนั้นพอล ดี ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแอสลิซึ่งเขาเคยมาป้ายหน้าเหมือนคนเสียสติ แต่เมื่อพอล ดี ได้ฟังเซทเธอร์เล่าเรื่องที่เธอถูกรุมเหงทางเพศ เขาก็ปะติดปะต่อเรื่องและเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับแอสลิในเวลานั้น แต่ตอนนั้นเขาไม่สามารถพูดอะไรกับแอสลิได้เพราะตัวเขาเองก็ถูกจับพร้อมถูกรุมนำเหล็กมายัดปากไว้

เซทเธอร์รู้สึกเสียใจและเจ็บปวดที่ได้รู้ว่าแอสลิเห็นเธอขณะที่ถูกข่มขืน แต่เขาก็ช่วยอะไรไม่ได้ เซทเธอร์ปฏิเสธตัวเองว่าเธอไม่ต้องการรับรู้หรือจดจำอะไรในอดีตที่ผ่านมาอีกแล้วเพราะมันทำให้เธอเจ็บปวด เธอต้องการคิดถึงแต่เรื่องในอนาคตไม่ว่าจะเป็นเรื่องเดนเวอร์ เรื่องบีเลิฟต์หรือชีวิตของเธอ แต่ความคิดและความรู้สึกก็กลับวนเวียนนึกถึงแต่เรื่องที่ผ่านมาแล้ว

พอล ดี บอกเซทเธอร์ว่าขณะที่เขาถูกขังและเอาเหล็กค้ำปากไว้ เขามองเห็นไก่มิสเตอร์เดินผ่าน เขารู้สึกว่าแม้แต่ไก่งยังเป็นอิสระและดูสง่างามกว่าเขา

บทที่ 8

บีเลิฟด์และเดนเวอร์สนุกสนานกับการร้องเพลงและเต้นรำด้วยกัน เดนเวอร์ถามถึงที่ที่เลิฟด์มาจากมา บีเลิฟด์บอกว่าเธอมาจากที่ที่มีดมิด แคม เธอขยับตัวไม่ได้ต้องนอนตัวงอ ไม่มีอากาศหายใจ และร้อน มีคนตายมากมายกองอยู่รวมกัน เธอชื่อบีเลิฟด์ และมาที่นี่ได้โดยเธอยืนรออยู่ที่สะพานข้ามวันข้ามคืนเป็นเวลายาวนาน บีเลิฟด์กลับมาที่นี่เพื่อมาพบกับเซทเธอร์ และเธอจะไม่ไปไหนอีก เพราะที่นี่คือที่ของเธอ และเซทเธอร์ก็เป็นของเธอ

เดนเวอร์บอกบีเลิฟด์ว่าอย่าบอกเรื่องที่เธอมาให้เซทเธอร์รู้ ทำให้บีเลิฟด์โกรธเดนเวอร์และบอกเธอว่าเธอไม่มีสิทธิ์มาสั่งให้บีเลิฟด์ทำโน่นทำนี่ เธอต้องการเพียงเซทเธอร์เท่านั้น เดนเวอร์จะอยู่หรือไปไหนก็ได้ แต่อย่ามาบังคับให้บีเลิฟด์ต้องทำตามคำสั่ง เดนเวอร์เจ็บปวดเสียใจและเหงาอีกครั้งเมื่อบีเลิฟด์ปฏิเสธเธอทุกๆ ที่เธอคอยดูแลเอาใจใส่บีเลิฟด์ตลอดมา

บีเลิฟด์ให้เดนเวอร์เล่าเรื่องตอนเกิด เดนเวอร์เล่าว่าเซทเธอร์ถูกเขียนจิ้งหนึ่ออกมาจากไร่สวีทโฮม เธอส่งลูกๆ ทั้ง 3 คนให้ไปอยู่กับเบบี้ ชูกส์ ก่อนหน้านั้นแล้ว เซทเธอร์อายุ 19 ปี ขณะที่หลบหนี และกำลังตั้งท้องเดนเวอร์ เซทเธอร์ทำบวมพองอักเสบเพราะต้องเดินเป็นเวลานาน หลังก็เจ็บจากการถูกเขียน และยังเจ็บท้องใกล้คลอด แต่ยังโชคดีที่เธอได้รับความช่วยเหลือจากคนรับใช้ผิวขาวชื่อเอมีที่กำลังเดินทางไปซื้อผ้ากำมะหยี่ที่บอสตัน เอมีช่วยนวดเท้าให้เซทเธอร์และทำคลอดให้ในเรือกลางสายน้ำ พร้อมขอให้เซทเธอร์ตั้งชื่อลูกคนนี้ตามชื่อของเธอว่าเดนเวอร์

บทที่ 9

เซทเธอร์นึกถึงเบบี้ ชูกส์และแฮลลีย์ เธอจึงไปชำระจิตใจ ณ ที่ที่เบบี้ ชูกส์เคยใช้เป็นที่สั่งสอนและเป็นที่ชำระจิตใจให้คนดำ เซทเธอร์ไปที่นั่นเพื่อไปชำระจิตใจและหวังจะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับพอล ดี

ในอดีตเมื่อเบบี้ ชูกส์ มาอยู่ที่บ้าน 124 บ้านหลังนี้เคยเป็นบ้านแห่งความสุขและอุดมสมบูรณ์ ในช่วงเวลา เบบี้ ชูกส์เป็นที่เคารพรักของคนดำ เธอเป็นผู้ให้ มีเมตตา และเธอก็กลายมาเป็น "นักเทศน์" สั่งสอนให้คนดำชำระล้างจิตใจจากเรื่องเดิมๆ ในอดีตและให้เป็นคนใหม่ที่รักตนเอง เธอเชื่อว่าระบบทาสได้ทำลายอวัยวะส่วนต่างๆ ของคนดำ แต่ยกเว้นหัวใจที่ระบบทาสไม่สามารถทำลายไปได้ เธอสอนให้คนดำรักอวัยวะทุกๆ ส่วนที่มีอยู่ในร่างกาย โดยเฉพาะหัวใจ

แต่แล้ว 28 วันนับจากที่เซทเธอร์มาอยู่ที่บ้าน 124 คนชวาก็เข้ามาและเอาทุกอย่างที่เบบี้ ชูกส์ มี เอาความฝันและความศรัทธาของเธอไป รวมทั้งคนชวาก็ทำลายหัวใจและความรักของเธอลงด้วย นับจากนั้นเป็นต้นมาบ้าน 124 ก็เงียบเหงาเหมือนปิดตาย ไม่มีเสียงพูดคุย ไม่มีใครไปมาหาสู่เหมือนก่อน ความศรัทธาในความรัก ความฝันและจิตใจอันยิ่งใหญ่ที่เบบี้ ชูกส์เคยสอนผู้อื่นก็พังลง เธอคิดว่าทุกอย่างที่เธอเคยสอนเคยพูดออกไปกลับกลายเป็นเรื่องโกหกทั้งหมด

เซทเธอร์นึกย้อนไปถึงหลังจากที่เอมีช่วยทำคลอดเธอก็จากไป เซทเธอร์เหนื่อยล้ามาก เธอเดินไปที่ริมตลิ่ง และมองเห็นคนพายเรือตกปลา ครั้งแรกเธอตกใจจนตัวสั่นเพราะนึกว่าเป็นคนชวา แต่ปรากฏว่าเป็นคนดำคือแอสตมป์เพด กับเด็ก ๆ แอสตมป์เพดช่วยพาเซทเธอร์ข้ามฝั่งแม่น้ำไอไฮโอ เอาเสื้อเชิ้ตของเด็กห่อเดนเวอร์ไว้ ให้ปลาไหลเผาและน้ำดื่มกับเธอ พร้อมนำเธอไปพักและบอกว่าจะมีคนมารับเธอต่อไป จากนั้นหญิงผิวดำชื่อเอลลาก็มารับตัวเซทเธอร์ไป โดยเธอบอกว่าเธอเห็นสัญลักษณ์ที่แอสตมป์เพดทำให้ว่ามีคนข้ามฝั่งมาพร้อมทารก เอลลาพาเซทเธอร์และทารกมาส่งที่บ้าน 124 เมื่อมาถึงเซทเธอร์ได้พบกับเบบี้ ชูกส์เป็นครั้งแรกในชีวิต เบบี้ ชูกส์ช่วยอาบน้ำให้เซทเธอร์ก่อนจะพาเธอไปพบลูก ๆ เซทเธอร์มีความสุขมากที่ได้เจอลูกและอยู่ด้วยกันอย่างมีอิสรภาพ

ย้อนกลับมา ณ ปัจจุบัน ขณะที่เซทเธอร์ซำระจิตใจอยู่นั้น เธอนึกถึงเบบี้ ชูกส์ และอยากให้อิสรภาพของเธอมาวอดต้นคอกให้อย่างที่เธอเคยทำขณะยังมีชีวิตอยู่ ทันใดนั้นเซทเธอร์ก็รู้สึกวอดต้นคอกของเธอกำลังถูกบิบนวด แต่สักพักแรงวอดนั้นก็กลับกลายเป็นบิบคของเธอ เดนเวอร์และบีเลเฟดเข้าไปช่วยไว้ บีเลเฟดช่วยวอดต้นคอกให้เซทเธอร์เพื่อให้เธอรู้สึกดีขึ้นหลังจากนั้น

เดนเวอร์คิดว่าบีเลเฟดเป็นคนบิบคเซทเธอร์โดยใช้พลังลึกลับในตัว แต่ต่อมาเดนเวอร์ก็รู้สึกผิดที่ไปกล่าวหาบีเลเฟด เธอรู้สึกโดดเดี่ยวอีกครั้งและนึกย้อนไปถึงวัยเด็กตอนเธออายุ 7 ปี ว่าตอนนั้นเธอเคยมีเพื่อน เธอได้ออกไปเรียนหนังสือกับสตรีผิวขาวชื่อเลดี้โจนส์ ซึ่งสอนเขียนอ่านและใช้คัมภีร์ไบเบิลเป็นตำรา เดนเวอร์ขยันเรียนและมีความสุขมาก แต่เธอไม่เคยรู้เลยว่าเด็กคนอื่น ๆ พยายามตีตัวออกห่างไม่ยอมเดินกับเธอ จนกระทั่งเนลสัน ลอร์ด เพื่อนนักเรียนชายถามคำถามเกี่ยวกับแม่ของเธอว่า แม่ของเดนเวอร์ไม่ตีคุณหรือที่ฆ่าเด็ก แล้วตอนนั้นเดนเวอร์ไม่ได้เข้าไปอยู่ในคุกด้วยหรือ จากนั้นนั้นเดนเวอร์ก็ไม่เคยไปเรียนหนังสืออีกเลยและยังไม่กล้าถามคำถามนี้กับพี่ชายฝาแฝด เธอรู้สึกแปลกแยกและกลัวแม่ของเธอ

เมื่อก่อนตอนที่พี่ทารกอยู่ในบ้าน แม่และย่าก็ทำเฉยๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้เดนเวอร์ไม่สนใจผีไปด้วย จนกระทั่งเมื่อเธอถูกเพื่อนนักเรียนชายถามคำถาม เธอจึงพยายามหาคำตอบ

เกี่ยวกับเรื่องนี้และผีทารก ซึ่งเป็นเสมือนความฝันอันน่ากลัวและเป็นสิ่งที่เซทเธอร์จัดการไม่ได้ เดนเวอร์ไม่เคยได้รับคำตอบนี้จากเซทเธอร์และย่าเลย

จากนั้นอีก 2 ปี หลังวันที่เดนเวอร์ถูกถามคำถาม ก็มีเสียงทารกคลานอยู่ชั้นบนของบ้าน เธอจึงเข้าใจต่อสิ่งที่เธอสงสัยมานาน เมื่อผีทารกกลับมาในครั้งนั้น ได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงกับบ้าน 124 อีกครั้งที่ชายฝาแฝดของเดนเวอร์หนีออกจากบ้าน ส่วนย่าก็อาการทรุดหนักและสิ้นลมในที่สุด ก่อนตายย่าได้สอนบทเรียนที่เธอเรียนรู้มาตลอดชีวิต 60 ปี ของการเป็นทาส และอีก 10 ปี ที่ได้รับอิสรภาพว่า ไม่มีความโชคร้ายใดๆ ในโลกนี้ นอกจากคนขาว แล้วเธอก็สิ้นลม

เดนเวอร์คิดว่าบีเลิฟต์เป็นของเธอ เธอรู้สึกผิดที่กล่าวหาว่าบีเลิฟต์บีบคอแม่ เธอไม่สนใจว่าบีเลิฟต์จะมีอิทธิฤทธิ์หรือจะนำไปใช้อย่างไร แต่เธอเพียงอยากมีเพื่อนเหมือนที่แม่มิพอล ดี เดนเวอร์ตอกย้ำว่าบีเลิฟต์เป็นของเธอ

บทที่ 10

ความพยายามของพอล ดี ในการหนีจากไร่สวีท โฮม ล้มเหลว เขาถูกจับได้ และถูกขายให้กับนายทาสคนใหม่ แต่เขาพยายามจะฆ่านายทาสนั้น ทำให้ถูกส่งไปจำคุกสำหรับคนผิวสีที่จอร์เจีย เขาถูกขังอยู่ในห้องใต้ดินเล็กๆ เหมือนกล่อง ต้องอยู่ในนั้นตลอดคืน และออกมาทำงานกลางแจ้งตอนกลางวัน โดยถูกล่ามโซ่ติดไว้กับเพื่อนนักโทษผิวดำขณะทำงาน หลายเดือนผ่านไปเกิดพายุฝนอย่างหนัก ทำให้ทาสผิวดำหนีออกมาได้หลายคนรวมทั้งเขาด้วย เขาหนีไปเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่มีโตรวนล่ามติดอยู่ที่ตัว เขาได้พบกับอินเดียนแดงเผ่าเซอราคีซึ่งช่วยเหลือเขาไว้ ช่วยปลดโซ่ออกให้ และแนะนำให้เขาเดินทางตามดอกไม้ไปอันจะทำให้เขาไปสู่ทางเหนือของอเมริกา และไปสู่เดลแวร์ได้ เขาอยู่กับหญิงทอผ้าที่เดลแวร์เป็นเวลาเกือบ 18 เดือน ประสบการณ์และความทรงจำทั้งหมดของเขา พอล ดี ได้เก็บมันไว้ในใจโดยเปรียบเทียบว่าเขาเก็บทุกอย่างลงในกล่องดีบุกสำหรับใส่ยาสูบและฝังไว้ในใจ จะไม่มีสิ่งใดในโลกเปิดฝามันออกมาได้

บทที่ 11

บีเลิฟต์ใช้อำนาจลึกลับที่มีในตัวทำให้พอล ดี ออกมาจากบ้านโดยที่ตัวเขาเองก็ไม่รู้ถึงสาเหตุ โดยเริ่มจากที่เขารู้สึกไม่สบายเมื่อนอนกับเซทเธอร์ เขาเริ่มขยับมานอนที่เก้าอี้โยก จากนั้นเปลี่ยนมานอนที่ห้องเบบี้ ชูกส์ นอนในห้องเก็บของ และที่สุดก็มาอยู่ที่ห้องข้างนอกบ้าน เขารู้ว่าการย้ายที่นอน

ของเขาไม่เกี่ยวข้องอะไรกับความรู้สึกที่มีต่อเซทเธอร์ แต่มันเป็นสิ่งที่เขาก็ไม่รู้ตัวและป้องกันความรู้สึกนี้ไม่ได้

ในคืนที่เขานอนอยู่ในห้องนอกบ้าน บีเลฟต์เข้ามาหาเขาในห้อง และขอให้เขาสัมผัสร่างกายภายในของเธอพร้อมเรียกชื่อเธอ พอล ดี พยายามขัดขืนแต่เขาก็ไม่สามารถต่อต้านได้ ขณะที่เขาสัมผัสเนื้อตัวบีเลฟต์ได้เสื่อผ้า เขาเรียกชื่อเธอ แต่เธอก็ไม่ยอมปล่อยเขา ทำให้เขาสัมผัสเธอมากขึ้น จนเขาร้องออกมาซ้ำๆ เหมือนต้องมนต์สะกดว่า หัวใจสีแดง (Red Heart) จนทำให้เดนเวอร์ตื่นขึ้นมา

บทที่ 12

เซทเธอร์เชื่อว่าบีเลฟต์เคยถูกคนขาวขังไว้ในห้องเพื่อใช้เธอเป็นที่ระบายความใคร่ และเธอก็หนีมา จำอะไรไม่ได้นอกจากสะพานกับคนขาว ซึ่งเหมือนกับเอลลาที่เคยช่วยเซทเธอร์ไว้และพาเธอมาอยู่ที่ บ้าน 124 เอลลาก็เคยถูกจับขังไว้ในห้องโดยพ่อลูกคนขาว และข่มขืนเธอมานานนับปีก่อนจะหนีออกมา

เดนเวอร์ไม่ได้โต้แย้งข้อสันนิษฐานใดของเซทเธอร์ ทั้งๆ ที่รู้ว่าบีเลฟต์คือวิญญาณในเสื้อคลุม ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เคยปรากฏตัวและกอดเซทเธอร์เอาไว้ขณะที่เธอสวดมนต์ เดนเวอร์ไม่กล้าบอกเซทเธอร์ เพราะกลัวจะเสียบีเลฟต์ไป

เดนเวอร์และบีเลฟต์เข้าไปที่ห้องซึ่งอยู่นอกบ้าน แล้วบีเลฟต์ก็หายตัวไป เดนเวอร์ร้องไห้เสียใจ เจียนตายมากกว่าตอนที่พอล ดี เข้ามาอยู่ในบ้าน เธอร้องไห้เพราะเดนเวอร์พยายามหลอมรวมความมีตัวตนเข้ากับบีเลฟต์ ดังนั้น การที่บีเลฟต์หายไปจึงทำให้เดนเวอร์สูญเสียความมีตัวตน เธอไม่ยอมออกไปจากห้องเพราะคิดว่าโลกนี้จบสิ้นลงแล้ว บีเลฟต์ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งพร้อมกับยิ้มและหัวเราะ เดนเวอร์อ้อนวอนไม่ให้บีเลฟต์จากเธอไปไหน

บทที่ 13

พอล ดี นึกถึงตอนที่อยู่ที่ไร่สวีท โฮม เขาสงสัยในคุณค่าความเป็นมนุษย์และความเป็นลูกผู้ชายที่มีสเตอร์การ์เนอร์ภูมิใจที่ได้ให้สิ่งเหล่านี้กับทาสในไร่ พอล ดี เริ่มสงสัยว่าบีเลฟต์เป็นมากกว่าเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เขาพยายามบอกเซทเธอร์แต่ก็ไม่สำเร็จ หลังเลิกงานเขาไปรับเซทเธอร์ที่ร้านอาหารที่เธอทำงานอยู่ และสารภาพกับเซทเธอร์ว่าเขาอยากมีลูกกับเธอ พอล ดี รักเซทเธอร์มากขึ้น

ทุกวันๆ เซทเธอร์เงินอายุและบอกว่าเธอแก่เกินไปที่จะตั้งท้องได้ แต่คืนต่อมาเธอขอโทษเขาและขอให้เขาเข้าไปนอนในห้องกับเธอและไม่ต้องไปนอนข้างนอกอีกแล้ว พอล ดี รู้สึกดีใจมาก

เซทเธอร์ไม่ต้องการมีลูกกับพอล ดี แต่เธอมีความสุขมากที่มีเขาอยู่ข้างๆ เซทเธอร์เริ่มเข้าใจในตัวบีเลฟต์แม้ว่าจะยังไม่ชัดเจนนัก

บทที่ 14

บีเลฟต์โกรธที่พอล ดี ย้ายเข้ามาในบ้านและนอนห้องเดียวกันกับเซทเธอร์ เธอต้องการให้เขาออกไปจากบ้าน แต่เดนเวอร์พยายามปกป้องเขาโดยบอกว่าถ้าทำเช่นนั้นเซทเธอร์จะโกรธ เซทเธอร์ต้องการให้เขาอยู่ที่นี่

พันกรมของบีเลฟต์หักมีเลือดไหลออกมา เดนเวอร์ถามบีเลฟต์ว่าเจ็บหรือไม่ ถ้าเจ็บทำไมไม่ร้องไห้ บีเลฟต์จึงเริ่มร้องไห้โดยเธอไม่รู้มาก่อนว่าถ้าคนเราเจ็บเราจะร้องไห้ ในใจของบีเลฟต์เกรงว่าเวลาในโลกนี้ของเธอจะเหลืออีกไม่นาน เพราะเธอต้องใช้ความพยายามในการปะติดปะต่ออวัยวะต่างๆ เข้าด้วยกันเพื่อฟื้นคืนชีพ เธอกลัวว่าต่อไปแขนหรือขาของเธอจะขาดออกจากกัน และเธอก็ทนแทบไม่ไหวแล้วที่ต้องประคองศีรษะให้อยู่บนคอ

บทที่ 15

หลังจากเซทเธอร์มาถึงบ้าน 124 ได้ 20 วัน แสตมป์เพดก็มาเยี่ยมและนำลูกแบล็คเบอร์รี่มาให้ จากนั้นก็เกิดการฉลองกันยกใหญ่โดยบังเอิญ มีคนมาร่วมงานกว่า 90 คน ต่อมาผู้มาร่วมงานเกิดความไม่พอใจเบบี้ ชูกส์ ในความเป็นอยู่และโชคชะตาที่ดีของเธอ พวกเขาออกจากบ้านของเธอมีสมาชิกครอบครัวอยู่ด้วยกันหลายคน มีอาหารมากมาย และเธอก็มีความสุขกับครอบครัว พวกเขาตั้งคำถามว่าอาหารที่กินเหล่านี้มาจากไหน มาจากการที่เธอได้จากการเทศน์สั่งสอนหรือไม่ ทำไมเบบี้ ชูกส์ต้องกลายเป็นศูนย์กลางของทุกอย่างและทุกคน พวกเขาคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของของเบบี้ ชูกส์เพียงคนเดียวเท่านั้นหรือที่มาเทศน์สั่งสอน ให้คำแนะนำ สอนให้คนรักกัน เต็มใจ และเทศน์ พวกเขาออกจากเบบี้ ชูกส์ที่ไม่เคยรู้สึกถึงความลำบากในการหลบหนี แต่เธอกลับได้รับอิสรภาพมาอย่างง่ายดายจากการที่ลูกชายทำงานและนำเงินได้ตัวเธอออกมา แดมนายทาสยังขับรถมาส่งเธอถึงที่ที่โอโฮโอ เธอมีสัญญาถูกต้องตามกฎหมายทาสว่าเธอได้รับอิสรภาพแล้ว แดมนายทาสยังจ่ายเงินค่าเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้เธอ เบบี้ ชูกส์ ยังได้อยู่บ้านหลังใหญ่ซึ่งเป็นบ้านของครอบครัวบอดวินซึ่งเป็นคนขาว

ย้อนอดีตกลับไปก่อนที่เบบี้ ซูกส์ จะมาอยู่ที่ไร่สวีท โฮม เธอและแฮลลีซึ่งตอนนั้นเขาอายุเพียง 10 ขวบ ถูกชายจากแคโรไลนาไปที่ไร่สวีทโฮม ในเคนตักกี ที่เธอโดนชายเพราะเธอเจ็บสะโพกทำงานหนักไม่ได้ เมื่อมาอยู่ที่ไร่สวีท โฮม ซึ่งเป็นไร่เล็กๆ มีกันแค่เพียงมิสเตอร์และ มิสซิสการ์เนอร์ ทาสชาย 5 คน และเธอ พวกผู้ชายทำงานในไร่ ส่วนเบบี้ ซูกส์ ทำงานบ้าน ครอบครัวยุคแรกไม่ได้ โหดร้ายกับทาส พวกเขาดูแลทาสเหมือนคนงาน รับฟังสิ่งที่ทาสพูด และไม่เคยนำทาสชายมาที่กระท่อมของเบบี้ ซูกส์ เพื่อนอนกับเธออย่างที่เราเคยเจอในแคโรไลนา

เบบี้ ซูกส์ เจ็บสะโพกมาตลอดแต่ไม่เคยบอกให้ใครรู้ ยกเว้นแฮลลีที่เห็นแม่เจ็บปวด เขาจึงไปขอมิสเตอร์การ์เนอร์ว่าเขาต้องการซื้ออิสรภาพให้แม่เพื่อแม่จะได้พักผ่อนบ้าง เบบี้ ซูกส์ เป็นกังวลว่าจะทำเช่นไรหากทาสชายในไร่ถึงวัยที่อยากมีคู่ เพราะกฎหมายห้ามไม่ให้พวกเขาออกไปข้างนอก เธอจึงปรึกษาเรื่องนี้กับนายและนายก็เห็นดีด้วยที่จะหาทาสผู้หญิงคนใหม่มาแทน เบบี้ ซูกส์

เบบี้ ซูกส์ ไม่เห็นด้วยที่แฮลลีจะไต่ตัวเธอ จะมีประโยชน์อะไรที่ทาสสตรีอายุ 60 ปี จะได้รับอิสรภาพ แต่เธอก็ไม่เคยบอกเขา ปล่อยให้ลูกได้ทำในสิ่งที่ต้องการเพื่อให้เขามีความสุข แต่เมื่อเธอได้รับอิสรภาพ เธอกลับรู้สึกดีใจอย่างไม่เคยมาก่อน เธอมองมือของตนเองและรู้สึกว่านี่คือมือของเธอจริงๆ ได้ยินเสียงหัวใจเต้น หัวใจที่ตนเองเป็นเจ้าของอย่างแท้จริง รู้สึกถึงอิสรภาพและเสียงหัวเราะ

ครอบครัวยุคแรกไปส่งเบบี้ ซูกส์ที่ซินซินเนติ พาเธอไปพบกับครอบครัวบอดวินซึ่งเป็นเพื่อนของเธอ โดยครอบครัวนี้จะคอยดูแลและให้ที่อยู่กับเธอเมื่อเธอได้รับอิสรภาพ เธอได้อยู่ที่บ้าน 124 ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่เคยให้คนผิวดำเช่า เธอทำงานแลกรับที่อยู่ เช่น ซักรีด เย็บผ้า ทำรองเท้าให้ครอบครัวบอดวิน เจนนี่ วิธโลว์ คือชื่อของเบบี้ ซูกส์ ตามใบชื่อขายทาส วิธโลว์เป็นนามสกุลของนายเธอที่แคโรไลนา แต่เบบี้ ซูกส์ ไม่รู้มาก่อน และเรียกตนเองตามชื่อของสามี (ซึ่งเป็นคนละคนกับพ่อของแฮลลี) ว่า ซัคส์ โดยเขาเรียกเธอว่าเบบี้ เธอจึงมีชื่อว่าเบบี้ ซูกส์ เธอยืนยันกับมิสเตอร์การ์เนอร์ว่าเธอจะใช้ชื่อที่สามีตั้งให้เมื่อว่าเขาอาจจะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเธอและตามหาเธอได้ เมื่อเธอมาอยู่ที่บ้าน 124 แรกๆ เธอพยายามติดต่อประกาศตามหาครอบครัวและลูกๆ ของเธอที่กระจัดกระจายไป แต่จากนั้นอีก 2 ปี เธอก็เลิกล้มความตั้งใจ เพราะไม่มีความคืบหน้าใดๆ ยกเว้นข่าวแฮลลีแต่งงานและกำลังจะมีลูก

เบบี้ ซูกส์ ได้กลืนความหายนะกำลังรอคอยอยู่ในอนาคตข้างหน้า

เป็นเวลา 28 วันที่เซทเธอร์หนีมาอยู่ที่บ้าน 124 วันนั้น ครู หลาน คนจับทาส และนายอำเภอ ที่มามาถึงเพื่อจะนำตัวเซทเธอร์และลูกๆ ที่เป็นทาสหลบหนีมา กลับไปยังไร่สวีม โฮม พวกคนขาวเห็น นิโกร 2 คน คือแสดมบี้เพด และเบบี้ ชูกส์ มีท่าทางตกใจและมองไปยังกระท่อมเก็บของที่อยู่นอกบ้าน พวกเขาจึงตามเข้าไปดู และพบว่าเซทเธอร์ได้เชือดคอลูกคนที่สาม เธอพยายามจะฆ่าลูกชายฝาแฝด ด้วย แต่ไม่สำเร็จ พวกเขาบาดเจ็บและมีบาดแผล อีกทั้งเซทเธอร์พยายามจะฆ่าเดนเวอร์ โดยเหวี่ยงไป กับกำแพงแต่พลาด พอเธอจะทำซ้ำ แสดมบี้เพดก็เข้าไปแย่งเดนเวอร์ไว้ได้ทัน

ครูผิดหวังที่ไม่สามารถนำทาสกลับไปไหนได้เนื่องจากเซทเธอร์สติแตกไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เขากล่าวตำหนิหลานชายที่ทำทารุณกับทาสจนเกินขอบเขตที่เขาอนุญาตว่าให้ทำเพื่อวัตถุประสงค์ ศึกษาทดลองกับทาสเท่านั้น ครูสั่งสอนหลานชายและชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เขาทำลงไปเกินขอบเขตกับทาส ซึ่งเขาเรียกทาสว่า "Creature" ในที่สุดเขาก็ต้องเสียสัตว์มีชีวิตเหล่านี้ไป 5 ตัว ได้แก่ เซทเธอร์และลูกๆ อีก 4 คนของเธอ

เบบี้ ชูกส์ ล้างตัวให้ฝาแฝด และอุ้มเดนเวอร์ที่ร้องไห้มาจากแสดมบี้ เธอขอแลกลูกที่ตายแล้ว จากอ้อมกอดของเซทเธอร์ และส่งเดนเวอร์ให้ ขณะที่เธอเดินนำร่างไร้วิญญาณของหลานไปเก็บไว้ที่ ห้องเก็บของ ด้วยความที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เซทเธอร์ก็ให้เดนเวอร์กินนมของเธอทุกๆ ที่ยังเต็มไปด้วยเลือด เดนเวอร์ดื่มนมแม่ และเลือดของพี่เข้าไปด้วยกัน เบบี้ ชูกส์ โมโหที่เซทเธอร์ปล่อยให้ลูกกินนมโดยยังมีเลือดติดอยู่

เซทเธอร์ถูกนายอำเภอจับตัวไปดำเนินคดีตามกฎหมาย เธอเดินขึ้นรถท่ามกลางสายตาของ ชาวบ้านผิวดำที่มามุงดู

บทที่ 17

แสดมบี้เพดให้พอล ดี ดูข่าวในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเซทเธอร์ที่ฆ่าลูก ซึ่งเขาตัดเก็บไว้ เขาอ่านข่าวให้พอล ดี ฟัง แต่พอล ดี ยืนยันว่าผู้หญิงในรูปไม่ใช่เซทเธอร์ แต่สำหรับแสดมบี้เพด เขายังจำวันแห่งความน่ากลัวนั้นได้ดี และคิดว่าไม่มีคนดำคนไหนเลยที่จะมาส่งข่าวให้ครอบครัวเธอรู้ว่านายทาส กำลังตามล่าเธอมาที่บ้าน เขาถือว่าเป็นเพราะความอิจฉาของคนในชุมชนที่ยังหมั่นไล่เบบี้ ชูกส์ที่จัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่โตเมื่ออาทิตย์ก่อนเกิดเรื่อง และอิจฉาที่เธอได้อยู่บ้านดีๆ มีคนในครอบครัวเยอะ และยังมีมาสั่งสอนเทศนาให้คนในชุมชนฟัง

บทที่ 18

เซทเธอร์เผชิญหน้ากับพอล ดี และพูดคุยเรื่องที่เธอตกเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ เธอพยายามอธิบายเหตุผลของเธอให้เขาเข้าใจ เมื่อมาถึงที่บ้าน 124 เธอรักลูกของเธอมากกว่าตอนที่อยู่ที่ไร่ เพราะเธอได้รับอิสรภาพแล้ว ดังนั้น เธอจึงมีเสรีภาพในความรักได้เต็มที่ เซทเธอร์สารภาพว่าเป็นความเห็นแก่ตัวของเธอที่เธอทำเช่นนั้นไปกับลูก เพราะเธอจะไม่ยอมให้ลูกต้องไปใช้ชีวิตอยู่กับครู

ย้อนไปในวันที่เกิดเรื่อง เมื่อเซทเธอร์เห็นหมวกครู เธอรู้สึกเหมือนมีนกยักษ์มาทำร้ายศีรษะเธอ เธอ निकออกเพียงว่าจะไม่ยอมให้ลูกกลับไปเป็นทาสของครูอีกครั้ง เธอต้องรักษาลูกไว้ในที่ที่ปลอดภัย และไม่มีใครมาเอาไปได้ และในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จ เมื่อเธอมองหน้าครูด้วยสายตาของความตาย และสิ่งที่อยู่ในอ้อมอกของเธอก็สามารถหยุดครูไว้ได้

เซทเธอร์และพอล ดี ได้แย้งกัน เขาว่าความรักที่เซทเธอร์มีนั้น มากมายและรุนแรงเกินไป ความรักเช่นนี้ใช้ไม่ได้ แต่เซทเธอร์แย้งว่าความรักของเธอได้ผล พอล ดี เถียงว่าผลที่ได้จากความรักของเธอคือลูกชายที่หนีออกจากบ้านไปไหนก็ไม่รู้ ลูกอีกคนก็ตาย ส่วนเดนเวอร์ก็ไม่เคยได้ออกจากบ้านไปไหนเลย แต่เซทเธอร์ยืนยันว่าความรักที่เธอมีและสิ่งที่เธอทำไปมันได้ผล เพราะลูกทุกคนของเธอไม่ต้องกลับไปไหนเพื่อเป็นทาสอีก พอล ดี คิดว่ายังมีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้ และว่าเธอออกไปว่า เธอเป็นมนุษย์มี 2 เท้า ไม่ใช่สัตว์ที่มี 4 เท้า เหตุใดจึงทำอะไรเช่นนี้ลงไป

พอล ดี ไม่รู้ตัวว่าจะอะไรทำให้เขาพูดอย่างนั้นไปกับเซทเธอร์ หรือเป็นเพราะสายตาของบิลเลียดที่เฝ้ามองเขาตลอดมาตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้นที่ห้องนอกบ้าน เขาจึงตัดสินใจออกไปจากบ้าน 124

ตอนที่ 2

บทที่ 19

แสดมปีเพดไปที่บ้าน 124 และได้ยินเสียงประสานของความตายดังออกมา เขาต้องการพบเซทเธอร์เพื่อแน่ใจว่าทุกอย่างเป็นปกติดี เขารู้สึกผิดที่ตนเองเป็นสาเหตุให้พอล ดี ออกจากบ้านไป ตั้งแต่วันที่เขาให้ดูหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวเกี่ยวกับการฆ่าลูกของเซทเธอร์ เขาเกรงว่าเขาได้ทำสิ่งที่ไม่ดีลงไปกับเซทเธอร์และเดนเวอร์ ตัวเขาเองไม่ยอมเป็นอย่างคนดำอื่นๆ ในชุมชนที่ไม่ชอบเธอ ครั้งสุดท้ายที่เขามาที่บ้าน 124 เป็นงานฝังศพของเบบี้ ชูส ดังนั้นเซทเธอร์ไม่ได้ร่วมร้องเพลงไว้อาลัยพร้อมกับคนอื่นๆ และเมื่อกลับมาที่ 124 แวกที่มางานศพก็ไม่มีใครแตะต้องอาหารที่เซทเธอร์เตรียมไว้ ส่วนเซทเธอร์ก็ไม่แตะต้องอาหารที่คนอื่นนำมาเช่นกัน เธอยังสั่งเดนเวอร์ไม่ได้รับประทานอาหารของคนอื่นๆ อีกด้วย

แสดมบีเพด ไม่กล้าเคาะประตูบ้าน 124 เขาไปๆ มาๆ เช่นนี้อยู่หลายวัน แต่ก็ไม่กล้าเคาะประตูเรียกคนในบ้าน

เซทเธอร์อยากแสดงความรู้สึกให้เด็กๆ ได้เห็นว่าเธอไม่เป็นอะไรกับการจากไปของพอล ดี เธอปล่อยวางจากทุกอย่างตามคำสอนของเบบี้ ชูกส์ เธอทำตัวให้ร่าเริง เล่นสเก็ตน้ำแข็งที่ลำธารกับเดนเวอร์และบีเลฟต์อย่างสนุกสนาน คำวันนั้นบีเลฟต์ฮัมเพลงที่เซทเธอร์เคยใช้ร้องกล่อมลูกๆ ทำให้ในที่สุดเซทเธอร์ก็เข้าใจว่าบีเลฟต์เป็นใคร เธอเข้านอนและครุ่นคิดว่าเกิดอะไรขึ้น

แสดมบีเพดพยายามไปที่บ้าน 124 เพื่อเคาะประตูอีกครั้ง เขาจำสภาพของเบบี้ ชูกส์ได้ว่าเธอเป็นเช่นไรเมื่อเกิดเหตุการณ์ในครั้งนั้นขึ้นกับเซทเธอร์ เบบี้ ชูกส์ไม่เคยออกมาเทศน์สั่งสอนอีกเลย เธอนอนทมรมอยู่บนเตียงและคิดถึงแต่เรื่องสี ตอนนีแสดมบีเพดเข้าใจความรู้สึกของเธอแล้ว เพราะเขาก็รู้สึกเช่นเดียวกันกับเธอในตอนนั้น เขาเหน็ดเหนื่อยกับความรู้สึกส่วนลึกในใจ วันหนึ่งขณะที่เขาไปที่แม่น้ำ เขามองเห็นโบว์ติดอยู่กับผมของเด็กหญิงผิวดำ และเส้นผมก็ยังติดอยู่กับศีรษะ ลอยตามน้ำมา ทำให้เขารู้สึกเหนื่อยกับชีวิตที่ผ่านมาที่เขาได้พยายามช่วยเหลือคนดำ แต่ก็ล้มเหลวในที่สุด

เซทเธอร์ตื่นขึ้นมาแต่เขารู้สึกดีใจที่รู้ว่าบีเลฟต์คือลูกสาวของเธอที่กลับคืนมา เธอเตรียมอาหารเช้า และตั้งใจจะไปทำงานสายในวันนี้โดยไม่กลัวอะไร เพราะตอนนี้โลกทั้งใบคือสิ่งที่อยู่ในบ้านของเธอ

ขณะที่เดินไปทำงาน เธอนึกถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น และดีใจกับการกลับมาอย่างน่าอัศจรรย์ของลูกสาว แต่เธอก็ยังคงจดจำช่วงเวลาที่อยู่ในคุก และลูกชายทั้งสองก็หวาดกลัวเมื่อพบเธอ เธอจำตอนที่เบบี้ ชูกส์ หมดอะไรตายอยากกับชีวิต และเมื่อเธอออกจากคุก เธอก็ต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่ในตอนนี้เธอคิดว่าเธอสามารถอยู่กับลูกๆ ของเธอได้ในปัจจุบันอันไร้กรอบเวลา

ระหว่างนั้นแสดมบีเพดก็เคาะประตู แต่ไม่มีใครออกมาเปิดประตู เขามองเข้าไปในบ้านเห็นบีเลฟต์และเดนเวอร์ เขาจำบีเลฟต์ไม่ได้ เขากะสับกระส่าย เสียงลึกลับแห่งความตายยังคงดังอยู่ทั่วบริเวณบ้าน เขาจึงไปพบเอลลา ซึ่งเธอยังคงไม่พอใจเซทเธอร์อยู่เหมือนเคย เธอกล่าวหาว่าเซทเธอร์อาจไม่ใช่ภรรยาของแฮลลิกก็ได้ ส่วนผู้หญิงผิวขาวที่เคยมาทำคลอดให้เซทเธอร์ตอนที่เธอนั้นก็คือมีนั่นเอง แสดมบีเพดหัวเสียเมื่อรู้ว่าพอล ดี ไปนอนอยู่ที่ใต้ถุนโบสถ์โดยไม่มีคนดำคนใดให้ความช่วยเหลือเขาเลย เอลลาบอกว่าเด็กผู้หญิงที่แสดมบีเพดเห็นในบ้านเป็นวิญญาณผีของทารกที่ถูกเซทเธอร์ฆ่า

เซทเธอร์ซิมoyerอาหารมาจากร้านที่เธอทำงาน คราวนี้เธอไม่ไปต่อแถวซื้ออาหารที่ร้านอย่างเช่นเคย ที่ร้านนี้คนดำจะได้รับการบริการอย่างลวกๆ และเป็นกลุ่มสุดท้ายของร้านที่เจ้าของร้านจะมาดูแล เธอละอายใจกับการซิมoyerอาหารในคราวนี้ ทำให้นึกถึงจิโฆทาสชายที่เคยอยู่ที่ไร่สวิตโฮมด้วยกัน เขาซิมoyerลูกหมูไปกินและถูกครูเขียน เขาพยายามแสดงความบริสุทธิ์ใจ แต่ครูกล่าวว่าการพิสูจน์ว่าเขาผิดหรือถูกขึ้นอยู่กับผู้ตัดสินไม่ใช่ผู้ถูกตัดสิน

เซทเธอร์ยังจำได้ถึงความยากลำบากในอดีตที่ต้องทำงานและเลี้ยงลูกไปด้วย เสียงภายในใจของเซทเธอร์เฝ้าเรียกหาแต่บีเลเฟด์ และพยายามอธิบายให้ลูกฟังว่าเหตุใดเธอถึงต้องทำเช่นนั้นกับลูก เธอเชื่อว่าเธอไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ลูกฟังก็ได้ เพราะลูกคงเข้าใจ แต่เธอก็ยังคงพูดถึงเหตุผลที่เธอต้องทำไปอย่างไม่จบสิ้น เธอจำตอนที่ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างทาสผิวดำกับสัตว์ เธอไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง แต่คราวนี้เธอเล่าให้บีเลเฟด์ฟังว่า ขณะที่เธอกำลังทำงานอยู่ ครูก็บอกให้หลานจดลักษณะของเซทเธอร์ที่เป็นมนุษย์เทียบกับลักษณะของเธอที่เป็นสัตว์ เธออับอายมากและไม่กล้าเล่าให้แอลลิฟัง

ก่อนนอนคืนนั้นเซทเธอร์เล่าเรื่องที่มีสเตอร์การ์เนอร์จากไปว่า แอลลิไม่คิดว่ามีสเตอร์การ์เนอร์เป็นนายทาสที่ดี เพราะแม้นายจะยอมให้แอลลิซื้ออิสรภาพให้เบบี ชูกส์ แต่เขาก็ซื้อเซทเธอร์มาเพื่อให้มีลูกกับคนงานในไร่ ส่วนลูกของเขาและเซทเธอร์ที่เกิดมาก็จะตกเป็นทรัพย์สินของนายทาสทั้งหมด อันที่จริงแล้วเขายอมเสียเบบี ชูกส์เพื่อให้ได้ทาสเพิ่มมาอีกในอนาคตและเขาก็ไม่ได้เสียเบบี ชูกส์ ไปฟรีๆ แต่ยังได้เงินค่าไถ่จากแอลลิภายใต้ภาพลักษณ์ของนายทาสที่ใจดี

เซทเธอร์และทาสคนอื่นตัดสินใจจะหนีจากไร่โดยใช้เส้นทาง Underground Railroad เพราะทาสทุกคนทนไม่ได้ในการมีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลของครู เซทเธอร์ส่งลูกทั้ง 3 คนของเธอไปก่อน โดยเธอจะหนีตามไปทีหลังพร้อมแอลลิ เธอเล่าถึงความยากลำบากในการหนีให้บีเลเฟด์ฟัง จนในที่สุดเธอก็หนีสำเร็จและมีน้ำนมเพียงพอที่จะให้ลูกทุกคนดื่ม

แสดมปีเพดคิดว่าเสียงที่เขาได้ยินที่บ้าน 124 เป็นเสียงของเด็กที่ตายไปและโกรธแค้น แต่ที่จริงแล้วเสียงที่เขาได้ยิน เป็นเสียงที่ตั้งมาจากความในใจของเซทเธอร์ บีเลเฟด์ และเดนเวอร์ ซึ่งเป็นความคิดที่ตั้งก้องอยู่ในใจแต่ไม่สามารถพูดออกมาได้

บทที่ 20

บทนี้เป็นกระแสสำนึกบรรยายสิ่งที่อยู่ในใจเซทเธอร์ (Stream of Consciousness)

เซทเธอร์อ้างความเป็นเจ้าของต่อบีเลิฟต์ ซึ่งเป็นวิญญาณของลูกสาวที่กลับมาหาเธอในร่างมนุษย์ เธอยืนยันว่าเธอไม่จำเป็นต้องอธิบายต่อสิ่งที่เธอได้ทำลงไป เพราะลูกของเธอเข้าใจเธอและกลับมาหาเธอแล้ว เธอจำได้ว่าเธอเคยถูกเอน้ำนมไป และทาสผิวดำชื่อแนนเคยเลี้ยงดูเธอและให้นมเธอดื่ม แต่เธอจะได้ดื่มหลังจากที่ลูกของนายหรือทารกผิวขาวดื่มอิ่มแล้วซึ่งบางครั้งก็ไม่มีเหลือมาถึงเธอ เซทเธอร์เข้าใจแล้วว่าทำไมเบบี ซูกส์ ถึงได้แต่คิดถึงแต่เรื่องสีเพราะในชีวิตของเบบี ซูกส์ ไม่เคยมีโอกาสดูมองโลกและสนุกสนานไปกับชีวิต เธอสัญญาจะให้บีเลิฟต์เห็นโลก สีสน และได้สูดกลิ่นต่างๆ ซึ่งผู้เป็นแม่ควรจะทำ เธอนึกถึงเอมีและมิสซิสการ์เนอร์ว่ามีลักษณะอย่างไร เธอจำได้ว่าเธอพาลูก 3 คน ไปรอที่จุดนัดพบที่ Underground Railroad เธอรอแอสลิตแต่ก็ไม่เจอเขา เธอตำหนิพอล ดี ที่จำบีเลิฟต์ไม่ได้ เธอไม่เชื่อว่าแม่ของเธอถูกจับแขวนคอเพราะหนีออกจากไร่ แม่ไม่วันหนีและทิ้งเธอไว้ลำพัง เธอจำหน้าแม่ได้เพียงรอยยิ้มที่ผิดปกติเพราะแม่ถูกใส่เหล็กค้ำปากไว้นาน เซทเธอร์บอกบีเลิฟต์ว่าเธออยากตายไปกับบีเลิฟต์ในตอนนั้น แต่ทำไม่ได้เพราะลูกๆ อีก 3 คน ยังคงต้องการเธออยู่ เธอเชื่อว่าบีเลิฟต์จะนำความสงบมาให้เธอในครั้งนี้และเธอจะนอนหลับไหลตั้งคนจมน้ำ เธอสิ้นสุดการรำพึงรำพันของเธอเหมือนตอนเริ่มต้นว่าบีเลิฟต์เป็นของเธอ

บทที่ 21

...กระแสร่ำน้ำจากเดนเวอร์...

บีเลิฟต์คือพี่สาวของฉัน เดนเวอร์อ้างความเป็นเจ้าของในตัวบีเลิฟต์อย่างที่เซทเธอร์ทำ เธอทำให้ผู้อ่านจำได้ว่าเธอเคยดื่มเลือดของบีเลิฟต์ซึ่งผสมไปกับน้ำนมของเซทเธอร์ และเสียงคลานของบีเลิฟต์ทำให้เดนเวอร์เข้าใจเรื่องต่างๆ ในอดีตมากขึ้น เดนเวอร์มักกลัวเซทเธอร์ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่รู้ว่าเธอเคยถูกแม่เหวี่ยงกระแทกไปกับกำแพง ส่วนพี่ชายทั้งสองของเธอรู้ว่าพวกเขาเกือบถูกแม่ฆ่า และมักทำให้เดนเวอร์กลัวโดยบอกว่าหากเซทเธอร์คิดจะฆ่าพวกเขาอีกครั้ง เขาก็จะฆ่าแม่ด้วย เดนเวอร์กลัวว่าเซทเธอร์จะทำเช่นนั้นอีกกับลูกๆ เธอรู้ว่าสิ่งที่ทำให้แม่เป็นเช่นนี้มาจากสิ่งที่ยืนอกบ้านบนโลกใบนี้ เธอไม่เคยออกจากบ้านอีกเลยตั้งแต่เลิกเรียนหนังสือที่บ้านของเลดี้โจนส์ และนั่นก็ล่วงเลยมา 12 ปีแล้ว เธอออกไปข้างนอก 2 ครั้ง แต่ก็เป็น การออกไปพร้อมกับเซทเธอร์ เดนเวอร์คิดว่าเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องปกป้องบีเลิฟต์ไม่ให้ถูกเซทเธอร์ฆ่าอีกครั้ง เธอเล่าถึงฝันร้ายในวัยเยาว์ที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ว่า เธอฝันเห็นเซทเธอร์ตัดหัวเธอและหัวลงมาจากบ้านชั้นบนเพื่อโกนผมเธอ เดนเวอร์รอคอยการกลับมาของพ่อและฝันถึงเขา เธอจินตนาการถึงพ่อและเรียกเขาว่า Angle-man เธอคิดถึงย่า จำได้ว่าย่าสอนให้รักตนเองให้รักร่างกายของตน ย่าเคยเตือนว่าผีทารกต้องการความรักอย่างมหาศาล เดนเวอร์ย้ำความเป็นเจ้าของอีกครั้งว่าบีเลิฟต์เป็นของเธอ

บทที่ 22

"ฉันคือบีเลฟต์ และ เธอเป็นของฉัน" บีเลฟต์อ้างความเป็นเจ้าของในตัวเซทเธอร์ บีเลฟต์ยืนยันว่าเธอจะไม่แยกจากแม่ไปไหน และไม่มีที่ใดที่เธอจะหยุดจิตใจของตน เธอจะไม่ท้อไปในอดีต แต่ยืนยันว่าจะอยู่ในปัจจุบันอันไร้กาลเวลา ทุกสิ่งทุกอย่างคือปัจจุบันและจะไม่มีช่วงเวลาสำหรับเธอ เพื่อขอตัวหรือมองคนอื่นขุดตัว บีเลฟต์กล่าวถึงผู้ชายที่ไม่มีผิวหนังหรือคนขาวที่ทำให้เธอหวาดกลัว โลกอันไม่มีพื้นที่ให้เธอสำหรับเคลื่อนไหวเต็มไปด้วยหนุ เธอถูกทับด้วยซากศพของคนที่ยืนล้มหายใจ ผู้คนพยายามต่อสู้กันอย่างถึงกันแต่ก็ไม่มีพื้นที่ว่าง ศพคนตายนอนเบียดอยู่กับคนเป็น เธอเห็นผู้หญิงที่มีใบหน้าของเธออยู่ในทะเล และนั่นอาจเป็นเซทเธอร์ มีเมฆหมอกเกิดขึ้นระหว่างพวกเขา เธอมองเห็นตะกร้าดอกไม้และต่างหูของเซทเธอร์ บีเลฟต์ไม่ต้องการสูญเสียเซทเธอร์ไป มโนภาพเปลี่ยนแปลงไป มา เมฆ น้ำ บีเลฟต์ยืนตากฝน กลางวันและกลางคืน ภาพใบหน้าของเซทเธอร์ที่ไหลมาจากน้ำ ที่ร้อน บางครั้งเธอยืน บ้างขุดตัวคล้ายทารกในครรภ์ เธอต้องการให้ใบหน้าของเธอเป็นส่วนเดียวกันกับ ใบหน้าของเซทเธอร์ สุดท้ายบีเลฟต์ก็คืนชีพ ไผ่ขึ้นมาจากน้ำ ตามหาบ้านและใบหน้าของคนที่ต้องการรวมเป็นหนึ่งเดียว

บทที่ 23

เสียงผู้หญิงทั้ง 3 คน ดังปนกันในบทนี้ บีเลฟต์กล่าวซ้ำถึงความต้องการที่จะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับเซทเธอร์ เซทเธอร์หันหน้าหนี แต่บีเลฟต์เชื่อว่าเธอจะไม่ยอมสูญเสียใบหน้าของเซทเธอร์ไปอีกแล้ว เซทเธอร์พูดกับบีเลฟต์ บีเลฟต์พูดกับเดนเวอร์ และทั้งสามพูดคุยกัน เซทเธอร์ขอให้บีเลฟต์อภัยให้เขา แต่บีเลฟต์เสียงไม่ตอบคำถาม ส่วนเดนเวอร์เตือนบีเลฟต์ว่าเซทเธอร์เป็นคนอันตราย บีเลฟต์ยืนกรานในการเชื่อมโยงเข้ากับเซทเธอร์ เธอต้องการใบหน้าของเซทเธอร์ ตลอดทั้งบทเต็มไปด้วยการอ้างความเป็นเจ้าของในกันและกัน

บทที่ 24

พอล ดี นั่งดื่มเหล้าอยู่ที่บันไดโบสถ์ เขารู้สึกว่ากล่องดินบุกที่เขาฝังไว้ในหัวใจได้ถูกเปิดฝาออกมา ทำให้เขารู้สึกบาดเจ็บอ่อนแอ พอล ดี นึกถึงครอบครัว พอล เอฟก็เป็นน้องชายของเขา เขาจำแม่ไม่ได้และไม่เคยเห็นหน้าพ่อ

ไรส์วิท โฮม นับว่าเป็นไร์ที่ดีสำหรับทาสในขณะที่มิสเตอร์การ์เนอร์ยังมีชีวิตอยู่ เขาจำได้ว่าพี่ชายของเขาถูกนายทาสขายไป ทำให้ต้องแยกจากเขา เมื่อมิสเตอร์การ์เนอร์ตายพวกเขาเริ่มไม่มั่นใจว่าชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร เขานึกถึงแผนที่ทาสจะหนีไปโดยเส้นทาง

Underground Railroad แต่ก็ต้องเลื่อนไปเพราะเซทเธอร์ตั้งท้อง ความยุ่งเหยิงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อการหลบหนีกลายเป็นหายนะ ทาสชายทุกคนถูกจับได้โดยนายทาสและคนผิวขาวที่มีปืนอยู่ในมือ ชิโซไม่ยอมหยุดร้องเพลง จนครูดึกว่าเขาสีเสียดใจและไม่สามารถเป็นทาสได้แล้ว พวกเขาพยายามจะเผาชิโซทั้งเป็น ชิโซไม่ยอมหยุดร้องเพลง หัวเราะ และตะโกน ในที่สุดคนซาวก็ยิงเขาเพื่อให้เขาหยุดเสียงร้อง พอล ดี ทราบว่าค่าตัวของเขาในตอนนั้นมีมูลค่า 900 ดอลลาร์ เขาถูกจับล่ามโซ่กลับไปไร่และพบเซทเธอร์ เขาอับอายมากที่พบเธอขณะที่ถูกจับล่ามโซ่ไว้ เซทเธอร์บอกเขาว่าเธอกำลังจะหนี พอลดีหวังว่าเขาจะไม่ได้พบเซทเธอร์ขณะที่เธอยังมีชีวิตอยู่อีก เพราะเธอเป็นผู้หญิงและตั้งครรรภ์ขณะหลบหนี

บทที่ 25

แสตมป์ เพด มาพบ พอล ดี เพื่อขอให้เขาคิดให้ดีว่าจะจากเซทเธอร์ไปจริงๆ หรือ เขาเล่าให้พอล ดี ฟังว่าครั้งที่เขายังเป็นหนุ่ม ภรรยาของเขาถูกนายทาสและลูกของนายจับตัวไป ซึ่งไว้เพื่อบำเรอความใคร่เป็นปี เมื่อภรรยาของเขาถูกปล่อยตัวออกมา เขาจินตนาการไปว่าเขาบีบคอเธอ แสตมป์เพดแก้ตัวให้เซทเธอร์ถึงสิ่งที่เธอได้ทำลงไป แต่พอล ดี กลัวเซทเธอร์ และยิ่งไปกว่านั้นคือเขานหวาดกลัวบีเลเฟด

ตอนที่ 3

บทที่ 26

เซทเธอร์เหมือนคนเสียสติไปแล้ว เธอทำได้เพียงดูแลบีเลเฟด และเหมือนเดนเวอร์กลายเป็นบุคคลที่ไร้ตัวตนในบ้าน เซทเธอร์เล่นเกมสกับบีเลเฟดทั้งวัน ตอนแรกเดนเวอร์ก็เล่นด้วยในตอนต้น แต่ไปๆ มาๆ เธอก็รู้สึกว่าคุณปฏิเสธจากแม่และบีเลเฟด เซทเธอร์ใช้เงินที่เหลือทั้งหมดตัดชุดที่มีสีสันสดใสให้ลูกๆ เดนเวอร์เริ่มหิวแม่ของเธอ บีเลเฟดอ้วนขึ้นๆ ขณะที่เซทเธอร์ซูบผอมลง และที่บ้านก็ไม่เหลืออาหารใดให้กินแล้ว เซทเธอร์พยายามอธิบายเหตุผลว่าทำไมเธอต้องฆ่าบีเลเฟด และขอให้บีเลเฟดยกโทษให้เธอ แต่บีเลเฟดก็ไม่ยกโทษให้ บีเลเฟดกล่าวถึงโลกแห่งความตายซึ่งเป็นโลกที่น่ากลัว เธอไม่ได้สนใจในสิ่งที่เซทเธอร์พูดกับเธอ เมื่อเซทเธอร์พยายามอธิบายถึงเหตุผลของเธอ บีเลเฟดก็โกรธขึ้นมา

เดนเวอร์ตัดสินใจว่าเธอต้องออกจากบ้าน เพื่อไปขอความช่วยเหลือ บีเลเฟดได้ทำลายแม่ของเธอไปแล้ว เดนเวอร์กลัวแม่จะเสียชีวิต เธอรวบรวมความกล้าหาญที่จะออกจากบ้าน 124 เป็นครั้งแรกหลังจากที่เธอออกจากบ้านเพียงคนครั้งสุดท้ายตอนอายุ 7 ขวบเพื่อไปเรียนหนังสือ

เดนเวอร์ออกไปพบเลดี้ ไจนส์ ซึ่งเป็นครูที่เคยสอนหนังสือเธอ เลดี้ ไจนส์ เป็นลูกผสมที่มีลักษณะคล้ายคนขาว มีผมสีเหลือง มีผิวขาว แต่เธอรังเกียจลักษณะนี้ที่อยู่ในตัวเธอ เธอจึงแต่งงานกับชายผิวดำ และเป็นครูสอนหนังสือให้เด็กๆ ผิวดำที่ซินซินเนติ เลดี้ ไจนส์ จำเดนเวอร์ได้ว่าเธอเคยเรียนหนังสือด้วย และเดนเวอร์ก็เรียนเก่งที่สุดในห้อง เดนเวอร์บอกครูว่าแม่ของเธอป่วยโดยไม่ได้เล่าถึงเรื่องวิญญาณผีบีลีเฟ็ดเลย เลดี้ ไจนส์สงสารเดนเวอร์มาก และพยายามหาทางช่วยเหลือเธอ

อาทิตย์ต่อมาเดนเวอร์พบว่ามียะกะร้านอาหารและขนมปังพร้อมมีกระดาษโน้ตเล็กๆ บอกว่าส่งมาจากใคร มาวางอยู่หน้าบ้านเธอ เดนเวอร์ตั้งใจมาก เอนำอาหารไปเก็บและนำตะกร้าไปคืนผู้มีเมตตา ทำให้เดนเวอร์ได้รู้จักกับคนในชุมชนมากขึ้น

เหตุการณ์ในบ้านดูจะแย่งแย่งเมื่อบีลีเฟ็ดมีความต้องการมากขึ้น ส่วนเซทเธอร์ก็ยิ่งเฝ้าอธิบายถึงสิ่งที่เธอทำลงไปกับบีลีเฟ็ดและบอกเล่าถึงความโหดร้ายน่ากลัวของระบบทาส และบอกว่าทำไมเธอถึงไม่ต้องการให้ลูกถูกเขียนตี ไม่อยากให้ต้องทำงานหนักภายใต้ระบบทาส และเหนือสิ่งอื่นใดเธอไม่ต้องการให้ลูกถูกจดลักษณะนำไปเปรียบเทียบกับสัตว์อย่างที่เธอเคยถูกกระทำ เธอขอโทษบีลีเฟ็ดแต่บีลีเฟ็ดก็ไม่ยอมยกโทษให้ เดนเวอร์คิดว่าเธอจะรอให้คนในชุมชนมาให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาไม่ได้ เธอจึงออกไปพบครอบครัวบอดวินเพื่อของานทำ

เดนเวอร์พบกับเจนนีคนใช้ที่ทำงานอยู่ที่ครอบครัวบอดวินตั้งแต่ที่ย่าของเธอย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่เมืองนี้ เดนเวอร์บอกเจนนีว่าบีลีเฟ็ดเป็นญาติของเธอที่มารบกวนและทำให้เซทเธอร์ป่วย

เจนนีบอกคนอื่นๆ ถึงเรื่องการกลับมาของวิญญาณผีที่เป็นลูกของเซทเธอร์ที่ถูกเซทเธอร์ฆ่าและต้องการจะกลับมาแก้แค้น ช่วนี้แพร์สะพัดไปอย่างรวดเร็วจนถึงหูเอลลา แม้เอลลาจะไม่ชอบเซทเธอร์แต่เธอก็รวบรวมกลุ่มสตรีผิวดำจำนวน 30 คน เพื่อไปขับไล่บีลีเฟ็ด เอลลาเคยถูกนายทาสผิวขาวจับตัวไปขังไว้และข่มขืนเธอเรื่อยมาจนเธอมีลูก 1 คน เธอทิ้งลูกไปจนลูกตาย เธอไม่ต้องการให้เรื่องราวในอดีตอันโหดร้ายนี้มารบกวนชีวิตในปัจจุบัน เพราะการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันก็ลำบากเพียงพอแล้วสำหรับเธอ

วันต่อมามิสเตอร์บอดวินมาที่บ้าน 124 เพื่อพาเดนเวอร์ไปทำงานเป็นวันแรก ขณะเดียวกันผู้หญิง 30 คนก็มาที่บ้านเพื่อขับไล่บีลีเฟด พวกเขาอยู่ที่สนามหญ้า ร้องเพลง และสวดมนต์ บีลีเฟดออกมาที่ระเบียงหน้าบ้าน เธอตั้งห้องและเนื้อตัวเปลือยล่อนจ้อน ไม่ใส่เสื้อผ้า ส่วนเซทเธอร์ก็ไม่มีสติควบคุมตนเองไม่ได้ เมื่อเธอเห็นมิสเตอร์บอดวินเธอก็คิดว่า เขาเป็นครูอดีตนายทาสของเธอ เธอจึงขว้างก้อนน้ำแข็งใส่เขา

บทที่ 27

พอล ดี กลับมาที่บ้าน 124 เมื่อเขาเห็นสุนัขเฮีย บอย ทำให้เขาทราบว่าบีลีเฟดได้จากไปแล้ว แสตมป์ เพด บอกพอล ดี ถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เขาพบที่ 124 เสียงประหลาดที่เขาเคยได้ยินทำให้ มิสเตอร์บอดวินตัดสินใจไม่ขายบ้าน 124 เขาจำเรื่องที่ถูกเซทเธอร์ทำร้ายไม่ได้ ขณะที่เซทเธอร์จะวิ่งไป ทำร้ายเขา กลุ่มผู้หญิงและเดนเวอร์ก็จับเซทเธอร์ไว้ ส่วนบีลีเฟดก็หายตัวไป

พอล ดี พบเดนเวอร์โดยบังเอิญขณะที่เธอไปทำงานที่บ้านบอดวิน แม้ว่าทั้งคู่เคยไม่ชอบกันมาก่อน แต่ครั้งนี้ทั้งคู่ก็พูดทักทายกันอย่างสุภาพ เดนเวอร์บอกพอล ดี เพียงว่า เธอเชื่อว่าบีลีเฟดเป็นมากกว่าวิญญาณพี่สาวของเธอ เธอแนะนำพอล ดีว่าให้เขาไปดูแลเซทเธอร์บ้างหากเขาผ่านไป 124 เธอเชื่อว่าเธอสูญเสียแม่ไปเพื่อสิ่งที่ดีกว่า

พอล ดี ได้ยินเรื่องราวของเซทเธอร์เป็นที่พูดคุยวิจารณ์กันในชุมชน บางคนบอกว่าบีลีเฟด กลับมาเพื่อทำให้เซทเธอร์ฆ่ามิสเตอร์บอดวินเพราะเขาเคยช่วยชีวิตเซทเธอร์ไว้ไม่ให้ถูกแขวนคอเมื่อครั้งที่เธอฆ่าลูก พวกเขาเล่าว่าวันนั้นพวกเขาเห็นผี แต่แล้วผีก็หายตัวไป เด็กชายคนหนึ่งที่เขาไปที่ป่า หลังบ้าน 124 ในวันที่เกิดเรื่องเล่าว่า เขาเห็นผู้หญิงท้องแก่ผ้าวิ่งเข้าไปในป่า ผู้หญิงคนนั้นมีผมเป็นปลา

พอล ดี กลับมาที่ 124 อีกครั้ง เขารู้สึกเศร้าเมื่อมองเห็นทุกสิ่งในบ้านเต็มไปด้วยร่องรอยความทรงจำของบีลีเฟด ไม่ว่าจะเป็นริบบิ้น ผ้าสีสดใส และชุดของบีลีเฟดที่เธอใส่มาในวันแรก เซทเธอร์นอน อยู่บนเตียงและเหมือนคนเสียสติ เธอดูแลตนเองไม่ได้ เธอไม่มีความต้องการจะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ซึ่งไม่แตกต่างจากบ้านปลายในชีวิตของเบบี้ ซุกส์ เลย เขาบอกเซทเธอร์ว่าเขาจะย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้าน 124 และจะดูแลเธอขณะที่เดนเวอร์ออกไปทำงาน เซทเธอร์ระลึกขึ้นได้ถึงคนที่เคยอยู่กับเธอและจากเธอไป ไม่ว่าจะเป็นลูกชายฝาแฝด เอมี แม่ และบีลีเฟด เธอเริ่มร้องไห้และบอกพอล ดี ว่า บีลีเฟดคือสิ่งที่ดีที่สุดของเธอ

พอล ดี ต้องการสร้างอนาคตร่วมกับเซทเธอร์ เขาบอกว่าเธอคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเขา เซทเธอร์ตอบอย่างไม่มั่นใจว่าคือเธอหรือ

บทที่ 28

บีเลเฟต์ค่อยๆ ถูกลืมเลือนไปจากคนในชุมชนและสมาชิกบ้าน 124 เหตุการณ์แปลกๆ ยังคงเกิดขึ้นที่บ้าน แต่ความทรงจำเกี่ยวกับผีก็เริ่มจางไป ทุกคนเรียกบีเลเฟต์ว่าบีเลเฟต์ แต่ไม่มีใครรู้ชื่อที่แท้จริงของเธอ ไม่มีใครจำได้ว่าบีเลเฟต์เคยพูดอะไร ไม่มีใครเล่าเรื่องบีเลเฟต์ต่อไป ผู้แต่งบอกผู้อ่านว่า มันไม่ใช่เรื่องราวที่จะยุติลงแค่นี้

.....

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวมนฤดี เย็นบุตร เกิดเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2522 จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนศึกษานารี ปีการศึกษา 2540 และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจากคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษและการสื่อสาร วิชาโทภาษาไทย มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2543 จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตที่เตรียมเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2545 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งนักพัฒนาทรัพยากรบุคคล 4 กองฝึกอบรม กรมทางหลวง